

ရင်ဖိုး

ဆေးတက္ကသိုလ်

အချစ်ကြီးတွေအထပ်ထပ်ဖွဲ့

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်းတို့အားဖြင့် ဝေဖန်ခံစားရသည့်
 ဗြဟ္မစင်္ဘာဝိသုဒ္ဓါးအားစွဲငါး ဝေဖန်ခံစားရသော ဝေဖန်ခြင်းပင်ဖြစ်

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုးအဆိုမြင်ဝါဒီများအား
 ဆန့်ကျင်ကြ

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား

ဆန့်ကျင်ကြ

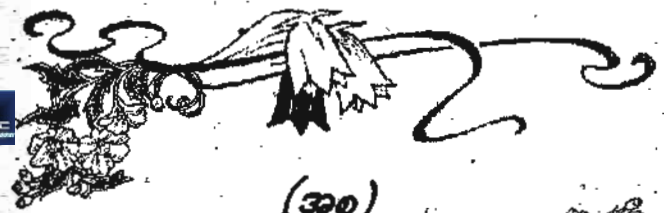
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝှက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သူများအား

ပြည်ပနိုင်ငံများအား

ဆန့်ကျင်ကြ

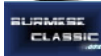
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်

ချေမှုန်းကြ

(အစ)

နံနက် ၀၅:၄၇နာရီ - နံနက် ၀၇:၃၃နာရီ

“မင်း ဒီလောက်မနက်အစောကြီး ငါ့အခန်းတံခါး ကိုလာခေါက်တာတော့ ငါစိတ်ဆိုးတယ်ကွာ ငါက တစ်နေ့ဆယ်နာရီမှ မအိပ်ရရင် စိတ်မကြည်တဲ့လူ ကွ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် အစ်ကိုကြီးရာ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မိုးလင်းအောင်မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ အိပ် ရာထဲမှာ နောက်ထပ်ဆယ်စက္ကန့်လောက် ဆက်နေ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကြီးပေါက် ထွက် သွားတော့မှာဗျ..”

“မင်းကကွာ မဖြစ်...မဖြစ်နဲ့ ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့လဲ အသည်းအသန်”

အစ်ကိုကြီးကား တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီး ခပ်အိအိ ဆိုဟာကြီးပေါ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကဲ ထိုင်ကွာ...”

“အစ်ကိုကြီး သေသေချာချာနားထောင်နိုင်မှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“အိပ်ငိုက်သွားမှာစိုးလို့၊ အိပ်ငိုက်လိုက်ရင် ကျွန်တော် ပြောတာအကုန်မကြားပဲ နေမှာပေါ့ဗျာ...”

“မငိုက်ပါဘူး၊ ငါ့ကော်ဖီသောက်ရင်း နားထောင်မှာ ပါ။ ကဲ ကျေနပ်တော့၊ ငါ့လို သိပ်အအိပ်မက်တဲ့ ကောင်က မနက်ငါးဆူရီခွဲကြီးထပြီးမင်းကိစ္စကို နားထောင်ပေးတယ်ဆိုတာ မင်းအတွက် အင်မတန် ကုသိုလ် ထူးတာနော်...”

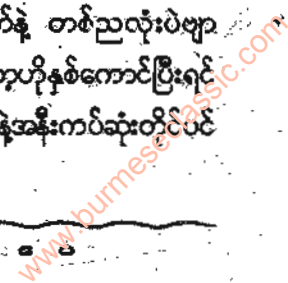
အစ်ကိုကြီးသည် ကြွေမတ်ခွက်အကြီးကြီးထဲတွင် ကော်ဖီခါးခါးပူပူကြီးထည့်ကာ တရွတ်ရွတ်သောက်ရင်း သူ့စကားအစကို နားစွင့်နေလေသည်။ ဤအစ်ကိုကြီးကား သူ့အခန်းချင်းကပ်ရက်နေသူကဖြစ်ပြီး သူ့လှေကားအဆင်းအ

တက်တွေမှာ အခန်းအဝင်အထွက်တွေမှာ ဝရံတာထွက်စဉ်မှာ မတော်တဆကြိမ်ဖန်များစွာ ဆုံကြပြီးတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးရယ်ပြုံး နှုတ်ဆက်ကြရာကစ၍ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြရသည်။

နောက်တော့ အိမ်ထောင်မရှိတစ်ကိုယ်တည်းနေသူ လူပျိုကြီးတစ်ဦးနဲ့သူ့လိုတစ်ကောင်ကြွက်လူပျိုလူလွတ်လေးတစ်ဦး တို့ကား တစ်ယောက်အခန်းတစ်ယောက်အပြန်အလှန်လည်ပတ်ခြင်း သောကြာလိုစနေလို ညများစွာတွေမှာ အတူတူ သောက်ကြ၊ စားကြဖို့ကို တစ်ယောက်ရဲ့အခန်းမှာကျင်းပကြခြင်း၊ တစ်ယောက်ရဲ့တံခွန်တွေကိုတစ်ယောက်ကရင်ဖွင့်ခြင်း စသဖြင့်များစွာတို့နဲ့ အင်မတန်မှရင်းနှီးခင်မင်သောအခန်းကပ်ရက် အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေကောင်းတွေဖြစ်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ကျွန်တော် အင်း ကျွန်တော်ဗျာ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီး ကိုယုံလဲမယုံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အံ့ဩရင်းကပဲ ဒါ တကယ်ပါပဲလားဆိုပြီး တွေးလိုက် ထပ်အံ့ဩလိုက် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ဒါကိုဆက်လုပ်သင့်ရဲလား ဆိုပြီး ဝေခွဲမရဖြစ်လိုက်နဲ့ တစ်ညလုံးပဲဗျာ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ဟိုနှစ်ကောင်ပြီးရင် ကျွန်တော့်အတွက် အရင်းနှီးဆုံးနဲ့အနီးကပ်ဆုံးတိုင်ပင်

ဖော်ဆိုလို့အစ်ကိုကြီးဆီ တံခါးလာခေါက်ရတာပဲ
ဗျာ...”

“အလို မင်းကငါ့ကိုတိုင်ပင်မယ်လား ဟားဟားဟား
ကြည့်လဲလုပ်ကွာ ငါကလူပျိုကြီးဖြစ်နေတာနော်၊ ငါ့
ကိုတိုင်ပင်လိုက်တဲ့အတွက် မင်းပါလူပျိုကြီးဖြစ်သွား
ရင် ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“အဲဒီလိုကျတော့လဲ မဖြစ်ချင်ပြန်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်
သူငယ်ချင်းတွေသံယောဇဉ်ကျတော့လဲ မဖြတ်ချင်
ပြန်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲဦးနှောက်တွေပွင့်ထွက်တော့မလို ပူ
လောင်တဲ့အထိတွေ့နေရတော့တာပါပဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ အထူးအဆန်းပါလားကွ၊ မျက်
လုံးတောင်ကျယ်သွားပြီ”

“ဒီလို အစ်ကိုကြီးရာ အစ်ကိုကြီးကိုပြောပြဖူးတဲ့အ
တိုင်း သိနေသားပဲ ကျွန်တော်ရယ်၊ သတိုးရယ်၊ ကြည်
မင်းရယ်ဆိုတာက ဟိုးသူငယ်တန်းကတည်းကလက်
တွဲမဖြုတ်စတမ်း ခင်ခွဲတဲ့သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ
ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောပြဖူးပါတယ်...”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီအစ်ကိုရင်းတွေလိုပဲ

ချစ်ကြတယ်...

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားများလို့ထိုးကြိတ်
ရန်ဖြစ်ပြီးရင်း ဆယ့်သုံးစက္ကန့်လောက်ကြာတဲ့ အခါ
မှာ တစ်ယောက်လည်ပင်းတစ်ယောက်ဖက်ပြီး ပြန်
တည့်သွားတာပါပဲ...

ရန်ဖြစ်လို့ သူ့နာလို့ ငါနာလို့ဆိုပြီး အငြိုးအတေး
လဲ မထားကြပါဘူး...

အားလုံး မရှိအတူ၊ ရှိအတူ သုံးစွဲ ကြတာမျိုး၊ တစ်
ယောက် အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံဟာ ကျန်တဲ့ နှစ်
ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံလိုပဲ ကြိုက်သလို သုံးလို့ရတယ်
ချေးတာငှားတာဆိုတဲ့ စကားမျိုးဟာ ကျွန်တော်တို့
ကြားမှာမရှိပါဘူး...

တစ်ယောက်ရဲ့အခက်အခဲတွေ ပြဿနာတွေဟာ
ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ရဲ့အခက်အခဲပဲ ပြဿနာပဲတစ်
ယောက်ရဲ့ရန်သူဟာ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ရဲ့ရန်သူပဲ...
အဲဒီလိုပုံစံ၊ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်တွေ သိပ်ခင်ခင်ကြတဲ့
စိတ်တူကိုယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေဘွဲ့အသီးသီးရပြီးလို့
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်ရန်းကန်နေကြရတဲ့ အချိန်

www.burmeseclassic.com

မှာတောင်တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် မရမက ချိန်းပြီး ဆုံကြတယ် မဆုံဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ဖုန်းအကြားကြီး ပြောကြရမှာကျေနပ်ကြတယ်...

အဲဒီလောက်ထိ သံယောဇဉ်ကြီးကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာဆင်းရဲတာ၊ချမ်းသာတာ မိသားစု ပြည့်စုံတာ မပြည့်စုံတာတွေတောင်မရှိကြပဲ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ နှစ်ပြီးခင်ခဲချစ်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကြားမှာ ဗျာ...

အင်း တစ်နေ့မှာ တစ်နေ့မှာပေါ့ဗျာ အင်မတန်မှထူးဆန်းတဲ့တိ သိအိမ်မူတစ်ခု ကြုံကြိုက်လာတော့တာပဲ။

အစ်ကိုကြီးသည် ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ကွိုက်ချင်း သောက်လိုက်၊ သူ့စကားလုံးတွေအား စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ ဂရုများသော ပုလင်းဖင်လိုမျက်မှန်ထူကြီးအောက်မှ မျက်လုံး ဦးများပြူးသိုက်၊ ရွှင်း တညိတ်ညိတ်ဖြစ်လိုက်၊ အနည်းငယ် ဝမ်းဝေလိုက်ဖြင့် သူ့ဆီမှာအာရုံတွေပုံကျနေလေပြီ။

သူကား အိပ်ဖို့လဲသတိမရ၊ စားဖို့လဲ စိတ်မဝင်စားနိုင်

ခုလောလောဆယ်တွင် သူ့အာရုံတွေမှာ ငါဘာလုပ်ရမလဲဆိုသော အမေးစကားတွေသာကြီးစိုးလိုတည်း။

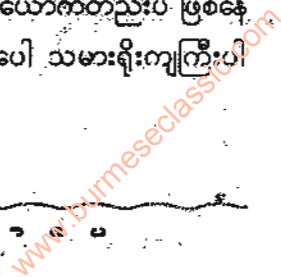
“ပြောပါဦးကွ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

“ခုတော့ မဖြစ်သေးဘူး ဖြစ်ခါနီးနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကြိုသိနေတာပါ ဒီကိစ္စရဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုကို ကျွန်တို့နှစ်ကောင် မသိသေးဘူး ဒါပေမယ့်မကြာခင်မှာသိတော့မယ်လို့ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိနေလဲ”

“မင်း ဒီလောက်ပျာယာဒုတ်နေတာ မသိတော့ပဲ နေမလား မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး ရည်းစားလေး တစ်ယောက်မှတောင် ဖြစ်မြေ့ဘက်အောင်မထားခဲ့ဖူးတဲ့ ညံ့ဖျင်းတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ မမျှော်လင့်ပဲ တကယ်ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြန်တော့လဲကြိုက်မိတဲ့ကောင်မလေးဟာ ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေတဲ့ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေပေါ်မှပေါ် သမားရိုးကျကြီးပါကွာ၊ မဆန်းပါဘူး”

“အဲဒီသမားရိုးကျကြီးထဲမှာပဲ ကျွန်တော်ကြံရာမရ ဖြစ်နေတာလေ”

အစ်ကိုကြီးက တဟားဟား ခပ်သဲ့သဲ့လေးရယ်နေ လေသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုတကယ်ချစ်သွားသလို ဟိုကောင် တွေလဲ တကယ်ချစ်သွားခဲ့တာတော့ အံ့ဩစရာသိပ် ကောင်းတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုကြီးပဲ အစ်ကိုကြီးရာ”

“တော်တော် လှလား”

“ချစ်စရာ ကောင်းတယ်”

“မင်းက ချစ်တဲ့မျက်စေ့နဲ့ ကြည့်တာကိုးကွ...”

“သူက လှတာထက်ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အ သွင်သဏ္ဍာန်ကပိုပေါ်နေတယ် အဲဒီလိုပုံစံမျိုးလေး”

“ကဲ ပြောပါဦးကွာ ဘယ်လိုတွေ့ကြသလဲဆိုတာ”

သူက အစ်ကိုကြီးကမ်းပေးသောကော်ဖီခွက်ကို ပူ သည်။အေးသည်ပဲ... မဆန်းစစ်ပဲတစ်ကျိုက်တည်းကုန်အောင် ပြီး အေးရောပုံစံနဲ့မော့ချပစ်လိုက်မိပါသည်။

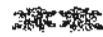
အစ်ကိုကြီးက...

“ပူသေးတယ်ကွ...”

လို့ လှမ်းတားတာတောင် မမီ။သူက အူတူလူလေသံ ဖြင့်..

“ဟုတ်လား”

ဟုပြောပြချိန်မှာ သူ့ကော်ဖီခွက်က ပြောင်တလင်း ခါလိုနေလေပြီ။

အချစ်ကြီးနံပါတ် (၁)

သတိုးသျှင်

(၁)

“စပြောမယ် ဆိုရင်တော့ သတိုးအကြောင်းကစရမှာပဲ သတိုးကအရင်ဦးဆုံးတွေ့တဲ့လူပေါ့ သတိုးတို့က မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆက်တွေလေ၊ ချမ်းလဲချမ်းသာတယ်၊ တော်ရုံချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး ကျိုကျိတက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာမျိုးဟာ သတိုးတို့ကိုပြောတာပဲလို့သတ်မှတ်ရမလိုဖြစ်နေတဲ့အထိ ချမ်းသာတာပါ။ သံလွင်လမ်းမှာဘိုးဘွားပိုင်တိုက်မျိုးခွဲက အကျယ်ကြီးအိန်လိုပုံစံမျိုးခြံနဲ့တိုက်ဟာ မန္တလေးမှာနှစ်လုံးပြင်ဦးလွင်မှာတစ်လုံးရှိသေးတယ်...

ကျွန်တော်တို့က သတိုးရဲ့အိမ်တွေကို အကုန်ရောက်
ဖူးတယ်။ ဘယ်လောက်ခမ်းနားတယ်ဆိုတာစကားနဲ့
ပြောရင်တောင်ပြောစရာစကားရှာမရတဲ့အထိ အရမ်း
ခမ်းနားတဲ့အိမ်တွေကို သတိုးတစ်ယောက်တည်းဒီ
တွေ့မျိုးစုရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက် တစ်ဦး တည်းသော
သားအဖြစ် အမွေရထားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သတိုး
ကအငြိမ်မနေချင်ဘူး စွန့်စားရတာဝါသနာပါတယ်ဆို
ပြီး နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်နေတဲ့လူ
စားမျိုးပဲ။ အဲဒီမှာသတိုးဟာတစ်နှစ်တစ်ခေါက်အိမ်
ပြန်နေကျ ထုံးစံအတိုင်းအိမ်ကိုပြန်လာတာပေါ့ဗျာ။”

သတိုးသည် ဗန်ကောက်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေ
ဆိပ်ထဲဝင်လာခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ကျောပိုးအိတ်ကိုသာ သူ့နဲ့အတူသယ်
တာကလွဲလျှင် ကျန်တဲ့အဝတ်အစားသေတ္တာတစ်လုံးနှင့်လက်
ဆောင်ပစ္စည်းထည့်တဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးကိုတော့ check in
ကောင်တာမှာပဲထားခဲ့သည်။

ဗန်ကောက်လေဆိပ်သည် သတိုးအတွက် မျက်စေ့
မှိတ်သွားလျှင်တောင် လမ်းမှားစရာမရှိသည်အထိရောက်ဖူး
သည့်အကြိမ်ကား မနည်းတော့။ သတိုးသည် Transit Hall
ကြီးထဲမှာရှိသော Duty Free Shop ၊ တွေလိုက်ငေးရင်းပဟို
ကောင်တွေနဲ့ဆုံရင် ဘာသောက်ကြရင်ကောင်းမလဲ၊ ဘာယ့်သူ
ကိုဖြင့် ဘာလက်ဆောင်ပေးရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားငေးမော
နေပါသည်။

ရန်ကုန်သွားမယ့် လေယာဉ်ထွက်ချိန်ကတစ်နာရီ
ကျော်လောက်လိုသေးရာ သူ သွားရမယ့်ဂိတ်နံပါတ် ရတာ
တောင်မသွားဖြစ်သေးပဲဆိုင်တွေလိုက်ငေးနေတာဖြစ်သည်။

ဝယ်ချင်တာတွေလျှင် ဘတ်ငွေ သွားလဲလိုက်၊ဝယ်
လိုက်ဖြင့် ခြေထောက်အတော်ညောင်းလာတဲ့အခါသတိုးသည်
Transit Hallထဲမှာရှိသောခုံတွေမှာဝင်ထိုင်ရန် စိတ်ကူးလေ
သည်။

ဆိုဖာအလွတ်တစ်ခုမှာ သတိုးဝင်ထိုင်ရန်ရပ်လိုက်ချိန်
တွင် အဲဒီဆိုဖာပေါ်သို့ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကဘုတ်ခနဲအရင်
နေရာဝင်ဦးလိုက်လိုက်လေသည်။သတိုးသည် ကုတ်အင်္ကျီပိုင်
ရှင်အား မော့အကြည့်တွင်..

“Oh!Sorry..me first”

သတိုးသည် မဖြူမညိုအသားအရည်ပိုင်ရှင်ကောင်မ
လေးကို ခေါင်းညိတ်လျက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“It's ok..”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။အဲဒီတော့မှ...

ကောင်မလေးကား ကုတ်အင်္ကျီဖယ်ပြီးခုံမှာဝင်ထိုင်
စဉ် ကောင်မလေး၏နံဘေးခုံမှ နိုင်ငံခြားသားအမျိုးသမီးကြီး
က လက်မှန်ရီကိုကြည့်ရင်း ထလိုက်တာမို့သတိုးသည်ခုံထပ်
ရှာစရာမလိုတော့ပဲ ထိုနေရာလွတ်မှာဝင်ထိုင်ဖို့ရပ်စောင့်နေ
လိုက်သည်။

နေရာလွတ်တွင်သက်သောင့်သက်သာ ဝင်ထိုင်လိုက်
တော့ သူ့နဲ့နေရာလူသောမိန်းကလေးနဲ့ဘေးချင်းယှဉ်ရက်ဖြစ်
သွားပါသည်။

ကောင်မလေးမှာ စတိုင်ပင်နံအနက်ရောင်ပွပွလေးနှင့်
အနက်ပေါ်မှာရွှေအိုးရောင်ထောင်လိုက်...င်းကျဲကျဲပါသောအဆင်
ရှိသည့် ပုခုံးဖောင်းဖောင်းကားကားကုတ်အင်္ကျီကော်လာလေးနဲ့
ကုတ်အင်္ကျီပုံစံချပ်ထားသောအင်္ကျီလက်တိုလေးကိုအဆင်ပြေစွာ
ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။

လည်ကုပ်ကျော် ဆံပင်နက်များမှာစတပ်(ပ)တွေအ
များကြီးပုံညှပ်ထားသည်။အရပ်ကတော့ သတိုး၏ငါးပေခုနစ်
လက်မသာရှိသောအရပ်ကိုပင်မီခါနီးဖြိုမှန်းခုနစ်က မတ်တတ်
ရပ်စဉ်မှာတွေ့လိုက်ရ၍ သတိုးတောင်ဖျားသွားခဲ့သည်။

ဖိနပ်က တစ်လက်မလောက်သာဒေါက်ပါတဲ့ပါးပါး
ပြားပြား ကြီးလေးသုံးလေးချောင်နဲ့ ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်လေး
ဝတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကောင်မလေး၏အရပ်ကားမရှိဘူး
ဆိုလျှင်တောင် ငါးပေငါးလက်မခွဲကျော်ကိုကျော်မှာ။

အမှန်မှာ မြန်မာအမျိုးသားတစ်ဦးအနေနှင့်ပုံမှန်အရင်
ပေမယ့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာကျတော့ သူ့အရပ်ဟာမိန်း

မတစ်ယောက်ရဲ့ သာမန်ရှိသော အရပ်မျှသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အဲဒီအတွက် သတိုးဟာ အမြစ်တစ်ဆင်းရဲ့ ရလျက် သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ မိုးထိုးနေသော အရပ်အမောင်းတွေကို အားကျစွာ သတိရတတ်သူတည်း။

ကောင်မလေးကား အာရှတိုက်သူ တစ်ဦးမှန်းတော့ ခန့်မှန်းလို့ရပါသည်။

ဘာလူမျိုးလဲ...။

ထိုင်းလား၊ မလေးရှားလား၊ ဗီယက်နမ်လား၊ အင်ဒို နီးရှားလား၊ ဒါမှမဟုတ် မြန်မာလား၊ ဒီရုပ်ဒီရည်တွေဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံမဟုတ်တဲ့ တစ်ခြားနိုင်ငံမှာတွေ့ရင် ဘာလူမျိုးရယ်လို့ခန့်မှန်းရခက်ပြီ။ အရှင်ရှင်လူအရှင်ရှင်နိုင်ငံလူမျိုးအဖြစ် သာခန့်မှန်းလို့ရနိုင်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးတွေ။

ခုနက ပြောလိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားသံကလည်းတော်တော်ကိုပီ၊ ရာ သူတောင်ချိုးကျူးမိသွား၏။ ကြည့်ရင်းငေးရင်းဖြင့် ကောင်မလေးဟာ မျက်ခုံးကလေးကိုလည်း ပုံဖော်ရိပ်ထားပြီး မျက်ခုံးမွှေးဆွဲခဲတံအညိုနဲ့ဆွဲထားတာ၊ နှုတ်ခမ်းပုံကိုဖော်ထားပြီး ကိုကာကိုလာအရောင်လိုလို နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကိုဆိုးထားတာတွေ သတိပြုမိပြန်သည်။

ကောင်မလေးကား လှတော့လှပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ လှတယ်ချောတယ်လို့ဆိုနိုင်တာထက် အတော့်ကိုချစ်စရာကောင်းမှန်း သတိထားမိသော ရုပ်ရည်မျိုးပင်။

ခုနက...

“Oh! Sorry..me first” လို့ ပြုံးပြီး ပြောစဉ်က တွေ့ရတဲ့ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေဟာ သိပ်တောက်ပဖြာလက်တာပဲ။

သတိုးသည် ယောက်ျားတို့၏ ဝါသနာအတိုင်း ချောသော၊ လှသော ချစ်စရာကောင်းသော ကြည့်ကောင်းသော အမျိုးသမီးငယ်ကို ငေးသောငေးခြင်းဖြင့် ရိုင်းလဲမရိုင်းစွာ နှော့ကမိန်းကလေးဆီ အာရုံတွေ တာရစ်ဝဲဝဲရှိနေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်မလေးကတော့ စာအုပ်သေးသေးလေးတစ်ခု ထုတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးမှတ်နေသည်။ ထိုသို့ ရေးမှတ်နေစဉ်မှာ သူကလေး၏ လက်ထဲမှ ဘောလုံးပင်န်သည် လွတ်ကျသွားရာ...

“ဟာ အရေးထဲ ဘောပင်န်ဟာ လွတ်ကျပြန်ပြီ” လို့ မြန်မာလို ပီပီသသ သူကလေးက ခပ်တိုးတိုး

ညည်းညူရှေ့တော်လိုက်သံကို သတိုးကားကြားဖြစ်အောင်ကြား
သွားတော့သည်။

စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဝမ်းသာသွားမှန်းမသိဝမ်းသာသွား
တာ စာဖွဲ့မပြနိုင်ပါ။ သတိုးသည် ဣန္ဒြေတွေဟန်ပန်တွေပင်
ဆောင်ယောင်မနေတော့ပဲ ဝမ်းသာအားရလေသံကြီးဖြင့်..

“မြန်မာလား မြန်မာလူမျိုးလား ဟင်”

“ရှင်..”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကျွန်တော်ကဘာလူမျိုးလဲဆိုပြီး
မိတ်ဆက်မလို့ စဉ်းစားနေတုန်းမြန်မာလိုပြောလိုက်
သံလေးကြားရတော့ အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မလဲ ဝမ်းသာပါတယ် ခုနကနေရာလူပြီး
ဦးကံတည်းက မြန်မာလားဆိုပြီး ဧဝေဝါနဲ့ အကဲ
ခတ်မိသေးတယ် သိလား..”

သတိုးသည် ဝမ်းသာအားရစကားပြောတော့လည်း
ကောင်မလေးရဲ့မျက်လုံးလေးတွေဟာ ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့
တလက်လက် ဖြာတဲ့အရောင်လေးတွေနဲ့ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်း
လာတယ်လို့ငေးရင်း ကြည့်စမ်း ငါသူ့ကိုလိုတာထက်ပိုပြီး
တော့များ စိတ်ဝင်စားမိနေပြီလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပြန်

မေးလျက် ရင်တွေခုန်ချင်သလိုဖြစ်လာပါသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်မှာပါ”

“ဟယ် အတူတူပဲတော့ ကျွန်မလဲပြန်မှာ”

“TG 304 နဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် Transitလေ ဒီမှာစောင့်နေတာ...
တစ်ညအိပ်ရတယ်”

“ဘယ်က ပြန်လာလို့လဲ”

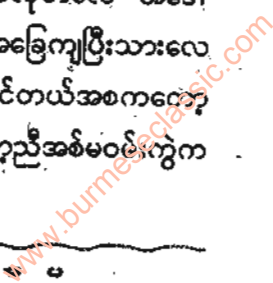
“ဩစတြေးလျ က.....”

“ဆစ်ဒနီလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင် ပါ့သ်(Perth)ပါ Western State
(အနောက်ပိုင်း)ပေါ့ဆစ်ဒနီ(Sydney)ကတော့အ
ရှေ့လေ..”

“အလည်သွားတာလား”

“ကျောင်းသွားတက်တာပါ။ ဒီပလိုမာလေ အဒေါ်
တွေ ဦးလေးတွေကပါ့သ်မှာအခြေကျပြီးသားလေ
သူတို့ကလဲ အလည်လာစေချင်တယ်အစကတော့
အလည်သွားမလို့ပဲ နောက်တော့ညီအစ်မဝမ်းကွဲက

High School အပြီးမှာ Uniဆက်မတက်ပဲ သူတို့ ဆီက TAFEလိုခေါ်တဲ့ Diploma တန်း တက်မယ် တဲ့ ကျွန်မကိုလဲလာတက်ပါလားလို့ဆွယ်တာနဲ့သူ တက်တဲ့ဘာသာရပ်ကိုလဲ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတာ နဲ့ ကျောင်းတက်ဖို့ စီစဉ်ဖြစ်သွားတာပါ။

“ဘယ် နှစ်နှစ်ကြာလဲ”

“နှစ်နှစ်တောင်...”

“ဪ ဒီကြားထဲ မြန်မာပြည် ပြန်မလာဖြစ်ဘူး ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် one Semester (ခြောက်လ) ဆို တစ်ခါကျောင်းရက်ရှည်တော့ ပိတ်ပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့်သွားတာပြန်တာ အလုပ်ရှုပ်လို့နှစ်နှစ်ပဲနေပြီးရင် လဲ ကိုယ်ကပြန်လာဖို့သေချာနေတာဆိုတော့ တစ်ခါ မှပြန်မလာဖြစ်ဘူး ခုမှအပြီးပြန်လာတာ၊ ဖေဖေက လည်း ပြန်လာစေချင်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို တော့ ကျွန်မသင်လာတဲ့ဘာသာရပ်က သူ့လုပ်ငန်းအ တွက် သင့်တော်နေလို့တဲ့”

“စပ်စုတယ်လို့မထင်နဲ့နော် ဘာ ဘာသာတက်တာ

လဲ”

“Hospitality Management ဘာသာလေဖေဖေ ကလည်းအခုနှစ်ပိုင်းမှာမှ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ရှယ်ယာ ထည့်ပြီးဟိုတယ်လ်တစ်ခု ဖွင့်မှာဆိုကျွန်မကိုပဲ သူ ဟိုတယ်လ်မှာ ခန့်ချင်နေတယ်”

“ကျွန်တော် သိတယ် အဲဒီဘာသာက Bentley Institute မှာတက်ရတာနော်”

“ဟယ် ဟုတ်တယ် သိတယ်ဆိုတော့ဘယ်သူများ တက်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော့် သင်္ဘောပေါ်ကကပ္ပတိန်မှာလည်းသား တစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားမှာကျောင်းတက်နေတဲ့အ ကြောင်း တစ်နှစ်ကိုငွေဘယ်လောက်ပို့ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောပြနေလို့ အဲဒီဘာသာရပ်ရော အဲဒီ ဘာသာရပ်ကိုဆင်တဲ့ကျောင်းရော အမြဲ ကြားနေရ တော့သိနေတယ်ခင်ဗျ”

ကောင်မလေး၏မျက်လုံးတွေမှာ တွေ့စကထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးလာမှုကို ရှာဖွေတွေ့ရလျှင်သတိုးသည်လူတတ်ကြီးလှုပ် ငြီးပြောပြရတာကို ကျေနပ်သွားရပါသည်။

“သဘောလိုက်နေတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မကကျွန်မ လိုပဲ Transit ထင်ပြီး မမေးတာ ဘန်ကောက်မှာ သဘောဆင်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် သဘောဆင်းပြီးသုံးလေးရက်လျှောက် လည်လိုက်သေးတယ် ဒီနေ့မှရန်ကုန်ပြန်တာ”

“စကားကောင်းနေလိုက်တာနော် ဂိတ်နံပါတ်ရပြီးပြီ လားဟင် သွားကြရအောင်”

“ရပြီးပြီ..”

“ခုံနံပါတ်ရော ဘယ်လောက်လဲ”

“(-)ပါ”

“ဟယ် ကျွန်မက(-)သိလား ဘေးချင်းကပ်ရက် ကြီးဖြစ်နေပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ တစ်လှေတည်းစီး အဲ အဲ မ ဟုတ်သေးဘူး တစ်လေယာဉ်တည်းစီး တစ်ခရီး တည်းသွားတဲ့မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေ ဖြစ်သွားရ တာပေါ့”

သတိုးနဲ့ကောင်မလေးတို့ ဘန်ကောက်မှရန်ကုန်သို့ သွားရန်အတွက် ဂိတ်တစ်ခုတည်းမှာအတူတူထိုင်စောင့်ကြတဲ့

အခါ စကားတွေဆက်ပြောဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာမည်က သတိုးသူရိန်ပါ ဒါကျွန်တော့် visiting card ရန်ကုန်ရောက်လဲ အဲဒါ ဆုံကြတာပေါ့နော်”

“ဆုံရမှာပေါ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပြီပဲ ကျွန်မမှာ မည်က ခင်ဝေးဝေးခင် ပါ..”

“နာမည်က အရှည်ကြီးပဲ”

“အဲမယ် သတိုးသူရိန်ဆိုတဲ့နာမည်ကရော မရှည်ဘူး လား”

“ခင်မင်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သတိုးလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ကျွန်မကလည်း သတိုးလို့ပဲခေါ်ရင်ဖြစ်မလားမရိုင်း ပါဘူးနော်”

“မရိုင်းပါဘူးနော် ကျွန်တော်သဘောကျပါတယ်”

“ကျွန်မကိုတော့ ခင်လို့ခေါ်ခေါ်၊ခင်ဝေး ခေါ်ခေါ်၊ ဝေးဝေး ပဲခေါ်ခေါ်၊ခင်ဝေးပဲ ခေါ်ခေါ်၊ဝေးခင်ပဲ ခေါ်ခေါ် ရပါတယ်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း တစ် ယောက်တစ်မျိုးစီအသန်းထွင်ခေါ်တာခံရလို့ ဘယ်နှစ်

www.burmeseclassic.com

မည်ကပုံသေရယ်လိုတောင်မရှိဘူး”

ကောင်မလေးသည် ဆက်ရက်လိုလို၊စာကလေးလိုလို ကနေလူဝင်စားဖြစ်ဟန်တူ၏။အတော့်ကို စကားများကြောင်း သတိုး သတိထားမိပါသည်။

ဒါပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူမို့လို့လားတော့မသိ။ ဒါမှမဟုတ် သူကပဲချစ်သွားလို့လားတော့မသိ။ကောင်မလေး ရဲ့စကားသံတွေဟာ သူ့အတွက်သိပ်ကိုနားဝင်ချိုနေပါရဲ့။

“ဖေဖေကလေး ကျောင်းသွားတက်မယ်ဆိုတုန်းက မသွားစေချင်ဘူး အတင်းတားတာ၊ မေမေကဲမေမေ ပဲလေ အဟင်း...၊သမီးလုပ်ချင်တာပေးလုပ်လိုက် ဗညာသင်ဖို့သွားတာ သွားပဲစေလို့နှစ်ခါပဲ ပြောလိုက် ရတယ် ဖေဖေကလေးဝမ်းစားရဲတော့ဘူး”

အခုတော့လဲ သူ့လုပ်ငန်းကြီးကမမျှော်လင့်ပဲကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တာမျိုးဖြစ်နေတော့..

ကျောင်းမြန်မြန်ပြီးစေချင် ပြန်လာစေချင်တာလေ သူများတွေပေးသလို လခကောင်းကောင်းပေးပါ့ မယ်တဲ့သားအဖချင်း Deakလုပ်ထားရတယ်..ကျွန် မက Uniဆက်တက်ချင်သေးတာ၊ဖေဖေက သမီး

တစ်ယောက်တည်း အဝေးမှာခွဲမထားချင်ဘူး ဘာ ညာနဲ့..လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပြီး နေသားကျအောင်ခွ တည်းကစရာမှာ အဲဒါမျိုးတွေပေါ့ အကြောင်းပြပြီး အတင်းခေါ်တာ...

ကျွန်မကလဲ နောက်ဆုံးတော့လေ သမီး လိမ္မာလေး ပြန်ဖြစ်ရတာပဲ၊ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြန်လာ ရတော့တာပဲ ကျောင်းက ဆက်တက်ချင်သေးတာ ငယ်တုန်းပညာသင်ရတာပိုကောင်းတယ်နော်”

သတိုးသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ထောက်ခံ၍ ခပ် စူစူထော်ထော်ကလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းစွာ လှပနေသော ကောင်မလေး၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို လိုက်ငေးမိပြန်သည်။

“အသွားတုန်းကနေ စင်္ကာပူမှာ Transit လုပ်ပြီး သွားတာ၊အပြန်တော့ ဘန်ကောက်လေဆိပ်ဝင်မယ် ဆိုပြီး၊စိတ်ကူးထားတော့ ထိုင်းအယားဝေးနဲ့ပဲ တမင် ပြန်တာလေ၊လေယာဉ်လိုင်းတွေထဲမှာ ဘယ်လိုင်းက ပိုကောင်းသလဲမသိဘူးနော်၊ခင်ပေးကလဲ နှစ်လိုင်း ပဲ စီးဖူးသေးလို့....

ကိုသတိုးကတော့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်

နေတဲ့သူဆိုတော့ လေယာဉ်လိုင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းစီးကြည့်မယ် ထင်တယ်”

“အင်း...တော်တော်များများ စီးဖူးပါတယ်၊သိပ် မမှတ်ထားမိဘူး၊ဘယ်လိုင်းက ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ ထက် ဘယ်လိုင်းက တိုက်တဲ့ ဝိစကီက ပိုစုံတယ် ဆိုတာပဲ မှတ်မိတယ်ခင်ဗျ”

ကောင်မလေးက ပွင့်လင်းသော သတိုး၏စကားတွေကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပါသည်။

ရယ်လိုက်တော့ ပိုကလေးဆန်ပြီး ပိုလည်း ချစ်ဖို့ ကောင်းသွားတယ် ခင်ဝေးရယ်။ရန်ကုန်သွားမည့် လေယာဉ်ပေါ်သို့ပို့ပေးသည့် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာလည်း အဓိကစကားပြောသူက ခင်ဝေးပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပြန်သည်။

“အလာတုန်းကလေ အရမ်းအထီးကျန်တာပဲ၊တစ်ယောက်တည်း သိလား.....

လာမယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လာခါနီးလဲကျရော မလာချင်တော့ဘူး၊ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို မခွဲချင်တော့ဘူး၊အဲဒီလို ခံစားရပြီး လာခါနီး တစ်ရက်မှာ ငိုပဲ ငိုနေတာလေ၊နှစ်နှစ်ကြာရင် ပြန်လာမယ်ဆိုပေ

မယ့် အဲဒီ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလကြီးကို မစောင့်နိုင်တော့သလို...တကယ်ပဲ ခံစားရတယ်.....

လူက ပျော်ကိုမပျော်တော့ဘူး၊တိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံကြီး တစ်ခုကို သွားရမယ်၊ကိုယ် သင်ချင်တဲ့ ပညာလဲ သင်ရမယ်ဆိုတာ စိတ်က သိနေရက်နဲ့မပျော်တာလေ၊မွေးကတည်းကနေလာတဲ့ ဒေသတစ်ခုဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲက မခွဲနိုင်တာလဲ ပါတယ်.....

ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ထိလဲ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပျော်လှတယ်ရယ် မရှိပါဘူး၊ကျောင်းတက်စရာရှိတာ တက်၊စာကျက်စရာရှိတာ ကျက်နဲ့ နှစ်နှစ်ကို မြန်မြန်ကုန်ချင်နေတာ၊နှစ်နှစ်ပြီးတော့လဲ ပညာ ထပ်သင်ချင်တဲ့ လောဘက ဝင်လာမြန်ရော...

ဖေဖေသာ အဲဒီ ကိုယ်ပိုင်ဟိုတယ်လ်ကြီး မဖွင့်ဖြစ်ရင် ခင်ဝေးလဲ ပြန်လာဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

ဟုတ်ကဲ့။ကိုယ်ပိုင်ဟိုတယ်လ်လုပ်ငန်းကို တည်ထောင်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားတဲ့ ခင်ဝေးရဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ကျွန်

တော် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခင်ဝေးနဲ့ ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းမှာ အတူတူပြန်ဆုံရတော့မှာမို့ပါ။

လေယာဉ်ပေါ်မှာတော့ ခင်ဝေးက လေယာဉ်၏ ပြတင်းပေါက်ဘက်အခြမ်းမှာ နေရာရပြီး သတိုးက ခင်ဝေးနှင့် ကပ်လျက် ခုံမှာဖြစ်လေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်က ဧည့်ခံသော အစားအသောက်တွေလည်း စားရင်း၊ Juice တွေ သုံးလေးခွက်သောက်နိုင်သောကောင်မလေးက စကားလည်း အမျှင်မပြတ်နိုင်ပေ။

ကောင်မလေးဟာ သိပ်တော့မစပ်စုတ် သူမရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကိုသာတစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောဖို့ ပိုပြီး စိတ်အားထက်သန်လေသည်။

“စရောက်ခါစကလေ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲဘိုလို ပြောတတ်တတ် သူတို့ပြောတဲ့ လေယူလေသိမ်းကို နားမလည်တာအဆိုးဆုံးပဲ။ခင်ဝေးတို့သင်ထားတာကအမေရိကန်သံလေ၊ Aussie အဲ...အဲ...အဲဒါ Australian လူမျိုး(ဩစတေးလျန်း)တွေကို ခေါ်တဲ့ အသုံးအနှုန်းပေါ့၊ အဲဒီ Aussie(အော်စီ)တွေ ပြောတဲ့

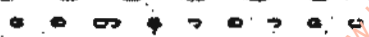

အင်္ဂလိပ်စကားသံဟာ တော်တော်ကွဲပြားတာလေသံပဲတာလေ.....

သူတို့ ခပ်မှန်မှန် ပြောရင် နားလည်သေးတယ်၊ မြန်မြန်ပြောပြီဆိုရင် လူက ဆယ်လုံးမှာ တစ်လုံးတောင်နားမလည်ဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်တာ စိတ်ထဲကလဲ ဘယ်ခံချင်မလဲ၊ ငါလဲသူတို့ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားမျိုး နားလဲလည်၊ ပြောလဲပြောတတ်ရက်သားနဲ့ဆိုပြီး မခံချင်စိတ်နဲ့ တယ်လီဗေးရှင်းတွေ ထိုင်ကြည့်၊ ရေဒီယိုတွေ အမြဲနားထောင် ကိုယ့်အနားဝန်းကျင်မှာ သူတို့ချင်း စကားလက်ဆုံ ကျတာကို ခိုးပြီးနားထောင်၊ အဲဒီလို နားအကျင့်ရအောင်လေ့ကျင့်လိုက်ပြီးမှ ခြောက်လလောက်ကြာတော့ တော်တော်လေး ဟုတ်လာတယ်လေ.....

တစ်နှစ်လောက် နေတော့ သူတို့ ဘယ်လိုလေသံပဲလာလာ နားလည်သွားတယ်”

သတိုးကတော့ လေယာဉ်စီးတိုင်း အမြဲအိပ်ငိုက်နေကျ အကျင့်ပါတာတောင် ဒီတစ်ခါတော့ အိပ်မငိုက်နိုင်ဘဲ သူ နံဘေးက ဆက်ရက်မလေးဆီမှာ ပျော်ဝင်နေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

စကားများတယ်ဆိုသော်လည်း သူမ၊ ပြောတာတွေထဲ ပေါက်တတ်ကရ ထွေရာလေးပါး မဟုတ်ဘဲ သူမရဲ့အတွေ့အကြုံများဖြစ်တာမို့ စိတ်ဝင်စားစရာလည်းကောင်းတာ ငြင်းမရ။

“ခင်ဝေး တက်တဲ့ ဘာသာရပ်ကလေး Oversea Student (အိုဗာစီးစတူးဒင့်)တွေအများဆုံးတက်တဲ့ ဘာသာပဲပေါ့... ကျောင်းမှာ အင်ဒိုနီးရှားက များတယ်၊ မြန်မာဆိုလို့ ခင်ဝေးနဲ့ ညီမ ဝမ်းကွဲ Olive (အော်လစ်စ်)ပဲ ရှိတယ်”

“မြန်မာပြည်မှာရောအခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ ကျန်ခဲ့ဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ခင်ဝေး ထွက်သွားတော့သူတို့ ဝမ်းနည်းပြီး ကျန်ခဲ့ကြတယ်၊ အဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ခင်ဝေးကို အရင်ကလောက် ခင်တော့မယ် မထင်ဘူး”

“ဒီလောက်ခင်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သူတို့ ခင်ကြမှာပါ”

“အမယ်... မြောက်ပြောနေတာ”

“တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော်တောင် ခဏလေးနဲ့ ခင်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ခင်ဝေးက စကားများလို့ စိတ်မညစ်ဘူးလား”

“စကားပြောကောင်းတာပါ”

“ခင်ဝေးက စကားများတာပါ၊ အဲဒီ အကျင့်ကြီးက ဘယ်လိုမှ ပြင်မရဘူးရှင်”

“ပဲခူးတောင်ဖြတ်ပြီတဲ့၊ မကြာခင် ရန်ကုန်မြေပေါ် ရောက်တော့မယ်နော်”

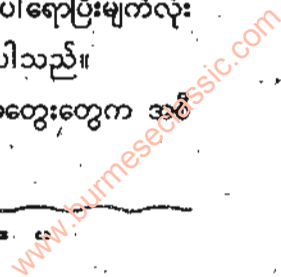
“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ရင်တွေလဲ ခုန်နေတယ်”

ခင်ဝေးဝေးခင်သည် ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးဖြင့် ဖျက်လုံးကလေးစုံနှိတ်နေပါသည်။

သတိုးသည် ထူထူကော့ကော့နှင့် ညွတ်ကျနေသော ခင်တောင်ရှည်များကို စိတ်ရှိလက်ရှိငေးလိုသော်လည်း သိပ်

အေးသူလိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်၍ သတိုးမှာ သူပါရောပြီးမျက်လုံး ဆီလျက် ခုံနောက်မှီပေါ်မှီလဲချလိုက်ရပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဟူသော အတွေးတွေက အစီ

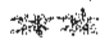
အရိုရှိနေပါသည်။

အရင်ဆုံး ဟိုနှစ်ကောင်ကို အကြောင်းကြားရမည်။ သတိုးရဲ့ အိမ်မှာစုပြီး တွေ့ဆုံကြမည်။ သတိုးက သူဝယ်လာသော လက်ဆောင်တွေကို ပေးရင်း သူတို့နှစ်ကောင်အံ့သြသွားရမယ့် သူရင်ထဲက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရင်ဖွင့်ပါမည်။

သူတို့ သုံးယောက်စလုံးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ခပ်ကြသလို ဘယ်သူမှ ရည်းစားပင်ဖြစ်မြောက်စွာ မထားဖြစ်ဘဲ (အဖြစ်မရှိလို့မထားခဲ့ဘဲ) တစ်ယောက်တည်းလွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြပုံချင်းလည်းတူသည်။

မပွေမရွပ်ကြဘဲ စရိုက်တူ၊ အကြိုက်တူကြသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တို့ရဲ့ စကားဝိုင်းမှာ သတိုးရဲ့ ရင်ထဲက အဖြစ်အပျက်လေးဟာ အင်မတန်မှထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ ကျိန်းသေနေလေပြီ။

ရန်ကုန်လေဆိပ်၏ ပြေးလမ်းတွေပေါ်သို့ လေယာဉ်ဘီးတွေ ထိသောအခါ သတိုးသည် ခင်ဝေးနဲ့ ခွဲရတော့မည်ဆိုပြီး ရင်ထဲမှာလွှမ်းသွားခဲ့ပါသည်။

“ဖေဖေ... ဒါ ကိုသတိုးသူရိန်တဲ့၊ သဘောဆင်းလာတာ၊ ခင်နဲ့ ဘန်ကောက် အယားပို့မှာ ဆိုပြီး ခင်မင်သွားတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ”

သတိုးသည် လက်ကမ်းပေးသော ခင်ဝေး၏ဖခင်ရဲ့ လက်ကို ပြန်ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်လ်... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေးကွာ၊ အန်ကယ်လ်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကောင်းတယ်ကွာ၊ မင်းတို့လိုအရွယ်နုတွေ နိုင်ငံတကာကိုရေလမ်းခရီးကနေ စွန့်စားသွားလာနေတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ နိုင်ငံအနှံ့လဲရောက်တယ်၊ ဗဟုသုတတွေလဲ ရတယ်၊ အန်ကယ်လ်လဲ သိပ်အားကျတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပေါ့ကွာ၊ အန်ကယ်လ်ဆိုတာတွေက ခွင့်မပြုခဲ့လို့ သဘောသား မလုပ်လိုက်ရဘူး”

“သားက ဘယ်လိုင်းလဲ”

“ယူရုပ်(ပ)(Europe)လိုင်းပါပဲ အန်တီ”

“ကောင်းတာပေါ့၊အနောက် နိုင်ငံအစုံရောက်ပြီး ပြီပေါ့၊ဟုတ်လား”

“သိပ်မစုံသေးပါဘူး အန်တီ၊ကျွန်တော်က တစ်နှစ် တစ်ခေါက်ပြန်ပြန်နေတာများတယ်”

“ဪ... သံယောဇဉ်ရှိလို့လား”

“ဖေဖေနဲ့မေမေက ပြန်လာစေချင်တာလဲပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ မြန်မာပြည်ကနေ အကြာကြီး မခွဲသွားချင်တာလဲ ပါပါတယ်”

သတိုးသည် အိမ်က အကြိုလွှတ်လိုက်သော မာစီးဒီးပေါ်သို့မတက်ချင်ပေ။အားလုံးရှေ့မှာ ကိုယ်တတမင်အကြား ပိုသလို ဖြစ်မှာမလိုလားတာလဲ ပါပါသည်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဝေးတို့ကားကို တွေ့တော့လည်း သူတကာယ်ဖျားသွားရ၏။ခန့်ညားသားနားသော BMW ကားက သတိုး၏ မာစီးဒီးကားကို စိန်ခေါ်နေပါသည်။

ခင်ဝေးကား မိဘတွေနဲ့ ပြန်ဆုံရ၍ အလွမ်းသယ်လို့ မဆုံးဖြစ်လျက် သတိုးကို နှုတ်ဆက်ဖို့တောင်မေ့နေလေသည်။ အဖေနဲ့အမေရဲ့ လက်မောင်းတွေထဲတွဲခိုကာ စကားတွေ တ

တွတ်တွတ်ပြောလို့ပင်မကုန်နိုင်သေး။

သတိုးသည် နောက်ဆုံးတော့ သူ့ပဲအရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်ရလေသည်။

“ခင်ဝေး ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျာ” သတိုး၏ အသံကြောင့် ခင်ဝေးကခုမှသတိရသွားသလို မျက်လုံးအစုံပြူးပြူးလေးနှင့်...

“အို...ဟုတ်ကဲ့၊ဟုတ်ကဲ့၊ခင်ဝေး ဒီမှာ ဖေဖေတို့နဲ့ အလွမ်းသယ်နေလို့နော်၊ကိုသတိုးကိုတောင် စကား မပြောဖြစ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊နောက် ဆုံကြမယ်လေ”

“အိုကေ...ဆုံကြတာပေါ့၊ခင်ဝေးရဲ့ လိပ်စာရော၊ ဖေဖေဟိုတယ်လ်ရဲ့ လိပ်စာရော၊ဖုန်းနံပါတ်တွေရော သိနေသားပဲ၊အားတဲ့ တစ်နေ့ လာလည်ပါ”

“မလာခင် ဖုန်းကြိုဆက်၊အားလိုက်မယ်၊ဒါမှ အိမ်မှာ ဆုံရမလား၊ခင်ဝေးတို့ရဲ့ ဟိုတယ်လ်မှာ ဆုံရမလား သေချာမယ်ထင်တယ်နော်”

“ကောင်းတယ်၊ကဲ...ခင်ဝေးလဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်နော်”

သတိုးသည် လက်ကလေးတပြုဖြင့် နှုတ်ဆက်
 သော ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အပြုံးကို ပိုင်ဆိုင်သော မျက်လုံး
 ပြာပြာလေးဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သော ခပ်စုစု နှုတ်ခမ်းက
 လေးကို စုပြီးချွန်ပြီး စကားပြောတတ်သော အဲဒီ နှုတ်ခမ်း
 ကလေးက မြောက်မြားစွာသော စကားလုံးတွေ လျှံကျလာ
 တတ်သော ခင်ဝေးဝေးခင်ဆိုတဲ့ အရုပ်ကလေးကို ကျောခိုင်း
 ခဲ့ရတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ တော်တော်ကို လွမ်းဆွတ်လာတော့တာ
 ပဲဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ခင်ဝေးရယ်။ ဒီတစ်သက်မှာသိပ်
 ချစ်မြတ်နိုးရမယ့်ချစ်သူမျိုးကို မဆုံရတော့ဘူးလို့ ကိုယ့်နှလုံး
 သားကိုယ် သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့...။

ခုတော့ ခင်ဝေးနဲ့တွေ့မှပဲ...။

အချစ်ဆိုတာ ဆုံကြတွေ့ကြ သိကျွမ်းကြတဲ့ အချိန်
 ကာလ အတိုင်းအတာပမာဏတွေ မလိုပါဘူးဆိုတာ လက်
 ခံသွားပြီ။

ဆုံတွေ့ကြချိန်သုံးလေးနားရီတောင် မရှိပါဘဲ ခဏ
 တစ်ဖြုတ်လေးအတွင်းမှာ အဆပေါင်းများစွာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
 တွေ ပွားလာခဲ့တာပါ။

နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်ရ
 သူတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးမိသလိုပဲ ခင်ဝေးကို ကိုယ်
 ချစ်သွားတယ်။

မြတ်နိုးခဲ့ရပြီ။ တစ်သက်လုံးအတွက် တစ်ယောက်
 တည်း ဖြစ်နေမယ့် အချစ်ဆုံးသူကလေးပါပဲ ခင်ဝေးရယ်...။

ကပ်တဲ့ နိုင်ငံတိုင်းမှာ လည်လိုက်ပတ်လိုက်နဲ့ တစ်ခါမှ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်လဲမဝင်စားစိတ်လဲမလှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ သူဌေးသားကကွာ.....

ခဏတစ်ဖြုတ်ကလေး လေယာဉ် စီးရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်လာတဲ့ ကောင်မလေးကိုမှသဘောကျသတဲ့၊တော်တော်ကို လှလို့လား”

“ချစ်စရာလေးကွ၊လှလဲလှတယ်၊ချစ်ဖို့လဲ ကောင်းတယ်၊စကားလဲ များတယ်၊နှုတ်ခမ်းကို ဟောသလို ဟောသလို စုပြီးချွန်ပြီး စကားပြောတာ ချစ်ဖို့ အရမ်းကောင်းတယ်၊စကားပြောတာလဲမြန်လွန်းတယ်”

“စကားများတဲ့ မိန်းမနဲ့မှ ဖူးစာဆုံရတယ်ကွာနား ညည်းတာပေါ့၊ရည်းစား ဘဝနဲ့လဲ နား ညည်းမယ်၊ တစ်သက်လုံး အတူတူနေရတဲ့အခါလဲ နားညည်းခံရမယ်”

“သတိုးက ချစ်တဲ့ မျက်စိနဲ့ ကြည့်နေပြီလေကွာ၊ ဒါတွေ ဘယ်သတိရတော့မလဲ”

တိမ်တိုက်က ဝင်ပြောတော့မှ သတိုးမှာ အကျေအပ်

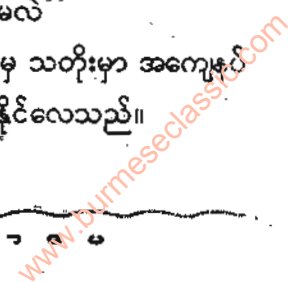
ကြီး ကျေနပ်လျက် တဟီးဟီးရယ်နိုင်လေသည်။

(၂)

သတိုးက သူတို့တွေ့ဆုံကြဖို့ချိန်းတော့ ဟိုနှစ်ကောင်က သတိုးပြန်လာရင် ဒီလိုပဲဆုံနေကျအတိုင်းခေါ်တယ်ပဲ မှတ်ထင်ထားခဲ့ကြရာ သတိုးထံမှ ထူးဆန်းသော ဝန်ခံမှုအတွက် အံ့သြမင်သက်နေခဲ့ကြလေသည်။

ကြည့်မင်းခေါင်က သတိုးကို မမြင်ဖူးသလို စိုက်ခင်းနေရင်း...

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား၊နောက်နေတာလား ကွာ၊တစ်သက်ပဲ ရှိတော့မယ်၊လေယာဉ်နဲ့ သွားလိုက်ပြန်လိုက်၊သဘောပေါ်ဆင်းလိုက်၊တက်လိုက် ကမ်း

ကိုယ့် အချစ်ဆုံးအခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် က ကြိုက်နေတယ်ဆိုတော့လဲ ကြည်မင်းခေါင်နဲ့ တိမ်တိုက် တို့က ဝင်မဆွေးနွေးဘဲ စိတ်တကယ်မဝင်စားဘဲနဲ့ကို မနေနိုင် တော့ချေ။

ခင်ဝေးဝေးခင် ဟူသော မမြင်ဖူးသေးသည့် ကောင် မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောကိုပြောရတော့တာဝေဖန် အကြံပေးရတော့တာဖြစ်ပါသည်။

သတိုးက စပြောပါသည်။

“ကိုယ် တကယ် ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံလေးကြောင့်ချစ် တယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာကို အကြောင်းပြမလဲဆိုရင် ကွာ...”

ကြည်မင်းခေါင်က စကားမဆုံးခင် ဖြတ်ပြော၏။ အရက်လေးနည်းနည်းလည်း ဝင်လာပြီဖြစ်ရာ လူငယ်လေး သုံး ယောက်တို့၏ စကားဝိုင်းမှာ ပိုပြီးစည်ကားလာလျက် အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်လာတာလည်း မဆန်းပါ။

ကြည်မင်းခေါင်သည် လက်တကာကာဖြင့်...

“နေဦး...သတိုးမင်းက မင်းမြင်တာတွေပဲ ဖွဲ့နွဲ့ပြော

မှာကွ၊ငါက မင်းဆီမှာ ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်ကို စိတ်မှန်းနဲ့မှန်းပြီး ပြောမယ် ခဏနားထောင်”

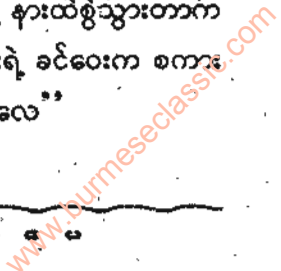
“ကြည်မင်းဟာ မူးလာရင် အမြဲပြဿနာရှာပြီ တိမ် တိုက်၊မင်းပဲကောင်းတယ်၊မူးလေငြိမ်လေ ငြိမ်ရာက အိပ်ငိုက်လေ၊ပြီးတော့ ထိုးအိပ်တယ်၊အဲဒါ ပိုကောင်း တယ်ကွာ၊သူများကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘူး”

“ဟေ့ကောင် သတိုး၊ဘာလဲကွ၊မင်းကို ငါက မင်း အစား ဝင်ခံစားပေးတာကို မကြိုက်ဘူးလားကွ”

“ကြိုက်ပါတယ်ကွာ၊မင်း ထင်သလိုပြောပါ၊ငါမင်း ပြောတဲ့ ငါ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ကျေနပ်ပါတယ်”

သတိုးက ကြည်မင်းခေါင်ကို အလျှော့ပေးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်တော့မှ ကြည်မင်းသဘောတွေကျသွားပြီး...

“မင်းပြောတဲ့ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ဘယ်လိုပုံစံလေးကြောင့် ချစ်တယ်၊မြတ် နိုးတယ်၊စွဲလန်းတယ်ဆိုတာကွာ...၊ငါ့ အထင်တော့ သူ့ရဲ့ အသံလေးတွေချို့သာလို့ နားထဲစွဲသွားတာက တစ်ကြောင်းဖြစ်နိုင်တယ်၊မင်းရဲ့ ခင်ဝေးက စကား အမျှင်မပြတ်ပြောတတ်တယ်လေ”

သတိုးက ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါက ချိုသာတဲ့ စကားလုံးတွေပြောတဲ့ နှုတ်ခမ်း လှလှလေးကြောင့်လဲ တစ်ကြောင်းပေါ့ကွာ”

“သူက ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ် တာလဲ တစ်ကြောင်းရှိတယ်”

တိမ်တိုက်က အငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“တောက်ပပြီး ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်တတ်တဲ့ မျက်လုံး တစ်စုံကြောင့်လဲ တစ်ကြောင်းလေ သတိုးရာ...”

“အပြုံးလေးတွေက အံ့ဩဖို့ကောင်းအောင် ချစ်စ ရာကောင်းတာလဲ တစ်ကြောင်းဖြစ်နိုင်တယ်သတိုး”

“ငါ့အတွက်ကတော့ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မျက် နှာလေးကြောင့် ညဘက်တွေမှာ အိပ်မက်ထဲထိ ပါ ပါနေတာလဲ တစ်ကြောင်းပေါ့ကွာ”

“အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ မော်ဒယ်ဂဲလ်လေးတစ်ယောက်လို ကြည့်ကောင်းတဲ့ ကိုယ်နေဟန်ကရော မင်း သူ့ကို ချစ်ချင်လာအောင် ညှို့ငင်တာပဲမဟုတ်လား”

“ငါကတော့ ခပ်စုစုနှုတ်ခမ်းပုံပုံလေးကို ပုံဖော်ဆေး ခြယ်ထားတာကို ချစ်တယ်။စကားပြောတိုင်း စုစုချစ်

ချစ်လေး ပြောတာကိုချစ်တယ်”

တိမ်တိုက်က ကြာတော့ဝင်မပါတော့ဘဲဘေးကထိုင် ပြီး နားထောင်သမားလုပ်နေမိတော့၏။မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက်နဲ့ သတိုး အဲဒီလောက်ကြီး အသည်းအသန်ဖြစ်တာကို အံ့ဩရင်းကပဲ အချစ်ဆိုတာ ဒါပါပဲထင်ပါရဲ့လို့စိတ်ကူးကြည့် မိနေသည်။

“ကြည့်မင်းမင်းက ရယ်ရတယ်ကွာ၊ရည်းစားဖြင့်မ ထားဖူးဘဲနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက်ကို တောင် မချစ်ဖူးဘဲနဲ့ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး သတိုးကို ဆရာလုပ်နေတာ၊ငါ အရမ်းရယ်ချင်လာပြီ ဟီး... ဟီး”

“ဟေ့ကောင် တိမ်တိုက်၊အချစ်ဆိုတာ ချစ်ဖူးမှသိ တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ဝတ္ထုတွေ၊ဗွီဒီယိုတွေ၊ရုပ်ရှင် တွေ ထဲမှာ တွေ့ဖူးရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဆရာကြီးလုပ်လို့ ရတယ်”

“ငါလဲ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်လဲမချစ်ခဲ့ဖူးပါ ဘူး၊ဒါပေမယ့် ငါ့အထင်ပြောရရင် မိန်းကလေးတစ် ယောက်မှာ ရုပ်ရည်လှတာလဲ တစ်ပိုင်းပေါ့ကွာ၊သူ

www.burmeseclassic.com

လှတာထက် သူ့မျက်လုံးတွေက ဆွဲအားပြင်းတာဟာ လူတစ်ဦးဘက်သားကို ကြွစေတယ်ထင်တယ်။ မျက်လုံးလှတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ပိုပြီးထင်ရှားပေါ်လွင်တယ် ကွ။ မျက်လုံးဆိုတာ စိတ်ရဲ့တံခါးပေါက်ပဲ။ မျက်လုံးထဲမှာ ကောင်မလေးရဲ့စိတ်နေ သဘောထားကို မြင်နိုင်တယ်။ ငါကတော့ မျက်လုံးကိုပဲ အဓိကထားပြီး ကြည့်မယ်။ စိတ်နေသဘောထားကို ကြည့်မယ်”

“တိမ်တိုက်ပြောတာလဲ ဟုတ်တယ်ကွ။ ရုပ်ရည်လှတာထက် စိတ်ဓာတ်လှဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်။ ခင်ဝေးက စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ”

“မင်း တော်တော်ကိုချစ်သွားတာလား”

“ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင်ပဲ”

“အီး...ဟီး...ဟီး။ ငါ အူယားသလိုပဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုတာကြီးက ကိုယ်တိုင်မခံစားတတ်တော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ နောက်ပြီး... ငါတို့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က အိမ်မို့နေအောင် ခံစားပြနေတာ ကြည့်ပြီးတော့လဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်တယ်ကွ...”

“အချစ်ဆိုတာ ဒီလို အရူးအမူးခံစားရတာပါလားဆိုပြီး သံဝေဂရတယ်တကယ်”

“တိမ်တိုက်... တိမ်တိုက်။ အပြောမကြီးနဲ့ သံဝေဂရတယ်လေး ဘာလေး မလုပ်နဲ့။ ကိုယ့်အလှည့်ဆိုတာ သိပ်မကြာခင်ရောက်လာတတ်တာမျိုး”

“အချစ်တဲ့... အချစ်ဆိုတာ ဘီယာတစ်ခွက်လောက် ဝီစကီလေးလောက်များ အရသာရှိပါ့မလား။ ကောင်းပါ့မလားကွာ”

“ငါသိတာတော့ငါ့ အချစ်ဆီမှာကွာ၊ ဟဲ...ဟဲ ငါ့ချစ်သူကောင်မလေးဖြစ်တဲ့ ခင်ဝေးဆီမှာတော့ ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မျက်လုံး ပြူးပြူးနဲ့ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးတွေရှေ့မှာ စကားပြောလိုက်တိုင်း ပြုထွက်လာတတ်တဲ့ ရှေ့သွားကြီးကြီးလေး နှစ်ချောင်းရှိတာပဲကွာ။ အဲဒီ ပုံစံလေးကိုမျက်လုံးထဲက ဖျောက်လို့မရဘူး။ ညအိပ်ရာ ဝင်တိုင်းလဲ သတိရတယ်၊ မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထချိန် မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း အရင်ဆုံးသတိရတယ်။ အိမ်နေချိန် တောက်လျှောက်မှာလဲ အိပ်မက်တွေထဲမှာ သတိရတယ်ကွာ။ အသက် ရှူလိုက်တိုင်း

သတိရတယ်”

တိမ်တိုက်က အဖြစ်သည်းလွန်းလှသော သတိုးကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်...

“မင်းကောင်မလေးရဲ့ ပုံစံဟာကွာ မင်းပုံဖော်ပြသ လိုဆိုရင် ငါ့ မျက်စိထဲမှာ ရှည်ကလေးတစ်ကောင် ကို မြင်တယ်၊မျက်လုံး ပြူးပြူးလေး”

ဆိုပြီး တိမ်တိုက်က သူ့မျက်လုံးအစုံကို ပြူးပြလိုက်။

“နှုတ်ခမ်းစုစု”

ဟုပြောလျက် သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေကိုစုပြု

“ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ကြီးကြီး”

လို့ပြောပြီး သွားဖြူလိုက်ဖြင့် အမူအရာလဲလုပ်သ လို...

“ရှည်ညိုလေးလား၊ရှည် မဖြူမညိုလား၊ရှည်ဝါလား၊ ရှည်ဖြူလား၊ရှည်မည်းလား”

“ခင်ဝေးက အသားဝါဝါ၊အင်း...မဖြူမညိုလေးကွာ မင်းကလဲ တွေ့ဖြင့်မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့ ရှည်နဲ့တူတယ်ပြော ရသလားကွာ၊ချစ်စရာလေးပါ”

“ကဲ...ချစ်ကွာ...ချစ်ကွာ၊မင်းရင်ထဲမှာ ချစ်နိုင်သ

မျှ အသည်းနှလုံးတွေ ပုံပေးပြီးချစ်လိုက်”

“နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်နေရင် ငါ သူ့ ဆီသွားလည်မလို့...”

“သွားပေါ့”

“ဒါမျိုးက တားကောင်းတဲ့အရာမှမဟုတ်တာ၊မတား ပါဘူး”

“မတားနဲ့ ကြည်မင်းရ၊ဝင်္ဂိုလိုက်မယ်”

“ဝင်္ဂိုလိုက်ဖို့ဆိုတာ ဒီကောင်လို အရူးအမူးချစ်တဲ့ သူ တွေဦးမှ”

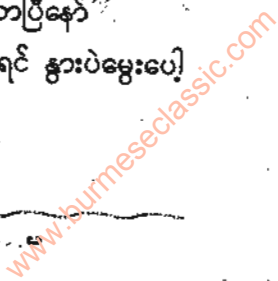
“မင်းတို့ ငါ့ကို အကောင်းမပြောဘူး၊နေနှင့်ဦး၊ငါ့ ကောင်မလေးကို ငါ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှ မင်းတို့တွေ့ စေရမယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟိုး...ဟိုး... လက်ထပ် တဲ့ အထိတောင်တဲ့”

“ရယ်ရတယ်...ဖြို...ဟဲ...ဟဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ငါ စိတ်ဆိုးလာပြီနော်”

“စိတ်...ဪ...ဆိတ်ဆိုးလာရင် နွားပဲမွေးပေါ့ ကွာ...၊အလွယ်လေး”

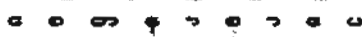
“တိမ်တိုက်...ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါ ရယ်ရလွန်းလို့ အူ လိမ်တော့မယ်၊မင်း ရယ်စရာပြောတာတွေ ရပ်ကွာ”

သူတို့ သုံးယောက်၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောသံ၊ နောက်ပြောင်သံ၊ ရယ်သံ၊ ပုလင်းသံ၊ ဖန်ခွက်သံ၊ ပန်းကန်ပြားနဲ့ ဇွန်းခက်ရင်း ထိခတ်သံတွေဟာ ညဉ့်လယ်ယံရဲ့ကောင်းကင်မည်းနက်တွေကြားမှာ လွင့်မြောနေပါတယ်။

ညရဲ့ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံနဲ့ ညမွှေးပန်းရနံ့တွေထဲမှာ စည်ကားမြိုင်ဆိုင်နေပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ စကားသံနဲ့ ရယ်သံတွေထဲက ခင်မင်မှုကြီးမားတဲ့သံယောဇဉ်များစွာကို ရှာဖွေတွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

မနက်လေးနာရီ မရောက်တရောက်မှာ ဝရန်တာရဲ့ ကြိမ်သားဆိုဖာတွေပေါ်မှာ တိမ်တိုက်နဲ့ ကြည်မင်းခေါင်တို့ကား နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားချိန်...။

သတိုးကား ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာလေးကို လွမ်းဆွတ်လို့ကောင်းလျက် အိပ်၍တောင်မပျော်နိုင်ပါတဲ့။ အဲဒီလောက်ချစ်ရပါတယ် ခင်ဝေးရယ်...။

သတိုးသည် သူ ရင်အရန်ကြီးရနံ့ကို စောင့်ခဲ့ရသော နေ့အတွက် တကယ်ပဲရင်ဆိုင်ရသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မလှုပ်ရှားစေဖို့ အတော်ကြီးပင် ကြိုးစားပြင်ဆင်ရလေသည်။

မနေ့က ညနေမှာ အရဲစွန်ပြီး ခင်ဝေးဝေးခင် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းကို သူမ ကိုယ်တိုင်ပင်လာကိုင်သည်။

“သတိုးသူရိန်ပါ”

လို့မိတ်ဆက်လိုက်တော့ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည့် အသံလေးမှာ ဟန်ဆောင်မှုများ လုံးစ မပါကြောင်း သတိုး ရိပ်မိနေပါသည်။

“အို...သတိုး...ကိုသတိုးလား၊ ကြည့်စမ်း ခင်ဝေးကို သတိရပြီး ဖုန်းဆက်တယ်နော်”

“သတိရတာပေါ့၊ တစ်ခရီးတည်း အတူတူပြန်ခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ”

“ပြီးတော့ သိပ်လဲစကားများလို့ သတိရတာလဲ ပါ

မှာပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူတို့ ဖြိုင်တူရယ်လိုက်မိတာကို အခုတော့ ကားမောင်းနေရင်း ပြန်တွေးတဲ့အခါမှာ လူက ပြုံးစိစိလေးပင်ဖြစ်ရပါသည်။

ပြီးတော့...

“ကျွန်တော် ခင်ဝေးကိုလာတွေ့မယ်လေ၊ ဘယ်လာရမလဲ၊ အိမ်ကိုလား၊ ခင်ဝေးတို့ရဲ့ Golden Orchid Hotel ကြီးကိုလာရမလား၊ ခင်ဝေး အားတဲ့ တစ်ရက် ပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆုံကြရအောင်လေ”

သတိုးက ဖုန်းထဲမှပြောရတာပေမယ့် လူကအလိုလိုပင် မျက်နှာပူနေ၏။ သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ကိုယ်က တွေ့ဖို့ဆုံဖို့ပြောတာပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်ကစိတ်ဟာ မရိုးသားတော့ သူကများ ပါးနပ်စွာရိပ်မိသွားမလားဆိုပြီး စိုးရိမ်နေခဲ့ပြန်သည်။

“မနက်ဖြန်အားပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆုံမယ်လေ ဒီလိုလုပ်... အိမ်လဲ ရောက်ဖူးအောင် အိမ်ကိုအရင်လာလိုက်လေ၊ ပြီးမှ ခင်ဝေးတို့ရဲ့ ဟိုတယ်လ်ကိုလိုက် ပြမယ်၊ ခင်ဝေးက အခုအလုပ်စနေရပြီလေ၊ ကိုယ့်အ

ဖေရဲ့ အလုပ်မှို့လို့ ခိုလို့မရဘူး၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေအောင်တစ်နေ့ ရှစ်နာရီ ပြည့်အောင်အလုပ်ဆင်းရတယ်၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေပါဆင်းရရင် Over timesဆိုပြီး လခပိုယူရတယ်၊ ဒါကြောင့်... ခဲ့ လောလောဆယ်ကလေ လူလဲ သိပ်မခန့်ရသေးတော့ ခင်ဝေးက နေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်ပေးနေရသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း မအားပေမယ့် စဉ်းသည်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဧည့်ခံဖို့အထိ အချိန်ပေးနိုင်တာနဲ့ အားတယ်ဆိုပြီး ချိန်းတာလေ”

ခင်ဝေးသည် ဖုန်းပြောရတာတောင် စကားများနေသေးသည်။ တကယ်များတွေ့ရင် ဘယ်လောက်ထိ စကားများလိုက်မလဲ။

အဲဒီ အသံလေးကိုလွမ်းဆွတ်လွန်းလို့ တွေ့ချင်တာလဲ ပါပါတယ် ခင်ဝေးရယ်။

လေဆိပ်မှာ နောက်ဆုံးခွဲရပြီးတဲ့နောက် ဆယ်ရက်လောက်ထိ အောင့်အီးသည်းခံနေခဲ့ရပြီးမှ ဖုန်းစဆက်ရတာ။ အခုလို ချိန်းပြီးဆုံကြဖို့ ကိုယ့်ဘက်က စတင်ရတာ၊ ကိုယ့်လုပ်ရပ်၊ ကိုယ့် အကြံအစည်တွေဟာ ပီရီသေသပ်လှပါတယ်ဟု

သူဘာသာပြန်အားပေးနေရပါသည်။

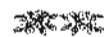
ဟိုနံ့ကောင်ကား ဘာမှ အားကိုးမရ။ တစ်ခါမှလည်း မချစ်ဖူးကြသူများပီပီ မခံစားတတ်ကြရာ သတိုးအား နောက်မြောင်ဖို့ ရယ်ဖို့သာ သိပြီး ဘာအကြံမှလည်းပေးဖော်မရ။ အကူအညီလည်း ပေးဖော်မရ။ နားထောင်ပေးကြတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

ဒါပေမယ့် သတိုး သူတို့ကိုစိတ်မဆိုး။ စိတ်လည်းမကွက်ပါ။

ငယ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက်ပေါင်းလာကြတဲ့သူ ငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကိုယ်ကိုကိုယ်ထက်မင် ပိုပြီး ခင်တွယ်သံယောဇဉ်ရှိတာ အလိုလိုနားလည်ပြီးသားပင်။

သူတို့နဲ့ခင်ဝေးသာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရင်လဲ သူတို့ကား ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုကြမှာ။ သတိုးရဲ့ မိသားစုဟာ သူတို့မိသားစုအဖြစ် ခံယူထားကြသူများပီပီ သတိုးအိမ်ထောင်ပြုတာဟာ သူတို့အိမ်ထောင်ပြုသလိုပဲ ဝင်ပြီးကူညီကြမှာ။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ကူညီဖို့ အချိန်ပြည့်အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြမှာ အသေအချာတည်း။

သတိုးသည် ခင်ဝေး၏ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ သူ့ အတွေးတွေရပ်လျက် ချစ်သူနဲ့တွေ့ဖို့ လူပျိုပေါက်လေး တစ်ယောက်လို မနေတတ်။ မထိုင်တတ်နှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဒါက ခင်ဝေးရဲ့ ရုံးခန်းပေါ့။ ဟိုတယ် မန်နေဂျာရဲ့ အခန်းကသားနားပါတယ်နော်”

“ဟာ... သားနားတာပေါ့။ နည်းတဲ့ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းနဲ့၊ ဖုန်းနဲ့၊ FAXနဲ့၊ E-Mail နဲ့ကုလားထိုင်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာပဲဗျ”

အခန်းကား လေအေးစက်သီးသန့်ထားထား၏။ မွေးဖွဲ့ ကော်ဇောစိမ်းညိုရောင်တွေနဲ့ နီရံ၏အရောင်ပျော့စော့သော အစိမ်းနုရောင်တို့ကြောင့်အမြင်မှာ အတော်ကြီး အေးချမ်းနေသည်။ ခေတ်မီ အလုပ်စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ဧည့်သည်တွေ

ဆိုရာ နေရာသီးသန့် ဆိုဖာရှည်သုံးလုံးနှင့်။ ရုံးခန်းထဲမှာ အထူးခြားသုံးစား နေရာအနံ့လှပစွာ အမြင့်လှအောင်တင်ထားဆဲတဲ့ ပန်းအိုးပုံစံမျိုးစုံပဲ။

ပန်းအိုးများမှာ ပုံစံစုံလွန်းလှသဖြင့် ပန်းအိုးပြခန်းထဲသို့ပင်ရောက်ရှိနေသလားထင်စရာ။ ထိုပန်းအိုးဒီဇိုင်းမျိုးစုံအကြီးအလတ်၊ အသေးအရွယ်မျိုးစုံတွေထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ပန်းကား တစ်မျိုးတည်းဖြစ်နေသည်။

အဲဒီပန်းတွေက နှင်းဆီပန်းတွေပဲဖြစ်ပြီး အရောင်စုံလင်ပါသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ဘာအမွှေးနံ့သာခဲမှ မထားဘဲနဲ့ နှင်းဆီရနံ့များဖြင့် မြိလွမ်းလို့တည်း။

ထိုအခန်းထဲဝင်သွားလျှင် ရုံးခန်းတစ်ခုထက် နှင်းဆီတောထဲရောက်သွားသလိုတောင် အမြင်မှားချင်စရာ။

သတိုးသည် ခင်ဝေးကိုတောင်မေ့သွားသလိုဖြစ်လျက် ထူးခြားသော အပြင်အဆင်များကို ငေးမောသွားပါသည်။

ဟိုတယ်လ်ကြီးမှာ အထပ်ဆယ်ထပ်ရှိပြီး အတွင်းက နံရံအရောင်တွေမှာ တစ်ထပ်နှင့်တစ်ထပ် မတူ။ အတော့်ကို

လှပသစ်လွင်အေးမြသော အရောင်တွေသာ အသုံးများပြီး ဟိုတယ်လ်တစ်ခုလုံးမှာအေးစိမ့်နေအောင် အားကောင်းသည့် Aircon ဖြင့်အအေးဓာတ်လွှင့်ထားလေသည်။ ဟိုတယ်လ်၏ အဝင်ဝတ်ခါးမှာကား ခေတ်မီလှစွာအော်တိုမစ်တစ်ပွင့်သော ရန်တံခါးဖြစ်ပြီး တံခါးပေါင်တွေ၊ Reception ကောင်တာတွေ၊ စည်းသည်ထိုင်စောင့်သောနေရာတွေမှ စားပွဲ၊ ဆိုဖာတွေက တော့ ကျွန်းရောင်တောက်တဲ့ ကနုတ်ပန်းကွက်များဖော်ထားပါသည်။ ဟိုတယ်လ်ကို မြင်တော့မှ ခင်ဝေးဟာ နည်းနည်းနော့နော့ ချမ်းသာတဲ့လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပိုသိလာပါသည်။

သတိုးလို လူတစ်ယောက်အတွက်ချမ်းသာခြင်း မချမ်းသာခြင်းဟာ စကားထဲထည့်ပြောစရာမဟုတ်ပေမယ့် လောကကြီးထဲမှာ ဒီလေစက်ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုတွေရှိနေပါသေးလားဆိုပြီး အံ့ဩရတာတော့အမှန်ပင်။

“အခန်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား ကိုသတိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင်လိုက်တာနဲ့ နှင်းဆီတောထဲရောက်သွားသလို ခံစားရတယ်”

“အဲဒီလိုပဲ ခံစားစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြင်ဆင်ထားတာလေ”

“ခင်စေးက နှင်းဆီကြိုက်သလား”

“အို...အကြိုက်ဆုံးပေါ့၊နှင်းဆီကို ပန်တာမကြိုက်ဘူးကိုယ့်ကိုကိုယ် အလှဆင်တာ မကြိုက်ဘူး၊အခုလိုမျိုး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်လေးထဲမှာ မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်တိုင်း ရှိနေတာကို ပြိုကြိုက်တယ်၊အနံ့မွှေးမွှေးလေးတွေ ရှူမယ်၊တစ်ခါတလေ ပွင့်ဖပ်လေးတွေကို လက်ညှိုးလက်မလေးနဲ့ ဖွဖွကိုင်မယ်၊နာခေါင်းနားထိကပ်ပြီး အနံ့လေးကိုနမ်းမယ်၊ မျက်စိထဲမှာ ဘယ်လိုလေးလှတာဆိုပြီးတော့တစ်ခါတလေပဲ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တော့ဘဲ ဖောင်တိန် ဘေးချပြီး ငေးမယ်၊အဲဒါမျိုးလေ.....

အဟောင်း...ဆန်းတယ်နော်၊ မထူးဆန်းဘူးလား”

“ထူးဆန်းတာပေါ့”

“မေမေက ခင်စေးကို နှင်းဆီပန်းတွေ ရူးလွန်းလို့ဆိုပြီး တစ်ခါတလေကြည့်မရဘူးတဲ့၊နှင်းဆီသစ်တဲ့၊အဲဒီလိုကို နာမည်ပေးထားတာ”

“နှင်းဆီသစ်တဲ့လား၊ခင်စေးနဲ့လိုက်တဲ့ နောက်ထပ်

နာမည်လေးပဲ၊ကျွန်တော် မှတ်ထားလိုက်မယ်”

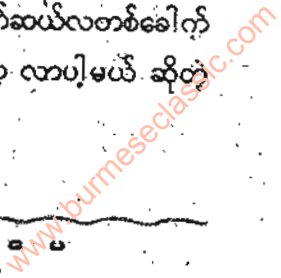
“ကိုသတိုးကရော...ဘာကို Crazy ဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေတာထက်စွန့်စားပြီးသွားရတာကို ဖိုနှစ်သက်တယ်၊အထူးသဖြင့် ကိုယ်ရောက်ခဲမယ့်နေရာမျိုး၊ပိုက်ဆံရှိရင်ထောင် သွားမလည်ဖြစ်မယ့်နေရာမျိုးတွေကိုအခုလိုမျိုး သင်္ဘောသားတဝန် လမ်းကြိုလိုဝင်လည်ရတာကို သိပ်သဘောကျတာပဲ.....

ဒါကြောင့်...ကျောင်းပြီးတော့ မိဘတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေရှိတာ တစ်ခုမှ ဝင်မလုပ်ဘူး၊ချက်ချင်း သင်္ဘောတန်းတက်တာပဲ”

“မိဘတွေက ခွင့်ပြုသားပဲ၊ကောင်းတာပေါ့၊ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ရတာဟာ သိပ်ကောင်းတာနော်”

“ဒါပေမယ့် ကတိတော့ပေးရတယ်လေ၊ဖေဖေတို့မေမေတို့က တစ်နှစ်၊ဒါမှမဟုတ်ဆယ်လစာခေါက်တော့ အိမ် ပြန်လာစေချင်တော့ လာပါ့မယ် ဆိုတဲ့ ကတိကိုပေးခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မိဘဆိုတာ အစားမရနိုင်ဘူး။ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိတုန်း မြင်ထားတွေ့ထား၊ အသံကြားထား ရတာ၊ မရှိတော့တဲ့အခါ မြင်ချင်လို့တောင် မမြင်ရဘူး၊ ဆူသံ၊ ပူသံလေး ကြားချင်လို့တောင် မကြားရဘူး။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ခရီးသွားတာကိုသာ ဝါသနာပါတာပါ။ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့လဲ ကြာကြာ မခွဲနိုင်ဘူး။ အစားအသောက်တွေ လွမ်းတယ်၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ ပွဲတော်တွေကို လွမ်းတယ်ဗျာ”

“စကား ကောင်းနေလိုက်တာ ကိုသတိုး တစ်ခုခု သောက်မှပေါ့... ဘာသောက်မလဲ ကော်ဖီလား၊ Tea လား၊ အအေးလား၊ အားမနာနဲ့ပြောနော်”

“ကော်ဖီကောင်းပါတယ်”

“မုန့်လဲ စားနော်၊ ဟိုတယ်လွှဲက မုန့်တွေမြည်းထားပေါ့၊ ဒါမှ Wedding အတွက် Reception လုပ်ချင်လာရင် မုန့်စားကောင်းတဲ့ ဟိုတယ်လ်ကို သတိရမှာ၊ လူငါးရာဆိုတဲ့ Hall ကြီးရှိတယ်နော်၊ ကိုသတိုးကို ကြော်ငြာပြီးသား၊ ခင်ဝေးကဆို မုန့်ကောင်းထို”

ဟိုတယ်လ်တွေကို ပိုပြီးမှတ်မိတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်လေ”

“ဟာ... ဘယ်နှယ် မင်္ဂလာဆောင်ချင်လာအောင် ကြော်ငြာနေရတာလဲ၊ ဖိတ်စာက တစ်ခြမ်းပဲ သေချာသေးတာနော်၊ ဟဲ့... ဟဲ့”

သတိုးက စကားရောဖောရောနဲ့ သူပြောလိုရာကို မြန်မြန်စကားထည့်အပြီးမှာ သူ့ဘာသာ ရင်တွေခုန်ပြီး မြန်ရှက်နေ ပြန်သည်။

ခင်ဝေးကား မသိသလိုလေးဟန်ဆောင်ကောင်းနေပြီး နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာကိုက်ပြီးခေါင်း မငုံ့တင်ဖြင့် ပြီးတာတော့ သတိုးက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ရာ သူ့ရင်တွေ ပေါက်ထွက်မတတ်၊ ခုန်တာမို့ ခင်ဝေးများ သူ့ရင်ခုန်သံ အကျယ်ကြီးကြားလေမလားဟု စိုးရိမ်ရခြင်းများတောင် ဖြစ်လာ နဲ့ပါသတဲ့။

ခင်ဝေး... ခင်ဝေး... ခင်ဝေးရယ်...။ ဒီနေ့တော့ တစ်ဖြောင့်စကတ်ရုံညကြီးဟာ ခြေမျက်စိအထိ ရောက်ပြီး ကိုယ်လုံးနဲ့အတိအကပ်လေးဖြစ်လျက် ခြေသလုံးဘေးလေးကပ်ဘက်မှာ တစ်ခြမ်းကို ဘေးခွဲထားသည်မှာ အမြင်မရှိသေးအောင်

ပုံစံနဲ့ ချောကလက်ရင့်ရောင်စကတ်ရှည်၊ နှစ်လက်မလောက် ဒေါက်အမြင့်ရှိတဲ့ စကတ်နဲ့အရောင်တူ လေဒီရှူး၊ ဖျော့တော့ လွင့်ပျသော အဝါရောင်သမ်းတယ်ဆိုရုံလေး ပိတ်စပေါ်မှာ အညိုဖျော့ဖျော့အပွင့်သေးလေးများ ခပ်ကျကျရှိသော လက်ဖောင်းလက်ရှည်အင်္ကျီလေးဟာ လည်ပင်းအပိတ်တွင် ပိတ်စအရှည်လေးပိုထည့်ထားရာ ဖဲပြားကလေးချည်ထားတာလေးက အမြင်တစ်မျိုးဆန်းပါသည်။

ဒေါက်အမြင့်ဝတ်ထားတော့ သတိုးနဲ့ယှဉ်လျှောက်ရင် ခင်ဝေးအရပ်က သူနဲ့အတူတူဖြစ်နေတာမို့ ဘဝင်တော့ မကျလှ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဝေးဟာ လှကိုလှပါတယ်။ သိပ်ပြီးတော့လည်းပဲ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ဟိုတယ်လ်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အထွေထွေမန်နေဂျာဆိုတဲ့ ရာထူးနဲ့မလိုက်အောင် လူကလေးက ငယ်နုနုပြီး ကလေးဆန်နေပေမယ့် သူ့ပညာနဲ့သူ သင့်တော်နေတာပါပဲ။

“ကိုသတိုး ဆင်းဒဝစ်(ချ်)ဘယ်လိုနေလဲ၊ ပတ်(ဖ)တွေရော၊ ကိတ်ရော တစ်ခုစီ မြည်းပါဦး၊ တစ်ခုစီလို့ ပြောလို့ တစ်ခုပဲမစားနဲ့နော်၊ အကုန်စားသွားရင် ပိုသဘောကျတယ်၊ သိလား”

“မုန့်တွေ အကုန်ကောင်းလွန်းလို့ဘယ်ဟာပိုကောင်းတယ်လို့တောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ...”

“ဒါနဲ့ ရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊ ကိုသတိုးက ခင်ဝေးထက်အသက်ပိုကြီးမယ် ထင်တယ်”

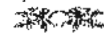
“ကျွန်တော်က 1970(နိုင်တင်းဆဲဗင်းတီ)ဆိုတော့ အခုဆို နှစ်ဆယ့်ကိုး”

“ခင်ဝေးက 1975(နိုင်တင်းဆဲဗင်းတီမိုက်)”

“ငါးနှစ်တောင်ငယ်တယ်၊ ညီမလေးပေါ့”

“ကိုသတိုးကိုလဲ အစ်ကိုကြီးလို့ သဘောထားရမလား”

သတိုးသည် ဒီလိုသွယ်ပိုက်မေးတာခံရတော့ လူက အီလည်လည်ဖြင့် ပြုံးလျှက်ခေါင်းညှိတ်ရတော့သည်။ တကယ်တော့ အစ်ကိုကြီးညီမလေး မဖြစ်ချင်ပါဘူးခင်ဝေးရယ်။ ထိုယုံရဲ့ချစ်သူလေးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဝေးလည်းမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ပီပီ ရိပ်မိနိုင်ရုံသားနဲ့ ကြိုတင်ဟန်တားတာလား။ မူရာမာယာ ပိုသလား။ မိတ်ဆွေတွေလို ခင်ရုံပဲခင်ချင်တဲ့သဘောလား။

(၃)

“အဲဒီလိုနဲ့ပဲ သတိုးက ဖုန်းဆက်တဲ့နေ့ ဆက်လိုက်၊
ကောင်မလေးဆီ အကြောင်းရှာသွားလည်လိုက်၊ နှင်း
ဆီပန်းတွေ နှစ်ရက် တစ်ခါ ဝယ်ပို့လိုက်၊ ကောင်မ
လေးရဲ့မွှေးနေ့ကျတော့ သူ့ကိုဖိတ်တယ်လေ၊ အဲဒီမှာ
သူက ဖွင့်ပြောလိုက်တော့တာပဲ”

“မမြန်လွန်းဘူးလားကွ”

“သိပ်တော့ မမြန်လှပါဘူး၊ သူတို့တွေတာ သုံးလေး
လလောက်တော့ရှိပြီ”

“အမယ်...မင်းက သူငယ်ချင်းဘက်ကဝင်ပြီးရှေ့

နေလိုက်ပြန်ပြီ၊ မင်း ဒီလောက်သံယောဇဉ်ကြီးနေရင်
ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြဿနာက မင်းတို့ သုံးယောက်လုံး
ဒီကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းကို ဝိုင်းကြိုက်နေ
တာနော်၊ မင်း သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်သိပ်ကြီးနေရင်
ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ...”

“အေး...ဘာလဲ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“အင်း...မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ... အစ်ကိုကြီး
သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ချစ်ကြတယ် ဆိုတာ
သိပြီးသားတွေပါ”

“ကဲ...ဒါဖြင့်လဲ ဟိုကောင်မလေးနဲ့သတိုးအကြောင်း
ဆက်ပြောပါဦး၊ ကောင်မလေးရဲ့မွှေးနေ့မှာ ဘယ်လိုပုံ
စံနဲ့ ဖွင့်ပြောသလဲ”

“မွှေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးရင်းနဲ့ မွှေးနေ့ဆုတောင်း
ကတ်ပြားလေးမှာ စာရေးပေးလိုက်တယ်တဲ့”

အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့ကိုတော့ ပကာသန မဖက်စွာကျင်းပမည့်မိန်းကလေးအတွက် သတိုးသည် သူ့ရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို မြတ်နိုးစွာလက်ခံနိုင်ပါစေလို့ ကြိတ်ဆုတောင်းရပါသည်။

ကိုယ်က သူ့အပေါ် ချစ်ခင်မှုမြတ်နိုးမှု၊ တွယ်တာမှု တန်ဖိုးထားမှုတွေရဲ့ ပြယုဂ်အဖြစ်အသည်းနှလုံးပုံ နီလာလော့ကက်ကလေးကိုပေးတာ ဖြစ်ပေမယ့် ခင်ဝေးရဲ့အမြင်မှာ သူ့ အယ်လောက်ကြွယ်ဝတယ်လို့ ကြားဝါတယ်ထင်မှားစိုးရိမ်ခဲ့လေသည်။

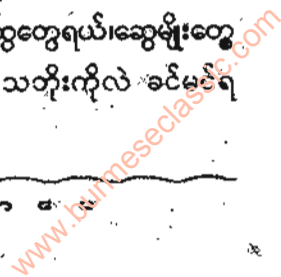
သတိုးကား လူတစ်မျိုးပင်သူ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မည်သည့်အခါမျှသူတစ်ပါးသိသွားအောင် တကူးတကမပြောဆို မပြသတတ်ပေ။ ဤသို့ပြောဆိုပြသရမှာကိုလည်း အလွန်အမင်း မနှစ်မြို့တတ်ချေ။ သူ့အလိုလိုသိသွားတာ၊ သိနေတာမျိုးကိုပဲသူ လိုလားနှစ်သက်၏။

ယခုလည်း ခင်ဝေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာသတိုးသူ

မိန်းကလေးဟာ သောကျားပျိုတစ်ယောက်၏ နေထိုင်မှုကို ပညာတတ်၊ သင်္ဘောသားလေးတစ်ယောက်၊ တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက်၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် အပိုင်းအစိုင်းမှ လူတစ်ယောက်အဖြစ်လောက်သာ သိမှာဖြစ်ပြီး သတိုးကား မင်းမျိုးမင်းနွယ် အမွေဘယ်နှစ်သိန်း ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ သိကိုသိမှာမဟုတ်။

ခင်ဝေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း မစပ်စုတတ်။ လူတစ်ယောက်ကိုခင်မင်ခြင်းဟာ ထိုသူကိုသာခင်မင်ခြင်းဖြစ်ပြီး သူ၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုအခြေအနေကို ဂရုမပြုတတ်သော မိန်းကလေးပုံစံမျိုးဖြစ်နေမှန်း သတိုးသည် ကြာလေရိပ်မိလေဖြစ်ပြီး ပို၍ပို၍သဘောကျမြတ်နိုးရတာတည်း။

“မနက် အရုဏ်ဆွမ်းကိုတော့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ကပ်မယ်၊ သံဃာနှစ်ဆယ့်ငါးပါးကို သင်္ကန်းအနံ့ကပ်မယ်၊ အဲဒါတွေရဲ့ ကုန်ကျငွေကို ခင်ဝေးက ဖေဖေဆီမှာ အလုပ်လုပ်လို့ရထားတဲ့ လခနဲ့လျှုတာလေး၊ မနက်ဆယ်နာရီကနေ ဆယ်နှစ်နာရီလောက် အထိကတော့ ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေရယ်၊ ဆွေမျိုးတွေရယ်ပဲ ဖိတ်ထားပါတယ်။ ကိုသတိုးကိုလဲ ခင်မင်ရ

တဲ့စိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောထားပြီး ဖိတ်တာနော်လော
ဖြစ်အောင်လာပါ။ နေ့လည်ကို ထမင်းဟင်း အစုံလဲ
ကျွေးမယ်၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲစားချင်ရင်လဲ စားလို့
ရမယ်.....

အဲဒါတွေကို မေမေနဲ့ ခင်ဝေးပဲ ချက်မှာ
နော်”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ခင်ဝေးက ဟင်းချက်တတ်ပြီ
လား”

“အမယ် ဟင်းချက်တတ်ပြီလားတဲ့၊ ဟင်းကိုအသက်
ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ်ကတည်းက ချက်တတ်
လာတာနော်”

အဲဒီလိုပြောတဲ့အသံလေးထဲမှာ ကလေးဆန်သော မ
ခံချင်စိတ်ကြွားဝါစိတ်တွေ ပါပါသည်။ ခင်ဝေးဟာ တကယ့်
ကို မြင့်မားတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရှင်သန်နေထိုင်ခွင့်ရပေ
မယ့် သူမ၏ စိတ်နေသဘောထားတွေ စိတ်ဓာတ်တွေကား
ပကာသနမဆန်၊ ဟန်ဆောင်မှုများမရှိ၊ မာနတွေမရှိ၊ အတ္တကို
ဦးစားမပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ပင်။ ဤသည်ကား သတိုးသဘောအကျရဆုံးအချက်

ခဲဖြစ်တော့သည်။

ခင်ဝေးတို့အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုတွင် ကားတွေပြည့်နှက်
ဇရာမို့ သတိုးသည် သူ့ကားကိုအဆင့်ပြေသော တစ်နေရာ
မှာပဲ ရပ်ထားခဲ့ပြီးလမ်းလျှောက်ဝင်လာလိုက်သည်။

“ဟယ်...ကိုသတိုး...ကားရော”

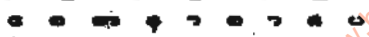
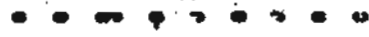
“ဟို ရှေ့နားလေးမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်၊ ရတယ်လေ၊
အိမ်ခြံဝင်းထဲပဲရောက်နေပြီ၊ လမ်းလျှောက် ဝင်လာ
လိုက်တော့တာပေါ့”

“နောက်ကျနေလို့ မလာတော့ဘူးထင်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ့ကို ဘုရားလိုက်ပို့နေရသေးလို့
မေမေက ဥပုသ်နေ့တွေဆိုဘုရားသွားတယ်၊ သွား
တိုင်းကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာရှိနေတဲ့အချိန်တွေဆို
ကျွန်တော်လိုက်ပို့မှ ကျေနပ်တာ”

ခင်ဝေးသည် ဒီနေ့တော့ အင်္ကျီအဖြူလွလွလေးနှင့်
အိန်းရောင်ရင့်ရင့်ပေါ်မှာ အဖြူလုံးလေးတွေပါသောလုံချည်
ညီညီနှင့် တစ်မျိုးလှနေပါသည်။

“အမျိုးတွေပဲရှိတယ်ကိုသတိုးရဲ့၊ အားမနာနဲ့ ကြိုက်
တဲ့ စားပွဲမှာဝင်ထိုင်၊ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ချင်ရင်”

လဲ ထိုင်နော်၊ ကြိုက်သလိုပြော၊ ခင်ဝေးကိုလဲ အားမနာနဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲထိုင်မယ်၊ အဟဲ... ကျွန်တော့် အများကြီးစားတာ၊ ခင်ဝေးရဲ့ အမျိုးတွေသိမှာစိုးလို့၊ ကျွန်တော်က အစားကြီးတယ်... ဟဲဟဲ...”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ခင်ဝေးက ကိုယ်ချက်ထားတာကို များများစားပေးမှ ကြိုက်တယ်”

“ဪ... ခင်ဝေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“ဟယ်... မလိုပါဘူး၊ ခင်လို့ဖိတ်တာ၊ လာရင် ကျေနပ်ပြီးသား၊ လက်ဆောင်တွေဘာတွေက အဓိကမကျပါဘူး”

“အမှတ်တရပေါ့၊ ကျွန်တော့် မွေးနေ့ကျလက်ဆောင် ပြန်ပေးရင်လဲ စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ”

“ကိုသတိုးက သိပ်နောက်တတ်တာပဲ”

သတိုးသည် ကြွေစက္ကူပန်းရောင်လေးနဲ့ထုပ်ထားသော လက်ဆောင်ဘူးကလေးနဲ့အတူ ဆူးခြွေပြီးသားနှင်းဆီပန်းရောင်စုံတို့ကိုတော့ ထွင်းဖောက်မြင်ရအောင်ကြည့်လင်

သည့်ကြွေစက္ကူဖြင့် ကန်တော့ပုံကလေးထုတ်ပိုးထားသော ပန်းစည်းတစ်စည်းနဲ့အတူ ကော်ဖြင့်ပိတ်ထားသော စာအိတ်ပြာလေးထဲမှာတော့ မွေးနေ့ကတ်အပြာလေးကား နှင်းဆီများ၊ ဖယောင်းတိုင်များနှင့် ကိတ်မုန့်ပုံကလေးပါသော ကတ်ပြားလေးတို့ကို ခင်ဝေးလက်ထဲ ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံသွားတာ မြင်ရတော့ တစ်ဝက်စိတ်အေးသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

အဲဒီ ကတ်ပြားလေးထဲမှာ...

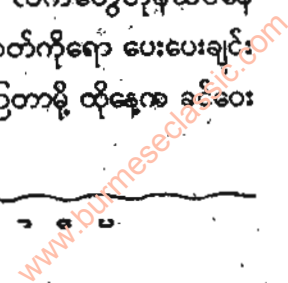
“မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်မှုများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ရပါစေ”

ဟူသော ဆုတောင်းစာတန်းလေးကို ရိုးရိုးလေးပဲ ရေးထားသော်လည်း စာတန်းလေး၏အောက်ဘက်ညာဘက်ထောင့်မှာတော့ မရဲစရာရဲ့လက်ရေးများနှင့်...

ခင်ဝေးကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်.....။

သတိုး။

လို့ရေးထည့်လိုက်စဉ်က လက်တွေ့တုန်ယင်နေခဲ့တာ။ လက်ဆောင်ကိုရော၊ မွေးနေ့ကတ်ကိုရော ပေးပေးချင်း ဘယ်သူတွေကမှ ဖွင့်မကြည့်တတ်ကြတာမို့ ထိုနေ့က ခင်ဝေး

ရဲ့ မွေးနေ့မှာ သတိုး မျက်နှာပူစရာမလိုဘဲ တစ်နာရီကျော် ကြာ ထိုင်စကားပြောပြီးမှ အိမ်ပြန်လာခဲ့တာပါ။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သေးသည့်။

“ကြည်မင်း ငါ့ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီကွ”

“ဘာလဲ မင်းအမေမသိအောင် ဟင်းခိုးစားတာကို လား”

“ဟေ့ကောင်...သိရက်သားနဲ့ နောက်မနေစမ်းနဲ့ ကွာ”

“မသိဘူးလေကွာ၊ထင်တာပြောတာပဲ၊ရှစ်ထပ်...မင်း က ငါ့ကို မင်းပါးစပ်ဟတာနဲ့အကုန်သိနေတဲ့အကြား အမြင်ဆရာများ ထင်နေသလားကွ၊ဟေ...”

“ငါ ခင်ဝေးကို ဒီနေ့သူ့မွေးနေ့မှာပဲ ဖွင့်ပြောလိုက် ပြီကွ၊မင်းတို့ကို ပြောပြချင်လွန်းလို့ပါ။ကြည်မင်းကြီး ရာ...အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ပေးပါ။ငါ အရမ်း ရင်ခုန်နေပြီ၊ဒီ အချိန်လောက်ဆို သူ ငါပေး တဲ့လက်ဆောင်ကိုဖွင့်ကြည့်နေလောက်ပြီ၊ငါ ပေးတဲ့ မွေးနေ့ကတ်ထဲက စာကိုဖတ်နေလောက်ပြီ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ သိစေချင်လို့ စာပေးပြီးပြီ၊ ဘာလို့ ကြောက်ဦးတုန်ရသလဲ”

“မင်းမှ မခံစားဖူးသေးတာ၊မင်းအလှည့်ကျမှ ငါ့ကို လာပြောရင် ငါ ဖနောင့်နဲ့ပိတ်ကန်မယ်”

“ကဲ...ကျေးဇူးရှင်၊ငါက မင်းလို သူဌေးသားမဟုတ် ဘူး၊အလုပ်လုပ်ရဦးမယ် ဒီလောက်ပြောတာနဲ့တင် ကျေနပ်တော့ကွာ၊မင်း ပြောရတာ မဝသေးရင် တိမ် တိုက်ကို ဆက်ပြောနော်၊လိမ္မာတယ်”

ကြည်မင်းခေါင်ကား အဖေနှင့် သား နှစ်ယောက် စည်းရုံးတာဖြစ်ပြီး အသင့်အတင့်ကျယ်ဝန်းသော မြို့ထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခုတွင် နေပါသည်။သာမန် အဆင့်အတန်းမီ နေနိုင်ရုံသာ ပြည့်စုံသော ဆူတို့သားအဖတွင် ဖခင်ကားယုနေ ပလာစာကြီးတွင် ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းပိုင်လျက် ထိုဆိုင်ခန်းတွင် ယောက်ျားဆောင်း၊မိန်းမဆောင်းခေါက်ထီးမျိုးစုံတို့ကို တင် ရောင်းနိုင်သော လူသိများသည့် ခေါက်ထီးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြင့် သူလုပ်ငန်း သူလည်ပတ်နေနိုင်သည်။

ကြည်မင်းခေါင်ကတော့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရူပြီး မိဒီယိုခွေအငှားဆိုင်အကြီးကြီးကို ကျယ်ပြန့်အောင်မြင်

စွာ လုပ်ကိုင်နေဆဲ...။သူ့လုပ်ငန်းနှင့် သူတော့ ဝင်ငွေဖြောင့်
နေသူ ဖြစ်သည်။သူ၏ ဗီဒီယိုခွေအငှားဆိုင်ကြီးတွင် မိတ္တူ
ကူးစက်တပဲ နှစ်လုံးထောင်ထားနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် သူတို့ပြောလဲပြောစရာ။သူတို့က နေ့စဉ်
ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် လည်ပတ်နေရတာမို့ သတိုးလိုမအားကြ
ပါ။

သူတို့တစ်တွေ ခင်ကြလွန်းလိုသာ တစ်ပတ်တစ်ခါ
လောက်ကို တမင်ချိန်းပြီး ဆုံကြတာဖြစ်သည်။

သတိုးသည် သူငယ်ချင်းတွေဟာ ကိုယ့်လိုအခြေအ
နေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မသိမဟုတ် သိ၏။ဒါပေမယ့် ဒီနေ့
မှာ သူ့ဘဝတွင် မစွန့်စားဖူးသော လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်မိပြီ
ဖြစ်ရာ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေကို တိုင်ပင်ရင်ဖွင့်လိုသော
ဆန္ဒကား တားမရပေ။

ကြည်မင်းက ဖုန်းအချမှာ သတိုးသည် တိမ်တိုက်တို့
ထပ်ပြီး ဖုန်းခေါ်ပြန်သည်။

တိမ်တိုက်ကိုတော့ သူ့ရဲ့အိမ်မှာ အမြဲရှိနေနိုင်မည်ဟု
ခန့်မှန်းနိုင်သည်။တိမ်တိုက်ကား စတီရီယိုသီချင်းရေးသူအ
ဖြစ်ရပ်တည်နေသူဖြစ်ပြီး အလည်အပတ်သွားနေတာနည်း

သူက အိမ်မှာ အမြဲသီချင်းရေးနေတတ်သူ။မိဘ မရှိတော့
သော တစ်ကိုယ်တည်းသမားဖြစ်ပြီး မိဘချန်ရစ်သော ခေတ်
တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်း၊အမွေပစ္စည်းလေး အနည်းငယ်
တို့ဖြင့် သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နေသူ။

ပြီးတော့ အောင်မြင်သော သီချင်းရေးသမားလေး
တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး သူ့ဘဝသူ သီချင်းတွေထဲမှာ မြုပ်နေရ
တာကိုပဲ ပီတိဖြစ်နေသူ။

ဖုန်းသံ သုံးလေးချက်ခေါ်အပြီးမှာ တိမ်တိုက်၏...
“ဟဲလို...”

ထူးသံမှာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေ၍သတိုးမှာ အားနာ
သူပေါသည်။

“တိမ်တိုက်၊မင်းညာက သီချင်းရေးလို့လား။”

“ဪ...သတိုးပါလား၊အေးကွာ...သီချင်း ရေး
လိုက်၊သံစဉ်ရှာလိုက်နဲ့ တစ်ပုဒ်လဲပြီးရော မိုးစင်စင်
လင်းမှန်း အဲဒီတော့မှ အသိဝင်တော့တယ်ကွာ၊မင်း
ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဆောရီးကွာ၊ငါက ကိစ္စရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ရင်ဖွင့်ချင်တာ”

တိမ်တိုက်က သဘောပေါက်သလိုအသံဖြင့် ခပ်သို့ သို့ ရယ်ရင်းသမီးဝေလိုက်၏။

“ခင်ဝေးဝေးခင်အကြောင်းမဟုတ်ရင် ငါ ဖုန်းချ ပစ်မှာနော် သတိုး၊ဟား...ဟား...ဟား”

“အေးကွာ၊ငါ ဒီနေ့ စိတ်အရမ်းလှုပ်ရှားနေလို့ မင်း တို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိပြီ”

“ဘာလဲ...ကောင်မလေးက ချစ်တယ်တဲ့လား”

“အဲဒီလို အဖြေပေးရင် ငါ ဒီလိုတောင်မနေတော့ ဘူး”

“သိပြီ၊သိပြီ...မင်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို မှီ ပေါ်ထောင်ထားမှာလား”

“ခွေးကောင်တွေ၊မင်းရော...ကြည်မင်းရော ငါ့ကို လှောင်ဖို့ပဲတွေးနေ”

“ဟေ့ကောင်၊ငါတို့အတွက်က အချစ်ဆိုတာကို မ ကြံဖူးသေးတော့ မင်းကိုလှောင်ချင်နေတာပေါ့ကွာ”

“မင်းက အချစ်သီချင်းတွေကျ ရေးနေပြီ”

“အငှား ခံစားတာလေကွာ၊ဥပမာ မင်းလိုကောင်မျိုး ဆယ်ယောက်နဲ့ စကားပြောရရင် ငါ့အတွက် သီချင်း

ဆယ်ပုဒ်ရတယ်၊ရုပ်ရှင်ဆို နိုင်ငံခြားကား Drama သန့်သန့်လေးတွေ ကြည့်ပြီး အချစ်ကို ခံစားတတ် တယ်၊တစ်ခုပဲ ရှိတယ်ကိုယ်တိုင်မခံစားတတ်သေး တာပဲ.....

ငါ့ကိုယ်တိုင် အချစ်ကို အတိအကျခံစားနိုင် လာတဲ့ အခါကျရင် ငါ့ရဲ့သီချင်းတွေဟာ ပိုပြီးလှပ လာမယ်၊ကဲ...ကဲ၊မင်းက ရင်ဖွင့်ချင်လို့ ဖုန်းဆက် တာကိုကွာ ငါက အလိုက်မသိ စကားများမိနေပြီ၊ မင်းက ဖုန်းစဆက်တဲ့သူဆိုတော့ မင်း ပြောချင်တာ ပြောပါ၊ငါ နားထောင်မယ်လေ”

သတိုးသည် သူငယ်ချင်းတွေ တမင်နောက်ပြီး သူ ကို လှောင်တာကို အမှန်တကယ်မှာတော့သူ စိတ်မဆိုးစိတ် မခုပေ။ဒါနဲ့ပဲ ပြောချင်ရက်လက်တို့ဖြစ်နေချိန်မှာ တိမ်တိုက် ကလည်း လိုလိုလားလားနားထောင်မည်ဖြစ်၍ သူ ကျေနပ် အားရစွာပင် ပြောပြမိပါသည်။

“ငါ ဒီလို ပုံစံနဲ့ သူ့ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း အသိပေး တာ မမှားပါဘူးနော်”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ မမှားဘူးလို့ယူဆရင်မမှားဘူးပေါ့”

ကွာ၊မှားတယ် ယူဆရင် မှားတယ်ပေါ့ကွာ၊အဓိကက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နိုင်နင်းဖို့ပဲ။ နိုင်နိုင်နင်းနင်းဆုံးဖြတ် နိုင်ဖို့မခင်းသူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဓိက က အဲဒါပဲချစ်ရင် မင်း သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးမင်းဘက် က ဆုံးဖြတ်သမျှဟာ ဘယ်တော့မှမမှားပါဘူး သတိုးရာ”

“သူ ငါ့ကိုဘယ်လိုသဘောထားမလဲ မသိဘူးဒီအချိန်လောက်ဆို သူ သိနေပြီကွာ၊ငါ စိတ်သိပ်လှုပ်ရှား တာပဲ”

“သူ့ရဲ့ သဘောထားက ငါလဲ မပြောတတ်ဘူးမြင် လဲ မမြင်ဖူးဘူး၊စကားလဲ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး လေကွာ၊မင်းက အမြဲဆုံတွေ့စကားပြောနေတဲ့လူပဲ မင်းထက်များ ငါက ပိုသိဦးမလား”

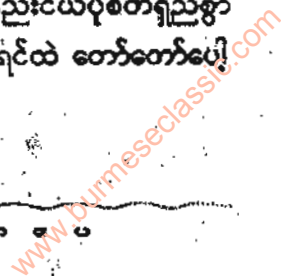
“ဒါဆို တစ်နေ့ကျရင် မင်းတို့နဲ့ ခင်ဝေးကို ဆုံဖူး မယ်လေ”

“ဇာတ်လမ်းပဲ ပြီးနေပြီ၊မင်းတို့ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ဆုံတော့၊ငါက ဘာအကဲခတ်စရာလိုတော့မလဲ၊ကဲပဲ သတိုးရာ မင်းက ပင်လယ်ထဲတစ်နှစ်လောက်သွား

ရင် အေးအေးဆေးဆေး အိမ်မှာ ပြန်ထိုင်စားလို့ ရ အောင် ဝင်ငွေရထားတာကွာ၊ဒါမှမဟုတ်၊အပျင်းကြီး ပြီး ဘာမှ မလုပ်လဲ မင်းရဲ့မြေးမြစ်တွေအထိ ထိုင် စားလို့ ရတဲ့အမွေတွေ ရှိတယ်ကွာ၊မင်းဘဝမှာ အချစ် က အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်.....

ငါတို့ ဘဝမှာအချစ်လောက်အရေးကြီးတာ က အစာအိမ်ပြဿနာပဲ၊အဲဒီအစာအိမ်လေးပြဿနာ မဖြစ်အောင် တတ်သမျှမှတ်သမျှ ဉာဏ်ကလေးနဲ့ ဘုရားပေးတဲ့ပါရမီနဲ့ သီချင်းရေးဆရာလေးလုပ်စား နေတာနို့ ညက အိပ်ရေးပျက်ခံသီချင်းရေးထားတဲ့ ငါ့ကိုညာတာသောအားဖြင့် ပြန်အိပ်ခွင့်ပြုပါ ရောင်း ရင်းကြီးရာ၊ငါ သေသေချာချာ လုံးဝ မအိပ်ရသေး ဘူး”

သတိုးသည် သူကလည်းပြောချင်တာတွေပြောလိုက် ရပြီးပြီဖြစ်ရာ တိမ်တိုက်ကိုလည်း အားနားနေပြီဖြစ်ရာကြည် မင်းထက်စာရင် တိမ်တိုက်ကမှ အနည်းငယ်ပိုစိတ်ရှည်စွာ မှားထောင်ဆွေးနွေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ့ရင်ထဲ တော်တော်ပေါ့ သွားလျက်...

“ကောင်းပြီ တိမ်တိုက်၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊
ကြည်မင်းထက် နည်းနည်းလေး၊ ပိုစိတ်ရှည်ရှည်နဲ့
နားထောင် ဆွေးနွေးပေးတဲ့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်”

“နောက်မှ ထပ်တွေ့မယ် ဟော့ကောင်၊ ငါ စီးရီးအ
သစ်တစ်ခုအတွက် သီချင်းရေးပေးစရာရှိလို့ ဒီရက်
ပိုင်းတော့ မအားသေးဘူး၊ ငါ့ အလုပ်တွေပြတ်သွား
ရင် တွေ့မယ်ကွာ”

၂၆

သတိုးသူရိန်ဆိုသော ခင်ဝေးဝေးခင်နှင့် ပထမဦးဆုံး
ဆုံတွေ့ခွင့်ရတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အဲဒီနောက်ပိုင်း
နေ့ရက်တွေဟာ မျှော်လင့်ချက်များစွာဖြင့် ရှင်သန်လာတော့
တာပါ။

သူဟာ သူ့ အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေး
အတွက် နှင်းဆီတွေ မပြတ်လက်ဆောင်ပေးရင်းနဲ့ အဖြေ
တောင်းဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်လျက် သူ့ဘက်က ဖုန်းတောင်မဆက်
ဖြစ်တော့။ သူ့ရဲ့ခံစားချက်၊ မျှော်လင့်ချက်၊ ချစ်ခြင်း နှမတ္တာ၊
မြတ်နိုးမှုနဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေအကြောင်းကို နှင်းဆီပန်း
တွေနဲ့ အတူရင်ဖွင့်ပြီး စိတ်ကူးတွေနဲ့ကျေနပ်နေပါသတဲ့။

အချစ်ကြီးနဲ့ပါတီ (၂)

ကြည်မင်းခင်

(၁)

“ဟ...ဒုတိယတွေ့တဲ့လူက ကြည်မင်းခေါင်လား၊
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တွေ့ကြတာလဲ”

“ထူးဆန်းတယ်၊ အစ်ကိုကြီးရား၊ သတိုးဖွင့်ပြောအပြီး
နောက်တစ်နေ့မှာ ကြည်မင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့အသံ
ကြီးနဲ့ဖုန်းဆက်တာ ကြားရတာပဲ”

“မင်းက ပြဿနာတော့စပြီးလို့ တွေးမိရောလား”

“ဘယ်ကလာ...ခင်ဝေးဝေးခင်ကိုမှ သူသဘောကျ
သွားတယ် ဘယ်ထင်မလဲ၊ အဲဒီလောက်ကြီးတိုက်ဆိုင်
မယ်လို့လဲ ဘယ်သူက သိနေမလဲ၊ သူ အသည်းခဲ

သန် ဖြစ်ပြီး မြင်မြင်ချင်းချစ်သွားတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ဆိုတာပဲ သိတာပေါ့”

တိမ်တိုက်သည် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ဆီက အပြစ်အပျက်တစ်ခုဆီသို့ သူ့စိတ်တွေပြန်ရောက်သွားသောအခါ စိတ်တွေက ပိုပြီးလေးလံလာသလို ခံစားလိုက်ရတော့တာ အည်း...။

“မင်းကရော ဘယ်တုန်းကတွေ့ပြီး ဘယ်တုန်းက ခင်ဆေးဆေးခင်လို့ သိတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကထားဦးလေကြည့်မင်း အကြောင်းကို အရင်ပြောပြရမှားဒီကောင်ကလဲ တစ်ခါမှ ချစ်ဖူးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊သူ တကယ်ချစ်သွားတာပဲ အစ်ကိုကြီးရာ၊သူက သူ့ အသက်ထက် တောင် မြတ်နိုးတယ်လို့လဲ ရင်ဖွင့်ခဲ့တယ်...”

ညနေစောင်း ခြောက်နာရီလောက်အချိန်မှာ ကြည်မင်းခေါင်တို့၏ Video Ezy(ဗီဒီယိုအီးဒီး) အမည်ရှိ ဗီဒီယို အငှားဆိုင်ကြီးကား စတင်စည်ကားလေပြီ။ မိတ္တူကူးကုန် လုံးကလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ လူမပြတ်သလို အထူးသဖြင့် ဒီလို သောကြာနေ့တွေဟာ ဗီဒီယိုငှားသူတွေပိုပြီး ချစ်မြတ်တတ်စမြဲ။

ကြည်မင်းခေါင်သည် ကျန်တဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေလည်း အလုပ်ရှုပ်နေသလို သူသည်လည်း ဗီဒီယိုအငှားများကို တံဆိပ်ရိုက်လိုက်၊စာတန်းရေးလိုက်၊သူ ထိုင်နေရာနား ဗီဒီယိုလာငှားလျှင် ထပြီး ရှာပေးလိုက်ဖြင့် ချစ်မြတ်တတ်စမြဲ။

ဗိုက်ကလည်း အနည်းငယ်ဆာလောင်နေပြီဆိုရာ အာလူးကြော်တစ်ထုပ်ကြီးကို ဝါးလိုက်၊ခရက်ရှာလိမ့်သလီကို သောက်လိုက်နှင့် ထမင်းစားဖို့ကို မစဉ်းစားနိုင်တော့ချေ။အိမ်က ချိုင်နဲ့ထည့်ယူလာသောထမင်းဟင်းတွေကိုလည်း မှ စားရမည်ဆိုလျှင် ည ကိုးနာရီလောက်မှ စားရဖို့ရှိပါတယ်။

ဤသည်ကား သောကြာ၊စနေနေ့တွေမှာ အမြဲကြုံ
တွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်လည်းဖြစ်ရာ သူတို့အားလုံး အ
တွက်တော့ ရိုးနေလေပြီ။

ကျန်တဲ့ရက်တွေမှာတော့ လူက အဲဒီလောက်ကြီးမ
များသည်မို့ ခြောက်နာရီကျော်လောက်ဆို ထမင်းစားလို့ရနေ
ပြီ။

ကြည်မင်းခေါင်သည် သူတို့တွင် သားအဖ နှစ်
ယောက်တည်းလည်းရှိသည်ဖြစ်ရာ ထမင်းဟင်းချက်တို့က
ကို အများဆုံးလုပ်ရသူမှာ သူပဲဖြစ်၏။ ဖေဖေက ဆိုင်ထွက်ဖို့
မနက်ကိုးနာရီလောက်ဆို အိမ်ကထွက်တတ်သည်။

အိမ်ကမထွက်ခင် မနက်ခြောက်နာရီလောက်ဆိုနိုး
နေတတ်ပြီး ခြောက်နာရီကနေ ခုနစ်နာရီခွဲထိ ဘုရားရှိခိုး၊
ပုတီးစိပ်နေတတ်၍ မနက်စာပြင်ဆင် တာရော၊ အိမ်မှာစားဖို့
ချက်ပြုတ်တာရော ကြည်မင်းခေါင်ပဲ လုပ်ရပါသည်။

ဈေးကိုတော့ လေးရက်မှ တစ်ခါလောက်သွားဝယ်
ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့်သိုထားတာတွေကုန်လောက်မှ
သွားဝယ်တာမျိုးဖြစ်သည်။ အသီးအနှံများကိုတော့ ရေခဲသေတ္တာ
အောက်ဆင့်မှာထားပြီး ရေခဲသေတ္တာအပေါ်ဆင့် Frozen လုပ်

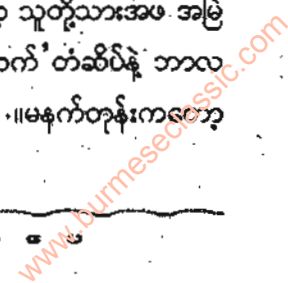

ရာနေရာမှာတော့ အသားငါးတွေကို Frozen လုပ်ထားရ၏။
ချက်ခါနီးမှာ Defrost ပြန်လုပ်ပြီး ချက်ရတာမို့ တခြားသူတွေ
ကတော့ လတ်ဆတ်မှုမရှိဘူးဆိုပြီး ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မှာပေ
မယ့် သူတို့သားအဖကတော့ ဒီလိုပဲ စားနေခဲ့တာကြာပါပ
ကော။

မတတ်နိုင်။ နေ့စဉ်ဈေးဝယ်ဖို့ကို ယောက်ျားသားများ
ပီပီမလုပ်ချင်ကြရာ မေမေ မရှိတော့သည့် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်
လောက် ကတည်းက ဒီလိုပဲချက်စားလာခဲ့ကြတာမို့ နေသား
ကျနေခဲ့ပြီ။

• ယခုလည်း လူက ဗိုက်အတော်ဆာပြီဖြစ်ရာ မနက်
ထ ချက်ပြုတ်လာတာလေးတွေ သတိတရရ တံထွေးတမျိုမျို
နှင့် အာလူးကြော်တွေပိုပြီးဝါးတော့တာဖြစ်သည်။

မနက်က ကြက်သားနဲ့ အာလူးဆီပြန်ကို မဆလာ
နဲ့လေးသင်းနေအောင် ချက်ထားသည်။ ကန့်စွန်းရွက်ချည်
ထို့တော့ ပိုပြီးကောင်းအောင် ငါးရနံ့တစ်ကောင်ထည့်ချက်
ထားသေး၏။ ဘာလချောင်ကြော်ကတော့ သူတို့သားအဖ အမြဲ
ချွတ်ဝယ်ထားတတ်သည့် 'စားတော်ဆက်' တံဆိပ်နဲ့ ဘာလ
ချောင်ကြော်နဲ့ သခွာသီးတို့စရာလေးနဲ့...။ မနက်တုန်းကတော့

ချက်ပြီးပြီးချင်း မေဖေကို ထမင်းချိုင့်ပြင်ပေးအပြီး အိမ်မှာပဲ စားဖြစ်ပါသည်။ ညနေစာအတွက်ကိုသာ ချိုင့်နဲ့ထည့်ယူလာ တတ်စမြဲ။

ဒီလို သိပ် ဆာနေချိန်မှာ ထမင်း၊ဟင်းတွေ ဘယ် လောက် အေးနေပါစေ ရေရေလည်လည်ဝါးပစ်လိုက်မှာပဲ။

“ဒီမှာရှင့်... ဒီမှာဗီဒီယိုခွေငှားချင်လို့”

ကြည်မင်းခေါင်သည် ကောင်တာကိုကျောခိုင်းလျှင် ဗီဒီယိုခွေတွေ လာအပ်ထားသမျှ ပြန်ရစ်မထားတာတွေ စစ် နဲ့ ပြန်ရစ်ရင်း ထမင်းဟင်းတွေအကြောင်းစိတ်ကူးယဉ်ကောင် နေပါသည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ခေါ်သံကိုတောင် အသံခံ လောက်စူးရှနေတာတောင် မကြားခဲ့။

“ဒီမှာ ဟောလူဗီဒီယိုခွေငှားမလို့... ဘယ်လိုလဲ ခေါ် နေတာ မကြားဘူးလား”

အသံနဲ့အတူ ခပ်ချွန်ချွန်အရာတစ်ခုက ကြည်မင်း ခေါင်၏ ကျောပြင်ကိုလာရောက်ထိသောအခါ သူသည် ရုတ် တရက်မို့ လန့်သွားပြီး...

“အား... ကြက်သားဟင်းနဲ့ ကန်စွန်းရွက် ချဉ်ရည်

ချက်ထားပါတယ်”

ဟုယောင်လျက် ခပ်တိုးတိုးရွတ်လိုက်မိသည်။ ခပ်တိုး တိုးပေမယ့် သူနဲ့အနီးဆုံးဖြစ်သောကောင်မလေးတော့ ကြား ဖြစ်အောင်ကြားသွားရာ ကောင်မလေးသည် အံ့သြသလိုမျက် လုံးပြူးရင်း ပြုံးစိစိနှုတ်ခမ်းလေးကိုက်နေတော့လေသည်။

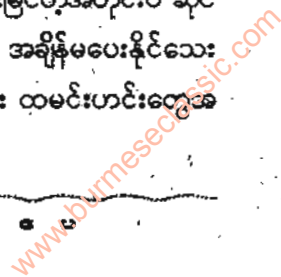
ကြည်မင်းခေါင်သည် ရှက်လည်းရှက်၊ သူ့ အဖြစ်သူ ဇယ်လည်းရယ်ချင်ကာ သူပါ ပြုံးစိစိဖြစ်နေပါသည်။ ရှက် တိုးရှက်ကန်းဖြင့် သူ့ မျက်ခုံးတစ်ဘက်ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ တုတ်နေကာ သူ့ဘာသာအသံထွက်၍ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်သေး ၏။

“ဘာဟင်းချက်လဲလို့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဗီဒီ ယိုခွေငှားချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ကြားပါတယ်”

“ဟင်... ဒါဖြင့်...”

“ထမင်းကဆာနေပြီဗျ၊ စားဖို့ အချိန်လဲ မရသေးဘူး၊ အလုပ်ကများနေတာ...၊ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဆိုင် မှာလူကျနေတယ်၊ ထမင်းစားဖို့ အချိန်မပေးနိုင်သေး တော့နဲ့ အာလူးကြော်တွေဝါးရင်း ထမင်းဟင်းတွေအ

ကြောင်း စိတ်ကူးယဉ်နေတော့ ပါးစပ်ကယောင်သွား
တယ်ဗျာ”

“ဖြစ်ရလေ...”

ကောင်မလေးက ဈာန်နာလေးမြင်ရုံနှင့်ချစ်ခင်ပါ
စေဆိုသော ဆုနဲ့ပြည့်စုံသူကလေးပင်။ပြီးတော့ ဟန်တွေ့ဖန်
တွေ့သိပ်မရှိ။ဖော်ဖော်ရွေးရွေးကလေး ရယ်ပြုံးနေတာကို မြင်
မြင်ချင်းပင် ကြည်မင်းသည် သတိပြုမိလျက် စိတ်ထဲမှာအ
လိုလို ခင်မင်သွားခဲ့ပါသည်။

“ကဲ...ဘာအခွေလိုချင်ပါသလဲ”

“ကျွန်မ ဒီဆိုင်ကို အခုမှ စပြီးငှားဖို့လာတာပါ”

“ဪ...ဒါဆို လူသစ်ပဲ။Membership Card မရှိ
ရင် ငှားလို့မရဘူး ခင်ဗျ။ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကအခွေ
ကောင်းတွေပဲတင်ပြီး...D.V.D လဲ ငှားတာမို့ လူ
သိရင် လက်လွတ်စပယ်မငှားပါဘူးခင်ဗျာ။အဲဒီအ
တွက် စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်မလဲ Card လုပ်ထားမယ်လေ”

“ကားမောင်း လိုင်စင်၊မှတ်ပုံတင်၊အိမ်လိပ်စာ၊ဖုန်း
နံပါတ် အဲဒီထဲက အနည်းဆုံးနှစ်ခုပေးနိုင်ရင် Card

ထုတ်ပေးပါတယ်”

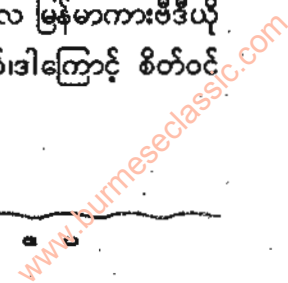
“အဲဒီအချက်အလက်တွေကိုကျတော့ ဘယ်မှာ မှတ်
ထားသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူ
ငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပါပါဗျာ။သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ
ကွန်ပျူတာစာစီတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့လူပေါ့။သူ
ဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အချက်အလက်
တွေကို ကွန်ပျူတာထဲမှာ Record (ရီကော့ဒ်) လုပ်
ထားပါတယ်။ကွန်ပျူတာထဲကပဲ ဒီလူပေးတဲ့အချက်
အလက်တွေ မှန်မမှန်စစ်ပေးတယ်”

“အရမ်း ခေတ်မီတာပဲနော်၊ဒါကြောင့် ဒီဆိုင်ကရန်
ကုန်မြို့မှာ တော်တော်နာမည်ကြီးနေတာ”

“အခုလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“လက်ကမ်း ကြော်ငြာလေးတွေလဲ တွေ့တွေ့ နေ
တယ်၊မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ဂျာနယ်တွေမှာ တီဗီမှာလဲ ကြော်
ငြာတာတွေ့တယ်၊တစ်ခါတလေ မြန်မာကားဗီဒီယို
ခွေတွေထဲမှာတောင်တွေ့တယ်၊ဒါကြောင့် စိတ်ဝင်
စားပြီး လာငှားတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြည်မင်းခေါင်သည် တစ်ခဏချင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သလို စကားလက်ဆုံလျှော့သွားသော ကောင်မလေးကို အခုမှ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ကြည့်မိလေသည်။

မျက်နှာလေးမှာဖန်လုံးလေးလို လုံးလုံးဝန်းဝန်းနဲ့ မျက် လုံးလေးတွေကလည်း အဲဒီလောက်ကြည်လင်တာမျိုး ဘယ် တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

သလင်းကျောက်ကြည်ကြည်ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ ထည့် ထားသလိုပဲ။ ဘယ်လောက်ကြည်လင်လိုက်ပါသလဲဆိုရင်...

ပြီးတော့ နှင်းဆီပန်း အဖူးအငုံလေးလို ပန်းသွေး ရောင်နဲ့ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးဟာ မျက်နှာဖြူဖြူလေးပေါ်မှာ ပတ္တမြားခဲနီနီလေးကိုတင်ထားသလိုပဲ။ ဘယ်လောက်နီရဲ အ ရောင်စိုလိုက်သလဲဆိုရင်...

ဒီဆံပင် ဒီမျက်နှာလေးနဲ့ ကောင်မလေးမျိုးတွေ မ ကြာခဏမြင်ဖူးပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကျတော့ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ ငေး၍ပင်မဝချင်။

ဒါဟာ အချစ်ဆိုတာလား... အထိတ်တလန့်တွေ မိစဉ် သတိုးကို ဖျပ်ခနဲသတိရသွား၏။ သတိုး... သတိုး မင်း

ပြောပြောနေတဲ့ မင်းသောက်ပါးစပ်ကြီးက ရင်ဖွင့်နေတဲ့ အ ချစ်ဆိုတာ ဒါလားကွာ...။

ချောတဲ့လှတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများထဲမှာမှ ဒီတစ်ယောက်ကိုကျမှ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လျက် စိတ်လှုပ်ရှားလာတယ်ဆိုတာ အချစ်ပဲလား။ ချစ် သွားတာလား။ သတိုးလို အရူးအမူး ချစ်မိပြီလား။ အသည်းအ သန် ချစ်သွားတော့မှာလား...

“နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေအကုန်ရှိလား”

“နောက်ဆုံးပေါ် မော်တော်ကားတွေ အကုန်ဝယ်နိုင် နေရင် ဒီလို ထမင်းစားချိန်မစားရသေးဘဲ အပင်ပန်း ခံပြီး အလုပ်လုပ်မနေတော့ဘူးဗျာ...”

“ဟောတော့...”

ကြည်မင်းခေါင်က ရယ်စရာလုပ်ပြောတော့ ကောင် မလေးက ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာရယ်ပါသည်။

“သနားပါတယ်၊ ထမင်း တော်တော်ဆာနေပြီ ထင် တယ်၊ ထမင်းစားဖို့အကြောင်းပဲပြောနေတယ်”

“အလကားနောက်တာပါဗျာ၊ ကဲ... ဘာအခွေ ငှား ချင်လဲ”

“Card လုပ်ရဦးမယ်”

“အခွေအရင်ရှာပေးလိုက်မယ်၊ Card လုပ်တာက ထိုမှာ... ကွန်ပျူတာနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ မျက်မှန်နဲ့ ဖြူဖြူပိန်ပိန်လေ... သူ့ဆီမှာ သွားလုပ်လိုက်၊ လိုချင်တဲ့ အခွေ ပြောခဲ့၊ ရှာထားလိုက်မယ်”

“The Mummy ရယ်၊ Big Daddy ရယ်၊ Never been Kissed ရယ်...”

“သုံးခွေတောင်”

“ငှားလို့မရဘူးလားဟင်”

“ရပါတယ်၊ ပြီးပါ့မလားလို့”

“မနက်ဖြန်အလုပ်အားတယ်၊ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ထိုင် ကြည့်မယ်၊ တစ်နေ့ကုန် အိပ်မယ်... ဟဲ... ဟဲ... မေမေမအိအောင် ကိုယ့် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှာ ခိုးကြည့်ရမှာရှင်၊ မေမေက ကျန်းမာရေး ထိခိုက်အောင် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီးနေရင် မကြိုက်ဘူး ပွစ်ပွစ်နဲ့ ဆူနေတာ၊ တစ်ခါတလေ လူကြီးမသိအောင် ခိုးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေက ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“အလုပ်လုပ်တယ်လား”

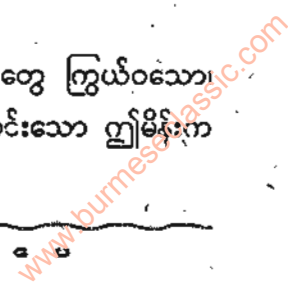

“ဖေဖေခန့်လို့ရတဲ့အလုပ်ပါ၊ အထင်မကြီးနဲ့ ဖေဖေ အားကိုးသာမရှိရင် ခုထိ မေမေဆီမှာ မုန့်ဖိုးတောင်း နေရဦးမှာသေချာတယ်၊ ကဲ... Card သွားလုပ်လိုက် ဦးမယ်... အခွေတွေ ရှာထားပေးနော်၊ Copy ကောင်း ကောင်းလေး သိလား၊ မုန့်တုန်ပျောက်ကြီးပေးလိုက် ရင် ချက်ချင်းလာလဲမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

ကြည်မင်းခေါင်သည် သွက်လက်သော ခြေလှမ်း ထွေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်သောချစ်စရာမိန်းကလေးကို ဒီဆိုင်ထဲ ထပ် မြန်မြန်မြန်မထွက်သွားစေချင်တော့သလို ခံစားနေရ သလို။ ကောင်မလေးမှာထားတဲ့ ဗီဒီယိုခွေကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့နိုင်ရက်သားနဲ့ အချိန်ဆွဲ၍ ရှာနေမိတော့၏။ သူ့ဘာ သွားပြန်နေပြီလဲ။ တစ်ခါမှ ဒီလောက်ထိ မရိုးသားတာမျိုး အ နည်းဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်၍ မရိုးသား ချုပ်တီးမှုမျိုး မလုပ်ဖူးခဲ့ပါ။ ဒါ ပထမဆုံးပဲ။ ဘဝမှာ ပထမ ဆုံးပါပဲ ကောင်မလေးရယ်။

စကားများသော အရယ်အမြူးတွေ ကြွယ်ဝသော၊ နှုတ်လိုက်ပြီးလိုက်ရင် ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းသော ဤမိန်းက

လေးကို ဘူ ချစ်သွားပြီဆိုတာ သေချာနေသောအခါ ကြည်
မင်းခေါင်သည် ချက်ချင်းပင်သူငယ်ချင်းတွေကို ရင်ဖွင့်ချင်
စိတ်ဖြစ်လာခဲ့တော့တာတည်း။

ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကြာတော့ ကောင်မလေးပြန်
ရောက်လာပါသည်။

“ရှာပြီးပြီလား”

“တစ်ခွေ ကျွန်သေးတယ်၊ရှာမတွေ့ဘူး၊ကျွန်တော်
ထင်တာက The Mummy အခွေက လူအငှားများနေ
တယ်၊ကုန်များကုန်နေလားမသိဘူး”

“Mummy မရရင် Deep Blue Sea ရှာပေးပါ”

“နှစ်ခွေပဲ ကြည့်ပါလား”

“ဟယ်...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊သူတို့ဆိုင်က အ
ခွေတိုများများငှားလို့ ပိုက်ဆံများများရမှာ စိုးရိမ်စို့
ရတယ်၊နည်းနည်းပဲ ငှားဖို့ တရားချနေတာနော်”

“အလကား နောက်တာပါ၊ဒီမှာ Mummy တစ်ခွေ
တွေ့ပြီ”

“ကောင်းလား”

“အခွေက ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကဆို မကောင်းတာ

ရှိဘူး၊စက်အကောင်းစားတွေ၊စက်အသစ်တွေနဲ့ပဲ ကူး
တာပါ၊အမြဲတမ်းလဲ မှီဆေးထားတယ်၊အခွေတွေကို
ကိုယ့် စက်နဲ့ ကိုယ်ပြန်ရစ်ပေးထားတယ်၊ပြီးတော့
အခွေတစ်ခွေကိုဖျက်ပြီး အခါငါးဆယ်လောက် ထပ်
ကူးတာ မျိုးလဲ မလုပ်ဘူး၊တစ်ခွေ တစ်ကားပဲ၊ ဒါ
ကြောင့် ဆိုင်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကတည်းကကား
တွေလဲ ရှိနေတယ်”

“အမယ်...သူ့ဆိုင်အကြောင်း ကြားတာ အများကြီး
ပဲ၊ကျွန်မက ကောင်းလားမေးတာ ဒီကား ကောင်း
လားလို့ မေးတာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ကလေးကြိုက်၊လူတိုင်း ကြိုက်နိုင်
မယ့် ဖျော်ဖြေရေး ကားမျိုးပေါ့ဗျာ၊မိမိ အလောင်း
ကောင်ကြီးတွေ အသက်ပြန်ဝင်လာတာတို့ ဘာတို့
ပေါ့”

“ရှင် ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ကျွန်တော်ကလဲ ဗီဒီယိုသရုပ်ဗျာ၊ဝါသနာပါလို့ဆိုင်
ဖွင့်တာ၊အခွေသစ်ဝင်ရင်ကူးရင်း ကြည့်ဖြစ်နေကျပဲ၊
သိတာပေါ့”

“ဗီဒီယိုခွေဆိုင် လုပ်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ဘယ် ကားမဆို ကြည့်ဖြစ်တာပေါ့ရှင်”

“ဘာလဲ ဆိုင်ဖွင့်ချင်သွားပြီလား”

“တော်ပါပြီ၊ထမင်းဆာတာတောင် ထမင်းမစားရ မှာ ကြောက်လို့ ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ပါဘူးရှင်”
ကောင်မလေးကပွင့်လင်း၍ ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ ရယ်မောနောက်ပြောင်သောအခါ ကြည့်မင်းခေါင်သည် တ ကယ်ပင် ကြည့်နူးရလျက် သူပါလိုက်ပြီး အသံထွက်ရယ်မိ ပါသည်။သူတို့ မတိုင်ပင်ဘဲ ပြိုင်တူ အသံခပ်သွဲ့သွဲ့ကလေး ရယ်မောလိုက်ကြခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ သူတို့ရဲ့ ခင်မင်ရင်း နှီးမှုတွေ စတင်ပေါက်ဖွားလာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ရင်ထဲမှာ ခံစား လာရပါသည်။

ကောင်မလေးဆိုင်ထဲကထွက်သွားသောအခါ ကြည့် မင်းခေါင်၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ လက်ဖြာတောက်ပစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လျက်...

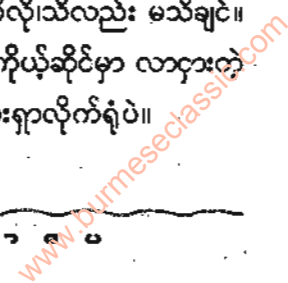
“ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖန်လုံးလေးရယ်”
လို့ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိပါတော့တယ်။

ဗီဒီယိုခွေဆိုင်မှာ ညဆယ်နာရီမှာ ပိတ်ပြီးပြီးချင်းပင် ကြည့်မင်းခေါင်သည် ဆိုင်နဲ့ မနီးမဝေးလေးမှာရှိသော အိမ် ကို ပြိုင်ဘီးကလေးနဲ့ အမြန်နင်းပြန်မိလေသည်။

သူ ထမင်းဆာနေသော်လည်း အပျော်တွေပြည့်နေ သောကြောင့် အနည်းငယ်သာ စားဝင်ခဲ့သည်။ထမင်းကိုစား သာစားနေရပေမယ့်အရသာလည်း သိပ်မရှိတော့သလို ဖြစ်နေ သည်မှာ အဆာလွန်သွားလို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာသေချာပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူငယ်ပီပီ ဘယ်အချိန်စား စား စားကောင်းနေခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ဘဝမှာထမင်းစားချိန်လွန် မှုစားလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ထမင်းစားမပျက်ခဲ့ဖူးပေ။

ဒါ ပထမဦးဆုံးသော စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်တော့သလို ခံစားရတာပါပဲ ဖန်လုံးလေးရယ်။ကြည့်မင်းခေါင်သည် ကောင်မလေး၏မှာမည်ကိုလည်း မသိလို၊သိလည်း မသိချင်။ သိဖို့လည်း မလို။သိအောင် လုပ်ဖို့ကကိုယ့်ဆိုင်မှာ လာငှားကု လှပဲ။ဟိုကောင်ရဲ့ ကွန်ပျူတာထဲသွားရှာလိုက်ရုံပဲ။

ဒါပေမယ့် နာမည်ထက် သူက သူ့ဘာသာ ချစ်စနိုး မှည့်ခေါ်မိသောမျက်နှာလုံးလုံး၊ မျက်ဝန်းကြည်ကြည်လေးတို့ ၏ သရုပ်ကိုဖော်တဲ့ 'ဖန်လုံးလေး' ဆိုတဲ့ အမည်ကိုပင် မြတ် နိုးနေမိလေသည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ တဝန်းဝန်းဖြူး ဝင်သွားသော ကြည်မင်းခေါင်အား မေဖေက ပုတီးစိပ်နေရာ မှ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေတာကို သိရက်နဲ့ ဂရုမပြုအား တော့ပေ။

အိပ်ခန်းထဲမှာ လိုင်းခွဲထားသော ဖုန်းကိုခလုတ်အမြန် နှိပ်တော့သူ့စိတ်တွေ့ အရမ်းပျော်နေမိသည်။

“ဟဲ့လို”

ဟူသော သတိုး၏အသံကိုကြားသောအခါ ကြည် မင်းခေါင်သည်...

“သတိုး...ငါပါကွကြည်မင်းပါ”

“ဘာလဲမင်းစီဒီယိုခွေတွေ အခိုးခံရပြီလား”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမေးတာလဲ”

“အသံက ရေးကြီးသုတ်ပျဉ်ဖြစ်ပြီး မချိမဆန်ခံ စားနေရတဲ့ အသံဖြစ်နေလို့ကွ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊မချိမဆန်ခံစားနေရတာကွာ”

“ဘယ်နှစ်ခွေတောင် ခိုးခံရတာလဲ၊နောက်ဆုံးပေါ် ခွေတွေလား”

သတိုးကား သူ့အထင်နဲ့သူ ရမ်းပြောနေသည်မို့ ကြည်မင်းခေါင်ကပင် တပဟီးဟီးရယ်လျက် သူ့ရဲ့ ခံစားချက် တို့ ရင်ဖွင့်တော့တာဖြစ်သည်။

“သတိုး...သတိုး...ငါကွာ...ငါလေ၊မင်းလိုပဲ ခံ စားတတ်သွားပြီကွ၊တကယ်...တကယ်၊ဒီနေ့မှ ငါ ခံစားတတ်သွားတာ”

“ဘာလဲ”

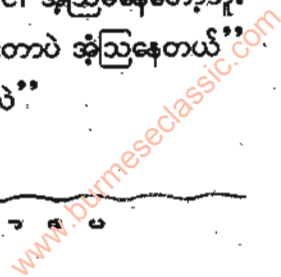
သတိုးက နားမရှင်းဘဲ အူတူတူအသံဖြင့် ပြန်မေး လေသည်။

“ငါ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ တွေ့သွားတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ...မြန်လှချည်လား”

“မြန်တာ...မမြန်တာတွေ ငါ အံ့ဩမနေတော့ဘူး ကွာ၊ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်သွားတာပဲ အံ့ဩနေတယ်”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

“မသိဘူးကွ”

“မင်းကလဲ”

“ဒီနေ့မှ တွေ့တာ၊ ငါ့မိမိဒီလိုခွေဆိုင်မှာ လာငှားတဲ့ ကောင်မလေးကွ၊ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“လှလား”

“လှတယ် ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မျက်နှာလေးက လုံးလုံးလေးနဲ့ကွာ၊ မျက်လုံးလေးတွေက ဖန်လုံးလေးလို ကြည်လင်ဝိုင်းစက်နေတာပဲ၊ ငါက သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ဖန်လုံးလေးလိုတောင် ခေါ်မိတယ်”

“ဘာ မင်းက သူ့ကို အဲဒီလိုသွားခေါ်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟာ... ဘယ်ခေါ်ပါ့မလဲကွ၊ ငါ့ဘာသာ ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ နာမည်လေးလေ”

“သူ့နာမည် အရင်းကရော ဘာလဲ”

“မသိဘူး”

“မင်းက မသိတာများနေပြီ”

“သိချင်ရင် အလွယ်လေးပါကွာ... ငါ့ ဆိုင်မှာ သူ
Membership Card လုပ်သွားတာပဲ... ကွန်ပျူတာထဲ

လိုက်ရှာလိုက်ရုံပဲ၊ ဒါပေမယ့် မသိချင်ဘူး၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ နာမည်လေးကိုပေးပြီး ကျေနပ်မှုလေးဖြစ်နေချင်တယ်”

သတိုးသည် ခပ်လှောင်လှောင်ကလေး ရယ်နေပြီး..

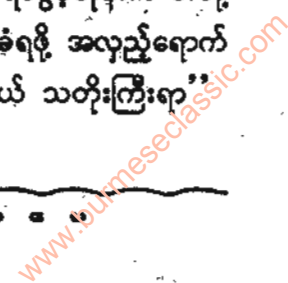
“ရူးပါ့ကွာ၊ ရူးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါလားဆိုတာ မင်းကိုတွေ့မှ သိတော့တယ် ကြည်မင်းကြီးရာ”

ဟုပြန်၍ဂလဲစားချေသော အသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ကြည်မင်းခေါင်သည် အခုမှကိုယ်ချင်းစာသလိုဖြင့်ရယ်လည်းရယ်ရင်း ဝန်ခံပါသည်။

“အေးကွာ... ပြောတော့ကွာ... ပြောတော့”

“မင်းအလှည့်တုန်းက ဟားခဲသမျှ ပြန်ခံရတော့မယ်ဆိုတာကို သိသိကြီးနဲ့ ငါ မင်းကို အရင်ဆုံးရင်ဖွင့်ချင်တာကြောင့် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းဆက်တာပဲ၊ ငါ ဖန်လုံးလေးကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ အလိုလိုခံစားလာရတဲ့အချိန်မှာကွာ ငါ ဘာကိုသတိရသလဲဆိုရင် မင်းရဲ့ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်တုန်းက ငါတို့ဝိုင်းဟားခဲသမျှ ငါတော့ပြန်ခံရဖို့ အလှည့်ရောက်ပြီဆိုတာကိုပါ သတိရနေတယ် သတိုးကြီးရာ”

သူတို့သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဟာ ချစ်စနိုးဖြင့် နာမည်နောက်မှာ "ကြီး" ထည့်ခေါ်တတ်သေး
သည်။

"တိမ်တိုက်သိရင် ဘာပြောမလဲ မသိဘူး"
"ဒီကောင်လား... အံ့ဩပြီးလွမ်းတော့မှာပေါ့ သတိုး
ရမင်းရော ငါပါ အရူးအမူးချစ်တာ အသည်းအသန်
ကြိုက်တာကို ခံစားတတ်ပြီဆိုပြီး ဒီကောင် လွမ်း
သွားမှာပေါ့"
"ဒီကောင် ဟားလို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါ
က တကယ်ခံစားရတာမြင်ပြီး အားကျနေမယ်ထင်
တယ်"
"အေးကွာ၊ ဆောရီးပဲသတိုးရာ၊ မင်း အလှည့်တုန်းက
ငါ ရေလည်လှောင်ထားမိတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်
တကယ် ကြုံရမှ ခံစားရမှ ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာ
တယ်ကွာ"
"ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့တ ငါ့ကို တမင်နစ်နာစေ
ချင်လို့ ရည်ရွယ်ပြီးလှောင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ခင်ရဲ့
နောက်တာ၊ ငါက အစားအမှတ်ထားပါ့မလား၊ မင်း

တို့ကလှောင်လေ့နောက်လေငါက ပိုပျော်လေပဲ"
"တိမ်တိုက် အားပါ့မလားမသိဘူး၊ ငါ သူ့ကို ဖုန်း
ဆက်ပြောချင်တယ်"
"ဆက်မနေနဲ့ ဒီကောင်ခုနလေးတင် ငါနဲ့ဖုန်းပြော
အပြီးမှာ အပြင်ထွက်မယ်တဲ့"
"ဘယ်လဲ"
"သူ သိချင်းတွေနဲ့ ပေါက်သွားတဲ့ အဆိုတော်သစ်
လေးကကွာ ဆိုင်မှာကျွေးမယ်ဆိုလို့ သွားရမယ်တဲ့"
"ဒါဆို ငါတို့ ဒီအပတ်ဆုံမှပြောကြတာပေါ့"
"မနက်ဖြန်စနေည ဆုံမယ်လေ၊ မင်းအခွေဆိုင်ပိတ်
ရင်ငါ့ဆီလာမလား၊ တိမ်တိုက်ကိုပါ ငါချိန်းထား
လိုက်မယ်"
"အေး... ကောင်းတယ်၊ ဆုံ ဘာ"
"မင်း ဒီညကစပြီး ကေ နှိပ်ပျော်မှာ မ
ဟုတ်တော့ဘူး၊ အိပ်ရင် ဘာမှာ မင်းရဲ့...
ဘာ... ဖန်ဘူး..."
"ဖန်လုံးပါကွ"
"အေး ဖန်လုံး"

“သေချာတာပေါ့ သတိုးကြီးရာ”

နောက်တော့ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ရယ်သံတွေနဲ့ ဖုန်းကို ပြိုင်တူချစ်ကြပါသည်။

သတိုးကလည်း ကြည်မင်းအတွက်ဝမ်းသာခြင်းနဲ့အတူ ခင်ဝေးကိုပိုပြီးသတိရလျက် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ပါသတဲ့။

ကြည်မင်းသည်လည်းဖန်လုံးလေးရဲ့ အပြုံးများ၊ရယ်သံ သဲ့သဲ့လေးများ၊ချစ်စရာကောင်းတဲ့စကားပြောဟန်ကလေးများနှင့် ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့သော ပွင့်လင်းတဲ့အမူအရာလေးများကို ထပ်တလဲလဲမြင်ယောင်သတိရလျက် သူ့ဘဝရဲ့ အိပ်မပျော်သောညတစ်ညကို ပထမဦးဆုံးရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရပါသတဲ့။

(၂)

သောကြာနေ့နှင့် စနေနေ့ဆိုသော တစ်ပတ်၏ကုန်ဆုံးသောနားရက်တွေကို ယခုဆိုလျှင် ကြည်မင်းခေါင်သည် အမျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်ပြီး ရင်ခုန်နေတတ်လေပြီ။

ဖန်လုံးလေးဟာ ဒီနေ့ဘာအရောင်လေးဝတ်လာမလဲ၊ဘယ်လို အဝတ်အစားဖက်ရှင်လေးနဲ့လာမလဲ၊ဘာကားတွေ ငှားလိမ့်မလဲ၊သူနဲ့ဘယ်လောက်ကြာကြာ စကားတွေပြောလိမ့်မလဲ စသည်ဖြင့် သူကလေး မလာခင်အချိန်မှာ စိတ်ကူးအယဉ်ကြီးယဉ်လျက် အချိန်တွေ ကုန်လို့ ကုန်မှန်း မသိ။

အရင်က ပျင်းရိခြောက်သွေ့စွာ သမားရိုးကျဆန်စွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ ကြည်မင်းခေါင်ရဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ အခု မှပဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာတာပါ။ ရှင်သန်လာခဲ့တာပါ။ တောက်ပ လာခဲ့တာပါ။

ဟာလာဟင်းလင်းနဲ့ ဘာခံစားချက်မှ မခံစားတတ် တဲ့နှလုံးသားဟာ အခုမှ ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားချက်အသစ်တစ်ခု ကို ခံစားတတ်တဲ့သံယောဇဉ်တွေ ပြည့်နှက်လာတာပါ။

သူတို့ တွေ့ကြရပြီး တစ်လကျော်ကြာခဲ့တာတောင် သူကလည်း ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်တွေ၊ အလုပ်အကိုင်တွေ ဘယ်မှာနေသလဲတွေ မမေးမိသလို ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို မမေးခဲ့။

သူတို့ လူချင်းသာ တစ်နေ့တခြားပိုပြီးရင်းနှီးလာခဲ့ ကြပြီးတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ဖန်လုံးလေးဟာ မိန်းကလေးပီပီ အင်မတန်မှလည်း စပ်စုတတ်သူကလေးပီပီ စတင်မေးမြန်း စပ်စုတဲ့အခါမှာသာ အဲဒီတစ်နေ့ကိုကြည်မင်းခေါင်က ဘယ် တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။

“ကျွန်မတို့ခင်နေတာ တော်တော်ကြာပြီနော်၊ ရှင့် နာ မည်လေးထောင်မသိရဘဲ ခေါ်ပြောနေမိတယ်၊ ကျွန်

မထက် အများကြီးအသက်ကြီးနေရင် ကျွန်မတော့ ငရဲကြီးပါပြီ”

“နာမည် သိချင်ရင်သိချင်တယ်ပြောပါ။ စပ်စုတာက မိန်းမ တွေရဲ့ မွေးရာပါ ဝါသနာပဲ၊ အပြစ်မတင်ပါ ဘူး”

ဖန်လုံးလေးက အဲဒီအခါမှာ ပြုံးစိစိကလေး လုပ်

ချက်...

“ဒါဖြင့် မွေးရာပါ ဝါသနာအရ စပ်စုမယ်ရှင်၊ နာ မည်၊ အသက်၊ နေရပ်လိပ်စာလေးသိချင်နေတယ်”

“နာမည် ညီမျှခြင်း ကြည်မင်းခေါင်၊ အသက် ညီ မျှခြင်း နှစ်ဆယ်ကိုးနှစ်၊ နေရပ်လိပ်စာ ညီမျှခြင်း အမှတ်(.....)၊ ကမ်းအားလမ်း၊ အထက် ဘလောက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်းနံပါတ် ညီ မျှခြင်း(.....)ပါခင်ဗျာ၊ ဘာပြောဖို့ ဖြေဖို့ ကျန်ပါ သေးလဲ”

ဖန်လုံးလေးက ကြည်မင်းခေါင်၏ရယ်စရာလုပ်ပြော မှုကို မျက်လုံးပြူးလိုက်၊ ရယ်လိုက်နှင့် နားထောင်နေလေ သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်မထက်အသက်ကြီးတဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ကို ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ စကားပြော မိပြီတော့၊ ဆော့ရိုး... ဆော့ရိုး ဒီနေ့က စပြီး ကိုကြည့် မင်းခေါင်လို့ ပြောင်းခေါ်ပါ့မယ်”

“ကြည့်မင်းလို့တော့ သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ်တာပဲ နာမည်ရှည်နေရင် ကိုကြည့်မင်းလို့ပဲ ခေါ်ပေါ့”

“အင်း... အင်း၊ ကိုကြည့်မင်းက မြို့ထဲမှာပဲနေတာ ကိုး၊ ဒီဆိုင်ကနဲ့အိမ်နဲ့ဆို ဘယ်ဝေးမလဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မနီးမဝေးလေးပဲ၊ မေမေကတော့ ယူနီဖောင်းနဲ့ ခေါက်ထီးဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ မေမေက လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကနှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတယ်လေ၊ မေမေဆုံးပြီးကတည်းက သားအဖနှစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ကျင်လည်လိုက်၊ ညဘက် တချို့တလေတွေမှာတော့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံလိုက်နဲ့... အခုတော့ ခင်စရာ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ထုပ်တိုးလာတာမို့ သူ ဒီယိုခွေလာငှားရင် သူ စပ်စုနေတာတွေဖြေလိုက်တာပဲ သူ ကတ်သီးကတ်သတ် ရှာဖွေလာတဲ့ ဝီဒီယိုကတ်

တွေ ရွတ်ပြသမျှကို ရှာပေးလိုက်နဲ့ပေါ့ဗျာ”

“အဲမယ် ကြည့်စမ်း၊ သူများကို စပ်စုသလေး ဘာလေးနဲ့ ခင်လို့စပ်စုတာပဲ၊ ကျွန်မက မခင်ရင် စကားတောင်အဖက်လုပ်မှပြောဘူး”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ နောက်တာပါ”

“သိပါတယ်၊ ကျွန်မကလဲ ကိုကြည့်မင်းကို တကယ် ခင်ပါတယ်၊ ဪ... ကျွန်မရဲ့ Visiting Card လေး ယူထားနော်၊ ဒီဆိုင်မှာ ပေးထားတာက အိမ်ဖုန်းပဲပါ တယ်၊ ဒီ Card ထဲမှာတော့ ရုံးခန်းက ဖုန်းရော၊ ဆယ်လူလာရော၊ Fax ရော၊ E.Mail ရော အကုန်ပါတယ်”

ကြည့်မင်းခေါင်သည် ကနုကမာရောင်ကတ်ကလေးကို အသာလှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

Visiting Card တောင် ထားနိုင်တဲ့ အထိ အလုပ်အကိုင်ကြီးကြီးမားမားရှိသတဲ့လား ဖန်လုံးလေးရှယ်။ အသက်အလေးငယ်ငယ်နဲ့ ရုံးခန်းနဲ့ဖုန်းနဲ့ဆယ်လူလာနဲ့၊ Fax နဲ့ E.Mail အလုပ်လုပ်တဲ့သူဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူပင် ပြန်ပြီး အားငယ်အလိုခံစားသွားရပါသည်။ ကိုယ်ကတော့ သာမန်သိပ္ပံသွဲ့ကလေးနဲ့ ဘယ်ကုမ္ပဏီအလုပ်မှ ဝင်မတိုးနိုင်၊ ဘယ်လောက်မှ

လဲ မချမ်းသာ မကြွယ်ဝတာမို့ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီကြီးလည်း
မရှိခဲ့ပါဘူးဖန်လုံးလေးရယ်။

ကြည်မင်းခေါင်သည် ကနုကမာကတ်ကလေးထို
ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်အခါ.....

“KHIN WAYY WAYY KHIN”

ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့်ပေါင်းထားသော အမည်
ကို မြင်မြင်ချင်း ခေါင်းနုဖန်းကြီးသလို ခံစားသွားရပါသည်။
ငါများ ပေါင်းဖတ်တာမှားသလားလို့ မယုံကြည်တော့ဘဲ
ကတ်ကို တစ်ဘက်လှန်လိုက်တဲ့အခါ...

ခင်ဝေးဝေးခင်

ဆိုတဲ့ မြန်မာစာလုံးဖြင့် ပီပီသသရိုက်နှိပ်ထားသည့်
နာမည်ကိုမြင်သည့်အခါ ရင်ဘတ်ထဲတွင်အလုံးကြီးတစ်လုံး
လာဆောင့်တိုးသလိုပင် ခံစားလိုက်ရတော့တာဖြစ်ပါသည်။

သေချာတာမှ သိပ်ကိုသေချာလွန်းနေပါရက်နှင့် နာ
မည်အောက်ကအလုပ်အကိုင်နှင့် နေရာအမည်ကိုဆက်၍ဖတ်
မိသေးသည်။

အထွေထွေမန်နေဂျာ

ရွှေသစ်စွယ်တယ်

ဟူ၍ မြန်မာလိုလည်းတစ်မျိုး၊ အင်္ဂလိပ်လိုနှင့် ရိုက်
နှိပ်ထားသော တခြားတစ်ဘက်မှ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေမှာ
တော့...

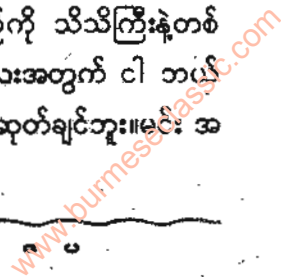
GENERAL MANAGER

GOLDEN ORCHID HOTEL

ဟူ၍တစ်မျိုး ဖုန်းနံပါတီအိုင်မ်လိပ်စာ၊ ဟိုတယ်လ်
လိပ်စာ၊ ဖတ်(စ်)များ၊ အီးမေးလ်များ၊ ဆယ်လူလာနံပါတ်
စသည်တို့သည်လည်း မြန်မာလိုရော၊ အင်္ဂလိပ်လိုပါ ရိုက်နှိပ်
ထားတာကို ကိုယ်လည်းမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကြီးမြင်ပြီး တွေ့
ပြီးလျက်နှင့် ကြည်မင်းခေါင်မှာ မယုံချင်သလို ဖြစ်ကိုဖြစ်
နေလေသည်။

သတိုး...သတိုးရေ...။ မင်းနဲ့ငါတော့ ကောင်မလေး
ဒီတစ်ယောက်တည်းကိုမှအရူးအမူးချစ်မိကြပြီ။ တကယ်ချစ်မိ
သွားကြပြီ။ အသည်းအသန် ချစ်ကိုချစ်မိနေကြပြီ။ ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲ။

သုငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကို သိသိကြီးနဲ့တစ်
သက်မှာ တစ်ခါပဲချစ်မိတဲ့ ဒီချစ်သူလေးအတွက် ငါ ဘယ်
တော့မှ အလျှော့မပေးနိုင်ဘူး။ နောက်မဆုတ်ချင်ဘူး။ မင်း အ

ရင်တွေတာ...။မင်းအရင်ချစ်တာ...။ငါကနောက်မှတွေ့ပြီး
နောက်မှချစ်တာတွေလည်း စဉ်းစားမနေချင်တော့ပါဘူး သံ
တိုးကြီးရယ်...။ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်တော့...။

ကြည်မင်းခေါင်သည် ကတ်ပြားလေးကိုကိုင်၍ ဝိုင်
၍ အကြာကြီးတွေးနေမိလေသည်။

သူဘာသာ ခင်ဝေးဝေးခင်ပဲဖြစ်ဖြစ်။သတိုးရဲ့ခင်
ဝေးပဲဖြစ်ဖြစ်။ကြည်မင်းခေါင်အတွက်တော့သူမဟာ ကြည်
မင်းရဲ့ ဖန်လုံးလေးပဲ...။

“ကိုကြည်မင်း ကျွန်မကို ဗီဒီယိုခွေလေးရှာပေးဦး
လေ။The Hunting နဲ့၊Step Mum နဲ့၊ဒီနေ့ နှစ်ကားပဲ
ကြည့်တော့မယ်။မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် မေမေ
အသိရဲ့သားတွေ ပဉ္စင်းခံတာတဲ့သိမ်ဆင်းသွားလောင်း
ဖို့မနက်ရှစ်နာရီလောက်အရောက် ဘုန်းကြီးကျောင်း
သွားရမှာမို့ အစောကြီးအိပ်ရာကထစရာရှိတာနဲ့
သုံးကား မိုးလင်းတောင် ကြည့်ချင်တာကြည့်လို့
ရတော့ဘူး”

ဖန်လုံးလေးကား ထုံးစံအတိုင်း အကျိုးအကြောင်း
တွေနဲ့ စကားတွေ အများကြီး တတွတ်တွတ်ဆက်ပြောနေ

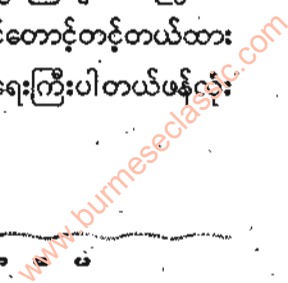

ပါသည်။

“ခဏလေးစောင့်နေပါရှာပေးမယ်”

ကြည်မင်းခေါင်သည် ကောင်မလေးကိုကျောခိုင်း
၍ဗီဒီယိုခွေရှာစင်များမှ ဗီဒီယိုအခွေတွေကို ရှာရင်း ကိုယ့်
ဘက်က သေချာအောင် သတိုးနဲ့ယှဉ်လို့ရအောင် ကိုယ့်အချစ်
တိုလည်း ဖွင့်ပြောမှဖြစ်တော့မယ်။ငါ 'ခြေလှမ်းနှေးနေလို့မ
ရတော့ဘူး။နောက်ကျလို့မဖြစ်တော့ဘူး။မျိုးကျောမြိုင်ရဲ့ သီ
ချင်းလိုပဲ နောက်ကျတတ်တဲ့အကျင့်ဟာဘယ်လိုမှမကောင်း
နိုင်ဘူးဆိုတာမျိုးပဲ။

ဟုတ်တယ်။ငါက နောက်မှတွေ့ရတာပေမယ့်နောက်
ကျလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ခုလောလောဆယ်မှာ ဖန်လုံးလေးဟာ
သတိုးကိုရွေးချယ်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ဒီတော့ သတိုးနဲ့ယှဉ်
ရင် ငါဟာဘာဂုဏ်ဒြပ်တွေမှ မရှိပေမယ့် ဖန်လုံးလေးဟာ
တာဝန်တွေမကပ်တဲ့ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါလေ့လာနိုင်
နေသားပဲ။ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝ
နေတာထက် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတင့်တောင့်တင့်တယ်ထား
နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိနေဖို့ကအရေးကြီးပါတယ်ဖန်လုံး
လေးရယ်။

ဒါကို မင်းလို အလုပ်အကိုင်ကြီးကြီးမားမားလုပ်နေပြီး ပညာသိပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးချိုးက ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်မှာပါ။

“မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ သုံးကားငှားမယ်”

“ဖြည်းဖြည်းအေးအေးဆေးဆေးကြည့်ပါ ခင်ဝေးဝေးခင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဗီဒီယိုခွေဆိုင်ကထွက်မပြေးသေးပါဘူး”

“နာမည်ကို အရှည်ကြီး ခေါ်နေတယ်၊ မမောဘူးလား”

“အရှည်ကြီးပဲ ခေါ်စေချင်လို့၊ နာမည် အရှည်ကြီး မှည့်ထားတာမဟုတ်ဘူးလား”

“နာမည်ခေါ်ရတာရှည်လို့ အားနာပြီးပြောတာပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဝေးဝေးခင်ဆိုတဲ့ နာမည်ထက် ကျွန်တော့်ဘာသာ မှည့်ပေးထားတဲ့ နာမည်ကို ခေါ်ချင်တာ”

“ဘာနာမည်လဲဟင်”

“အင်း...”

ကြည်မင်းခေါင်သည် ပါးစပ်က ရုတ်တရက်ကြီး

ထုတ်ပြောရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေလေသည်။ သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ ရင်မဆိုင်ရဖူးသော၊ မကြုံဖူးသော အရဲမစွန့်ဖူးသော ဤအတွေ့အကြုံသစ်သည် တကယ်တကယ်ကျတော့ နှုတ်မရဲသေးပေ။ စိတ်ကသာ ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်တွန်းနေခဲ့ပါစေ နှုတ်က မထွက်ရဲ။ မပြောရဲ...။

“သိပ်မကြာခင်မှာ အဲဒီနာမည်ကိုပြောပြပါ့မယ်”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်ပြီး အက်ခတ်တော့ သူက မလုံမလဲဖြင့်...

“ကောင်းတဲ့နာမည်ပါ၊ Nick Name ပေမယ့် လှပါတယ်”

“အခု ဘာလို့ မပြောပြလဲ”

“နောက်မှ ပြောပြပါ့မယ်ဆိုမှကွာ၊ လိမ္မာပါတယ်၊ အခု မသိချင်နဲ့နော်”

“ဟာ...ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး”

ခင်ဝေးဝေးခင်သည် ဗီဒီယိုခွေလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ Video Ezy တံဆိပ်ပါတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး နောက်မျက်မှောင်လေးကြွတ်ကာ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကြည်မင်းခေါင်ကတော့ပြောလည်းပြောချင်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်လည်း မပြောရဲခဲ့သော သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မှန်းတီးလျက်သူကလေးစိတ်ဆိုးသွားပြီလားလို့ စိတ်တထိုင်ထိုင်ဖြစ်နေရတော့၏။

နောက်ဆုံးတော့ သတိုးကို ရှုံးရမှာကြောက်တာထက် ကိုယ်သိပ်ချစ်နေရတဲ့ ချစ်သူကိုဆုံးရှုံးရမှာကြောက်သော ကြည်မင်းခေါင်ဟာ အဲဒီနေ့ရဲ့ ညဘက်မှာပဲ ခင်ဝေးဝေးခင်ဆီ ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

“ခင်ဝေးဝေးခင်လို့ မသိခင်ကတည်းက ချစ်စနိုးနဲ့ နာမည်လေးတစ်ခုပေးထားခဲ့မိပါတယ်.....

အဲဒီနာမည်လေးက ဖန်လုံးလေးတဲ့...တာ ဖြစ်လို့ အဲဒီနာမည်လေးပေးလဲဆိုတော့ မျက်နှာလုံးလုံး၊ နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးနဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းနေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကျွန်တော့်

မျက်စိထဲမှာ ဖန်လုံးကြည်ကြည်လေးနဲ့တူနေသလို ခံစားရတယ်.....

ချစ်စနိုးနာမည်ပေးတယ်ဆိုတာ ချစ်လို့ပေါ့ ဖန်လုံးလေးရယ်၊ ဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ တစ်ခါပဲချစ်ဖူးတာပါ။ ယုံပါလို့မပြောပါဘူး၊ ဒါဝေမယ့် ကျွန်တော်ညာပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး.....

ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်းချစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အယုံအကြည်မရှိခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်အလှည့်ကျတော့ ဖန်လုံးလေးကိုမှ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားမိတာမို့ အဲဒီစကားကို အဲဒီတော့မှ ယုံသွားပါတယ်။ တကယ်ပါ၊ မြင်မြင်ချင်းလဲ ချစ်သွားပါတယ်။ တကယ်လဲချစ်ပါတယ်၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ရတာပါ ဖန်လုံးလေးရယ်”

ကြည်မင်းခေါင်၏ ဖုန်းထဲမှပြောသော ရင်ဖွင့်စကားများကို ကောင်မလေးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် လက်ခံနားထောင်ပေးခဲ့သည်။

သတိုးနဲ့ သူတို့ မကြာခဏဆုံပေမယ့် ကြည်မင်း

ခေါင်သည် ဒီကိစ္စကို အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါသည်။

သတိုးကိုသာ မပြောပြခဲ့ပေမယ့် တိမ်တိုက်ကိုတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သတိုးကလည်း သူ့ခံစားချက် သူ ရင်ဖွင့်ကြည့်မင်းခေါင်ကလည်း သူ့ရဲ့ဖန်လုံးလေး အဖြစ်နာမ်စားသုံးလျက် ရင်ဖွင့်။

တိမ်တိုက်တစ်ယောက်တည်းသာ သူတို့ရဲ့ ရင်ဖွင့်ခြင်းများကို ဒိုင်ခံနားထောင်။

“ကောင်းတယ်... များများခံစားကြ ရင်ဖွင့်ကြစမ်း ကွာငါ့အတွက်သီချင်းတွေ အများကြီးရတယ်၊ ကုန်ကြမ်းတွေ... ကုန်ကြမ်းတွေ”

လို့ပြောရင်း တိမ်တိုက်ဟာ ငါ ဘာလို့ သူတို့လိုမချစ်တတ်သေးတာလဲ ဆိုတာမျိုး တွေးတော့တွေးမိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်... ချစ်ကြည့်ဖို့တော့ စဉ်းကိုမစဉ်းစားခဲ့ချေ။

အချစ်ကြိုးနံပါတ် (၃)

တိမ်တိုက်

(၁)

တိမ်တိုက်သည် နောက်ဆုံးနှင့်လတ်တလောဖြစ်ရပ် တစ်ခုဖြစ်နေသည့် သူနှင့်ခင်ဝေးဝေးခင်၏ အကြောင်းအရာ တို့ ပြောရတော့မည်ဆိုလျှင် ရှိနေသမျှအားအင်တွေကုန်ခန်း သွားသလိုခံစားရလျက် ခုနက ခဏလေးမေ့သွားခဲ့သော... သတိုးနဲ့ ကြည်မင်းတို့ရဲ့ အကြောင်းတွေပြောနေချိန်မှာ အနည်းငယ်မေ့သွားသလိုဖြစ်သော...။သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ် စေခွဲမရခြင်းတည်းဟူသော ခံစားချက်အား တစ်ဖန်ပြန်၍ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရလေပြီ။

“မင်းနဲ့တွေ့တာက မြန်လှသည်လား၊ ကြည်မင်း အ

ကြောင်းတောင် သိပ်မကြာလိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ကြည်မင်းက ဘာမှ ပြောစရာမရှိလေ၊သူက ဗီဒီယိုခွေဆိုင်မှာထိုင်စောင့်၊ကောင်မလေးက ဗီဒီယိုခွေလာငှားနဲ့ အဲဒီလို လည်ပတ်နေတုန်းကောင်မလေးဟာ...ခင်ဝေးဝေးခင်မှန်း သိသိချင်သူက ဖွင့်ပြောလိုက်တာပေါ့၊သတိုးကမှ သုံးငါးလလောက်ကြာပြီးမှ ဖွင့်ပြောတာ၊ကြည်မင်းတော့ တစ်လကျော်လေးပဲရှိသေးတယ်၊သူ ကျမှာစိုးလို့ဆိုပြီး မြန်မြန်ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒီနောက်ပိုင်းကျတော့ရော...”

“ဘယ်တွေ့တော့မလဲ၊ကောင်မလေးက သူ့ကိုကြည့်မင်းက ဖုန်းထဲကနေလဲ ရည်းစားစကား ပြောဆိုနိုင်ကို လုံးဝမလာတော့ဘူးတဲ့၊ငှားသွားတဲ့ ဗီဒီယိုခွေတွေကို သူ့အဖေကိုပဲအပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး လုံးဝထပ်လာမငှားတော့ ကြည်မင်း လွမ်းတော့တာဆိုတိုင်း သူ ရင်ဖွင့်တယ်...”

အဲဒီလိုပဲ သတိုးကလဲခင်ဝေးဆီ ဖုန်းဆက်တိုင်း အိမ်ဖုန်းဆို သူ့လာကိုင်တာ မကြုံရဘူး

အိမ်က လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုင်တာ ကြုံပြီးခင်ဝေးမရှိတာ၊မအားတာတွေပဲ အကြောင်းပြတာ ကြုံရတယ်တဲ့၊ရုံးခန်းဖုန်းဆိုလဲ ခဏပဲပြောရတယ်တဲ့၊ခင်ဝေးက အလုပ်ရှိလို့၊ဧည့်သည်လာလို့နဲ့ အလိမ္မာသုံးပြီး ရှောင်တတ်တယ်တဲ့....

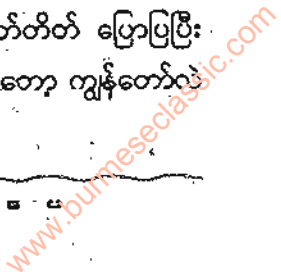
ကြည်မင်းဖုန်းဆက်လဲ အဲဒီအတိုင်းပဲတဲ့”

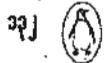
“သူတို့က အဖြေတွေ တဂျီဂျီတောင်းတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ကောင်မလေးက ကျွန်မ မစဉ်းစားချင်သေးဘူးလို့ ငြင်းသားပဲ၊အဲဒါကို ဒီကောင်တွေက ဘာပြောသလဲဆိုရင် ကောင်မလေး စဉ်းစားတဲ့အချိန်ထိ ဇွဲရှိရှိနဲ့ စောင့်ပါ့မယ် စောင့်ချင်တယ်တဲ့လေ”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းကို ပြိုင်တူကြိုက်နေတာ မင်းကသိတယ်၊သတိုး မသိဘူး၊ကြည်မင်းလဲသိနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊သတိုးမသိဘူး အစ်ကိုကြီး၊ကြည်မင်းက ကျွန်တော့်ကိုပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြပြီး သတိုးကို အားနာလို့ မပြောခိုင်းတော့ ကျွန်တော်လဲ”

မပြောခဲ့ပါဘူး၊ သူတို့ကိစ္စပဲလေ...။

ဒါပေမယ့်... သုံးယောက်ဆုံတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ့်ကောင်မလေးအကြောင်းကိုယ်ပြောကြတာမို့ သူတို့ရဲ့ အခြေအနေမှန်ကိုတော့ သိနေခဲ့ပါတယ်”

“မင်းနဲ့ကျတော့ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“တွေ့တာက တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဟ... မင်းက ပိုစောင့်မြန်သေး”

မနက် ငါးနာရီခွဲကျော်ကျော်ကတည်းက ထိုင်စကားပြောနေသည်မှာ အခုဆိုရင် ခုနစ်နာရီပင်ထိုးခါနီးတော့မည်းတိမ်တိုက်ကား ပြောရတာ မော်လည်းမမော့သေးအိပ်လည်းမအိပ်ချင်လာသေး။ အောက်ကြီးလည်း အိပ်ချင်စိတ်တွေ့ပြယ်ပြီး သူတို့၏ အဖြစ်အပျက်ထဲမှာ နစ်မြောနေလေပြီ။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သူတို့ထက် တွေ့တာနောက်ကျပါတယ်၊ ပြီးတော့ ခုစိတ်ဖွင့်မပြောရသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ခင်ဝေးဝေးခင်ဝေး

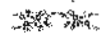
သိလိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် သူ့ကိုရှောင်နေလိုက်မိတယ်လေ”

“မင်း တကယ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ရှောင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဝေခွဲမရဘူး”

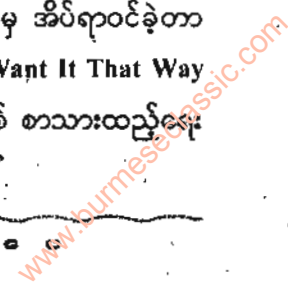
တိမ်တိုက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း သူနဲ့တွေ့

ချိတ်ကို စပြီးပြောပြတော့သည်။

တိမ်တိုက်သည် အိမ်ရာကဖျတ်ခဲနဲနီးတော့ နာရီကိုညွှန်လိုက်ပါသည်။ မနက် ဆယ်နာရီခွဲကျော်ကျော်တောင်မပေးမယ့် သူ အိပ်ရေးမဝသေးပါ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် သေချာချာကို မအိပ်ရသေးတာလည်း ပါပါသည်။

သူ မနက် မြောက်နာရီလောက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ Backstreet Boys အဖွဲ့၏ I Want It That Way သီချင်းကို ကော်ပီသီချင်းအဖြစ် စာသားထည့်ရေး

လိုက်နာသောလိုက်နံ့မို့ ထုံးစံအတိုင်း သူ အိပ်ဖို့မေ့လျော့
ပြီး တစ်ညလုံးကုန်သွားခဲ့တော့သည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်းရရော မနက်ခြောက်နာရီထိုး
ခါနီးနေတာကို သိပေမယ့် တိမ်တိုက်ကား အံ့ဩမနေ။ဂရု
စိုက်မနေပါ။သူ့အတွက် အိပ်ချိန်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ အတိ
အကျမရှိခဲ့ဖူး၍တည်း။

မနက်ခြောက်နာရီကျမှ အိပ်ရာဝင်သော်လည်း လူက
ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။နိုးလိုက်၊အိပ်ပျော်လိုက် နာရီ
ကြည့်လိုက်၊စိတ်တိုလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေခဲ့၏။

အခု မနက်ဆယ်နာရီခွဲ ကျော်ကျော်မှာ ဖျတ်ခနဲဖြန်
နိုးပြန်ပြီ။ဗိုက်ကလည်း တော်တော်ကိုဆာနေပြီဖြစ်ရာ အိပ်ချင်
မူးတူးဖြင့် တစ်ခုခုစားဖို့ ထရလေသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲကြည့်လိုက်လျှင် ...

“ဟာ...ရှစ်ထံတုမှပဲ၊ဘာမှ မရှိပါလား၊ကြည့်စမ်း
ဈေးဝယ်ဖို့ ငါမေ့ထားတာကိုး”

တိမ်တိုက်သည် သူ့အားပြောင်သလို လှောင်သလို
ကြည့်နေသော ပန်းသီးတစ်လုံးနဲ့ ရေပုလင်းနှစ်လုံးကို ကြည့်
ငေးကြည့်လျက် ရေရွတ်လိုက်မိသလို။

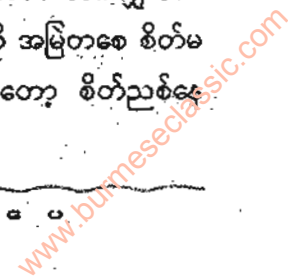
ပန်းသီးကိုယူပြီး တဂျမ်းဂျမ်းဝါးကာ နံရံကပ်စီရိထ
ထိုး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ဘူးတွေ
ထည်း တစ်ခုမှ ရှိမနေတော့။

နက်(စ်) ကော်ဖီပုလင်း၊နို့မှုန့်ဘူး၊သကြားပုလင်းနှင့်
Lipton တံဆိပ် Tea Bag ဘူးများက သူ့ကိုကြိုဆိုနေကြပေမယ့်
သူ ဒါတွေချည်းပဲ သောက်လည်း ဝ၊မည်မဟုတ်။

ညကတည်းက ညစာလည်း ကောင်းကောင်းမစား
မိခဲ့။တစ်ညလုံး သီချင်းရေးတော့လည်း ကော်ဖီနဲ့ လက်ဖက်
ရွှေ့တွေသာ တစ်လှည့်စီသောက်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

လူကဆာတာရော၊အိပ်ချင်စိတ်နဲ့ ခေါင်းထဲမကြည်
ထင်တာရော ပေါင်းကာ မေ့မသာရှိရင်ဘယ်လောက်ကောင်း
လေလို့ သတိရသွားခဲ့ပါသည်။ဖေဖေကတိမ်တိုက်အသက်နှစ်
ဆယ်မှာ ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် အကြာကြီး မေမေနဲ့
အတူတူနေခဲ့ရာမှ မနှစ်ကမှ မေမေပါဆုံးပါးသွားခဲ့ရာ သူ့ဘဝ
မှာ အတွယ်တာရဆုံး မည်သည့် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှသက်
ရှိထင်ရှား မရှိတော့တဲ့ အထီးကျန်ခြင်းကို အမြဲတစေ စိတ်မ
ညစ်ပေမယ့် အခုလိုနေမျိုးတွေမှာဆိုရင်တော့ စိတ်ညစ်နေ

တတ်ပြီးအထူးသဖြင့်မေမေ့ကို ပိုပြီး သတိရတတ်လေသည်။

တိမ်တိုက်သည် လူက ငြီးစိစိဖြစ်နေပေမယ့် ရေလည်းချိုးချင်စိတ် မရှိသေး။အပျင်းထူထူနှင့် သူ တိုက်ခန်းနဲ့ အနီးဆုံးဖြစ်သည့် Shopping Centre ကြီးဆီ ကားမောင်းထွက်လာလိုက်ပါသည်။

ရှော့ပင်းစင်တာ(Shopping Centre)ထဲ ရောက်တော့ သူက ဘယ်ပစ္စည်းတွေကိုမှ ငေးမောမနေ။အစားအသောက်တွေရောင်းသည့် အထပ်ကိုသာတက်ဖို့ စက်လှေကားဆီ တန်းသွားလိုက်သည်။

သူက စက်လှေကားဆီသာ အာရုံစိုက်၍ဝင်လာရာ အိပ်ချင်မှူးတူးလည်းဖြစ်နေရာ သူသည် ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နေပါသည်။

ရုတ်တရက်တွင် သူနဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်မျှတ နှာချင်းဆိုင်ဝင်တိုးမိရာ တိမ်တိုက်သည် လိုအပ်တာထက်ပိုပြီးလန့်ဖျပ်သွားသလို ဖြစ်ပြီး ဝင်မတိုက်မိအောင် ကမန်းထတန်းပင် ဘေးကို ရှောင်ပေးလိုက်ပါသည်။အရှောင်မကောင်းဘဲ ကံဆိုးစွာပင် တိမ်တိုက်၏ နံဘေးမှ မှန်ကောင်တာစ်ထောင့်စွန်းကို သူ၏ တင်ပါးနံဘေးတစ်ဘက်ရှိ အရိုးကိုဖြင့်

ဖြင်းထန်ထန်ဝင်တိုက်မိတော့လေသည်။

တင်ပါးရိုးသည် ပြင်းပြစွာနာကျင်သွားသဖြင့် တိမ်တိုက်သည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဘဲ ထိုအရိုးကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ပြီး...

“အား ကျွတ်...ကျွတ်...နာလိုက်တာ”
ကောင်တာမှ ကောင်မလေးသည်ပြုံးစိစိနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

တိမ်တိုက်နှင့် ဝင်တိုးသော ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးကြီးစာတော့ ကရုဏာသက်သလိုဖြင့်.....

“ဟယ်...ဝင်တိုက်မိတာ နာသွားပြီကွယ်၊မင်း အန်တီကိုရှောင်လိုက်လို့ မှန်ပေါင်ကြီးကို သတိမထားမိဘဲ ဝင်တိုက်မိတာ.....

ကျေးဇူးပါပဲကလေးရယ်၊မင်းသာ မရှောင်ဘဲ ဝင်တိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် အန်တီလက်ထဲမှာကိုင်ကြည့်နေတဲ့ ကြွေပန်းအိုးလေးလွတ်ကျပြီး ကွဲရင်ကွဲသွားနိုင်တယ်၊အလျော်လဲ ပေးရမှာဆိုတော့အလကားကိုယ်လဲမရဘဲ ငွေကုန်ဦးမယ်”
စကားလုံးများက တိမ်တိုက် လုံးစေ့ပတ်စေ့မကြား

သော်လည်း ပြန်လည်းမပြောအားခေါင်းလည်း ညိတ်မပြ အားတင်ပါးရိုးကိုသာဖိရင်းတရူးရှူးတကျွတ်ကျွတ်ညည်းညူနေမိလေသည်။ ဒီနေ့ ကံမကောင်းဘူး။ ဗိုက်ကလည်းဆာလွန်းနေတဲ့အချိန်မှာ အိမ်မှာ ဘာမှ စားစရာကလည်းမရှိ။ အိပ်လို့လည်းမပျော်နိုင်။ အိပ်ရေးလည်း မဝ။ သူများနဲ့ ဝင်တိုက်မိတော့လည်း ရှောင်လိုက်တာ အရှောင်မကောင်းဘဲ တင်ပါးဘေးဘက် နံရိုးနဲ့ မှန်ပေါင်စွန်းနဲ့ ဝင်တိုက်တော့ အသည်းခိုက်အောင်၊ အိမ်မိန်အောင် ခံရပြန်ပြီ။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ ကလေး၊ အရမ်း နာနေတယ် ထင်တယ်၊ အန်တီမှာ ပရပ်ဆီတော့ပါတယ်၊ ယူလိုက်ပါလား၊ Toilet ထဲမှာ သွားလူးလိုက်လေ၊ ပူသွားရင်တော့သက်သာသွားမှာပါ။ ပရပ်ဆီဘူးလေးလဲ ပြန်ပေးမနေနဲ့တော့ ယူသာသွားလိုက်၊ နေ့တိုင်း မှန်မှန်လေး လူးပေးရင် သုံးလေးရက်ဆို မနာတော့ပါဘူး ရော့... ရော့”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့လက်ကိုင်အိတ်အကြီးကြီးထဲမှ Mentho Plus အမည်ရှိ နိုင်ငံခြားဖြစ်ပရတ်ဆီဘူးလေးကို အတင်းထုတ်ပေးလေသည်။

တိမ်တိုက်က ဒီတော့မှ ကြီးစား၍ပြုံးပြရင်း...

“ဟာ... နေပါစေအန်တီ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် မယူတော့ပါဘူး”

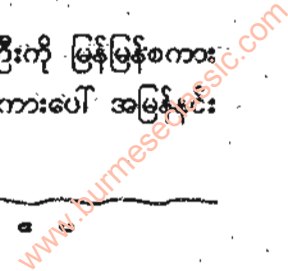
“အားမနာပါနဲ့ကလေးရယ်၊ အန်တီမှာအများကြီး ရှိပါတယ်၊ ယူပါ... ဆေးလျှာတုံ့သဘောပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ အလျင်လို့နေတာခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် Toilet ရှာပြီး ပရတ်ဆီလူးဖို့ အချိန်လဲမရှိလို့ပါ။ အိမ်ရောက်မှပဲ လူးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးတွေရှိပါတယ်၊ အန်တီရဲ့ စေတနာကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သက်သာရဲ့လားကလေးရယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုနက ချက်ချင်းကြီးဖို့ အရမ်းနာသွားတာပါ၊ အခု တော်တော်သက်သာသွားပါပြီ၊ ခြေထောက်... အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ပါ”

တိမ်တိုက်သည် အမျိုးသမီးကြီးကို မြန်မြန်စကားဖြတ်၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးနောက်စက်လှေကားပေါ် အမြန်နင်း

တက်လိုက်တော့သည်။

တင်ပါးရိုးက နာတော့နာသေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝယ်
စရာရှိတာတွေကလည်း မဖြစ်မနေ ဝယ်ရဦးမှာမို့ အပေါ်ထစ်
ရှိ စားသောက်ကုန်တွေ ရောင်းတဲ့ဆီတက်လာရတာပင်။ နို့မို့
အိမ်မှာ စားစရာရှိလို့ကတော့ ဒီလောက် နာကျင်နေရက်နဲ့လူ
က ခုနကထက် ပိုမွူးလာရက်နဲ့ အပင်ပန်းခံကိုယ့်ကိုကိုယ်
နှိပ်စက်ပြီးဈေးဝယ်ဖို့ စဉ်းစားတော့မည်မဟုတ်ချေ။

တိမ်တိုက်သည် သူ့အိမ်မှာ အများဆုံးစားထားနေ
ကျ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်နှင့်ခေါက်ဆွဲခြောက်ဘူးတွေကို
အရင်ဆုံးဝယ်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး အဲဒီပစ္စည်းတွေတင်ထား
ရာ အတန်းဘက်ဆီလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့လက်ထဲက ဈေး
ဝယ်သော ပလတ်စတစ်ခြင်းတွင် ဘာမှ မရှိသေး။

ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေပြီးလျှင် ငါးသေတ္တာဝယ်မည်။
ဘီစကစ်မုန့်ပုံးတစ်ပုံးလောက် ဝယ်ထားမည်။ ဘီစကစ်ကို
ကြိုက်လှတယ်လည်းမဟုတ်။ တစ်ခါတလေ ပျင်းလွန်းလို့
ခေါက်ဆွဲ တောင်ပြုတ်မစားချင်လျှင် ဘီစကစ်တွေချည်းထိုင်
စားပစ်တတ်သောအကျင့်ရှိ၍ ဝယ်ထားရတာပင်။ ပန်းသီးဝယ်ရ
မည်။ အအေးဘူးတွေ ဝယ်ရမည်။ တိမ်တိုက်သည် ဝယ်စရာရှိ

သည်များကို ခေါင်းထဲတွင် အစီအရီတွေးလျက် ခေါက်ဆွဲ
ထုပ်တွေတင်သော အတန်းကိုရောက်သောအခါ ချိုးကျွေဝင်
လိုက်လျှင်...

“ဒုတ်...”

“အား... သေပါပြီဗျာ...”

“ဟယ်... တိုက်မိသွားပြီ”

တိမ်တိုက်သည် ဈေးဝယ်သော တွန်းလှည်းခြင်းကြီး
နှင့် သူ၏ ညို့သကျည်းတို့ ပြင်းထန်စွာဝင်တိုက်မိလိုက်ခြင်း
ကြောင့် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်လျက် မျက်နှာမှာရှုံ့
မဲ့လို့လူက တအားအားအော်ဟစ်ညည်းညူလို့ ညို့သကျည်း
ကို ခါးကိုင်း၍ ဖိနှိပ်နေမိပါသည်။

နာလိုက်တာ... နာလိုက်တာ။ သေသွားမလောက်နာ
ပါ့တယ်။ တကယ်...။ ခုနက တင်ပါးဆုံဘေးကအရိုးကိုဆောင့်
မိပြီး နာတာထက် အဆတစ်ရာလောက်ပိုနာပါတယ်။ ညို့သ
ကျည်းကိုဆောင့်ကန်ခံရသလိုပဲ။ ကျွတ်... ကျွတ်။ သေပါပြီ...
သေပါပြီ။

တိမ်တိုက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ
သူ့ဘာသာအတွေးတွေနဲ့ စိတ်ထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေရင်း ခြေ

သလုံးက အသည်းခိုက်အောင်နာနေတာကိုပဲ ဂရုစိုက်နေမိပါသည်။

“ဆောရီး... ဆောရီး၊ ကျွန်မ အားနာလိုက်တာ၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မလဲ အငေးလွန်ရင်း ချီးကျွေးလိုက်မိတယ်၊ တကယ်ဆို ဒီဘက်ကိုချိုးဝင်လာမယ့် တစ်ယောက်ယောက် ရှိမရှိကိုအရင်လေ့လာသတိထားပြီးမှ တွန်းလှည်းကို ချိုးကျွေးသင့်တာပဲ၊ သိပ် နာသွားလားဟင်၊ ညှိသကျည်းကိုထိတာထက်တယ်၊ ညှိသကျည်းကို ထိရင် အသည်းခိုက်အောင်နာတာ မျိုးနော်၊ ကျွန်မ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

စိတ်မကောင်းရင် လဲသေလိုက်။ စိတ်တိုက်သည် နာလည်းနာ။ (လူတနှစ်ခါနာမို့) စိတ်လည်းတိုကာ စက္ကန့်လေးနည်းငယ်အတွင်းမှာ စကားလုံးများစွာပြောသွားသော အင်တန်စကားများလွန်းသည့်မိန်းမငယ်ကို စိတ်ထဲမှ ပြန်ဆွဲလိုက်မိလေသည်။

သူ့ထက် အသက်များစွာ ငယ်ပုံရမည့်ထိုမိန်းကလေးကတော့ သူမ၏အမှားကြောင့် မျက်နှာချိုသွေးသလို၊ နှုတ်ခေါ်

ကိုအစွမ်းကုန်ဖြုလျက် သွားတွေအကုန်ပေါ်အောင် ပြုပြင်ပါသည်။

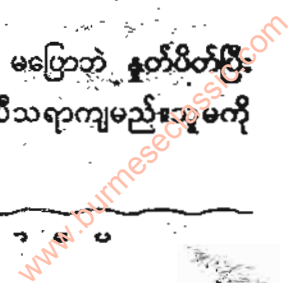
အနီရောင် ရဲ့ပေါ်မှာ အနက်ရောင်အပွင့်ကြီးတွေကျကျပါသော စကတ်ရှည်နှင့်၊ အနက်ရောင် လည်ပိတ်စပို့ရှပ်ကိုယ်ကျပ်တို့ကိုဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်မလေးမှာ တိမ်တိုက်က သူမအားမော့ကြည့်ရင်း ခါးကိုင်းနေရာမှ ပြန်မတ်တော့ ဘာပြောမလဲလို့ စောင့်မျှော်သည့် မျက်လုံးခိုင်းခိုင်းလက်လက် များနှင့်...။

တိမ်တိုက်သည် လူက စိတ်အလိုလိုတိုနေပြီဖြစ်ရာ ဘာမှ ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ခပ်ယဲ့ယဲ့တစ်ချက်ပြုပြင်ပြီး ခေါင်းဆတ်၍ နှုတ်ဆက်ကာ ကောင်မလေးအားကျွေးသွားမလို့ ခြေလှမ်းစလှိုက်တဲ့အခါ...

“ခြေထောက် ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်၊ သက်သာခဲ့လား၊ ကျွန်မအမှားကြောင့် ဖြစ်တာပါ”

စကားဆက်ရှည်နေသော မိန်းမငယ်ကို ဘာမှ ငြိမ်ပြောလိုစိတ်လည်း မရှိပါ။

သို့သော် ကိုယ်က ဘာမှ မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်ပြီး ထွက်သွားပြန်လျှင် ယောက်ျားမပီသရာကျမည်းသူမကို

စိတ်ဆိုး၍ အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောတာပဲဆိုသော သဘောထား သေး သိမ်မှု ပုံစံမျိုးဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“တကယ်ရရဲ့လား”

တကယ်မရတော့ရော မင်းကဘာလုပ်ပေးနိုင်တာမှတ်လို့...။ တိမ်တိုက်သည် လက်အံသာကာပြရင်း ခေါင်းသာညှိတံလျက် စိတ်ထဲမှ ကန့်လန့်ပြောမိသည်။

ဒီနေ့ အဆင်ကိုမပြောဘူး။ ဝင်တိုက်မိတာကနှစ်ခါ၊ နှစ်ခါလုံး အိမ်မိန့်နေအောင်လည်း နာသေး။ ပြီးတော့ ဝင်တိုက်မိတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်လုံးဟာ အရွယ်သာ မတူကြတယ်။ စကားများပုံချင်းကျတော့ တူပါ။

ခင်သည် ကိုယ့်ကို စကားပင်လေးလုံးကွဲအောင် ဆေးသေချာချာမပြောဘဲ ကွေ့ရှောင်ပြီး ထွက်သွားလေသော လတ်စတစ်ခြင်း အဝါလေးနှင့်သူ့ကို လိုက်ငေးမိပါသည်။

သူ့ရဲ့ ကျောပြင်ပြန့်ပြန့်ကျယ်ကျယ်၊ မြင့်မြင့်မားမားကိုယ်နေဟန်၊ ယောက်ျားပီသချောမောမှုနဲ့ ကြည့်ကောင်းသော အသွင်သဏ္ဍာန်တို့ကို တစ်ခဏချင်း အလွတ်မှတ်မိသွားခဲ့ပြီ။

ခင်သည် သူ့ရဲ့ အိပ်ချင်မှူးတူးဟန်နှင့် ရီရီဝေဝေ မျက်

လုံးညှို့တွေကို...။ ပြီးတော့ နာကျင်မှုကြောင့် ရှုံ့မဲ့သွားခဲ့သော မျက်နှာသွင်ပြင်တွေကို မျက်လုံးထဲတွင် ဖျောက်မရအောင် မြင်လျက် ကရုဏာတွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်ကိုဖြစ်လာတော့တာ အတော် အံ့သြဖို့ကောင်းသည်။

ခင်သည် ကိုယ်နဲ့ဆုံတိုင်း ယောက်ျားပျိုတိုင်းက ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်တာ၊ ငေးမောတာကို ခံရလွန်း၍ ဘာမှ ထူးပြီး မခံစားရဖူးသော်ငြား သူ့ကျတော့ ကိုယ့်ကို အသေအချာတောင် ငေးလည်းမကြည့်။ စိတ်လည်း မဝင်စား။ ဂရုပင်ဓနိုက်တော့ဘဲ ကိုယ့်အနားက မြန်မြန်ထွက်သွားဖို့သာ စိတ်ကူးသောသူ့ကို ခင်က တစ်ပြန် ထူးထူးခြားခြားပင် စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ ကာစခဏချင်းပါပဲရှင်။

ခင်သည် ဈေးဝယ်သော တွန်းလှည်းခြင်းကို ဦးတည်ရာ ပြောင်းလဲလိုက်ပါပြီ။

ခင်ဝေးဝေးခင်ဟူသော မိန်းမငယ်သည် သူမစိတ်ဝင်စားသွားမိသည့် ယောက်ျားပျိုလေးကို နောက်ကနေ လိုက်ငေးဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သတဲ့...။

တိမ်တိုက်သည် ခြေထောက် ထောင့်နဲ့နဲ့ကလေးဖြစ် လျက် လက်ကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ တင်ပါးဆုံရိုးကို ဖိလိုက်ဖြင့် ဒုက္ခိတပုံ လုံးလုံးဖြစ်ကာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ် နဲ့ ခေါက်ဆွဲခြောက်ဘူးတွေကို အလိုလိုနေရင်းဒေါသတကြီး ပင် ဆွဲယူ...။ခြင်းတောင်းထဲပစ်ထည့်...။ခေါင်းကလည်း မူးရိပ်ရိပ်ပိုဖြစ်လာသလိုလည်း ခံစားရတာကို စိတ်ပျက်...။ ဗိုက်ဆာလို့ပဲ ခေါင်းကပိုမူးလာသလား။ဒဏ်ရာ နှစ်ခုဆီက နာကျင်မှုတွေကြောင့်ပဲ ခေါင်းက ပိုမူးလာသလားမသိ။ဒီနေ့ တကယ်ကို ကံမကောင်းတာပဲ။ဒီလိုဒဏ်ရာတွေ ကိုယ်ကမ မှားဘဲ သူများကြောင့် အလကားနေရင်း ရမယ်မှန်းသိရင်ဈေး လာဝယ်မနေတော့ပါဘူး။အိမ်မှာပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ဗိုက်မှောက်တောပေပြီး အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်မှာ ပေါ့...။

တိမ်တိုက်သည် ခေါက်ဆွဲတွေဝယ်ပြီးလျှင်မုန့်ပုံးကို လည်း ဘာမှန်းဘာတံဆိပ်ပင်ကြည့်မနေတော့ချေ။မျက်စိက

ခြင်ရာကိုသာ ကောက်ထည့်လိုက်၏။တော်ပြီကွာ...သစ်သီး တန်းကိုသွားပြီး ယန်းသီးလည်းဝယ်မနေတော့ဘူး။အအေးဘူး ထည်း ဝယ်မနေတော့ပါဘူး။

နောက်မှပဲ လာဝယ်တော့မယ်ဒီနေ့ စိတ်လည်းသိပ် ကြည်တော့ဘူး။တိမ်တိုက်သည် ခြင်းတောင်းကို ကိုင်ပြီးငွေ ရှင်းရန် ကောင်တာကိုသွားစဉ် မျက်လုံးထောင့်တွင် ဈာန်ခဲ တို့ကောင်မလေးကိုတွေ့လိုက်၏။ဘုရား...ဘုရား...ဇာတိ ဖာန်ခါ ထပ်ဆုံလို့မဖြစ်။တွေ့ရင်ရယ်ပြီ၊ပြုံးပြရယ်သယ်မ တော်တဆ သူမ စကားများတာ၊စပ်စုတာ ဖြစ်ဖြစ် ကြည့် ကြည့်ရဦးမယ်။

တိမ်တိုက်သည် ထောင့်နဲ့ဖြင့် ခြေလှမ်းထွက်ပြေး လျှောက်လိုက်လျှင် ခင်သည် သူ့ကျောပြင်ကို ဖြည့်ထည့် ကြည့်ပြီး အသံတိုးတိုးလေးထွက်အောင်ပင် ရယ်စိလိုက်ပါ သည်။ကြည့်စမ်းပါဦး။ထောင့်နဲ့နဲ့ကလေးနဲ့ သူ့ သွေးထဲ သနားဖို့တောင်ကောင်းနေပြီ။ပြီးတော့ ခင်ကိုတွေ့သူ ထည်း စကားပြောရမှာစိုးရိမ်တဲ့ပုံစံနဲ့လေ...။

သူပုံစံက လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ရေးမဝလို့ စိတ်တိုနေတဲ့ ပုံနဲ့။သူ ညက ကောင်းတောင်

ပျော်တာလား။ အိပ်ရေးပျက်ထားသလား။ သူ့မျက်ကွင်းတွေညှိ
နေပြီး မျက်တွင်းတွေ ချောင်ကျနေတယ်ကွယ်။ မျက်တောင်
တွေကလည်း ခပ်စင်းစင်းငိုက်ငိုက်ဖြစ်နေသေးရဲ့။

သူသည် ငွေရှင်းပြီးနောက် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဆွဲကာ
ဒီ အထပ်ကနေ မြေညီထပ်ကိုဆင်းဖို့ စက်လှေကားဆီ ဦး
တည်နေပြီ။

ခင်သည် ကိုယ့်မှာ ဝယ်စရာတွေကျန်သေးပေမယ့်
ဆက်ဝယ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲကောင်တာမှာ ငွေရှင်းကာ
သူ့နောက်ကို လိုက်ငေးကြည့်ရန်ဆုံးဖြတ်လေသည်။

သူ့ကို ခင် စိတ်ဝင်စားတာတင်မကဘူး။ ခင် သူ့ကို
မှ... သူဆိုသော ဤယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ မြင်မြင်ချင်း
သဘောကျမိသလိုဖြစ်ရပြီ။

သူ့ကိုချစ်သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
အဲဒီလိုစွပ်စွဲကြရင်လည်း မငြင်းပါဘူးရှင်။

ငြင်းဖို့ကို စိတ်မဝင်စားတာပါ။ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စား
သဘောကျကြလေသော ယောက်ျားတွေထဲကမှ ကိုယ့်အဖော်
တစ်စက်မှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသောယောက်ျားတစ်ယောက်ထံ
ခင်... ချစ်မိပြီထင်ပါရဲ့...။ ချစ်မိတာနဲ့အတူ ခင်သည် သူ့မှာ

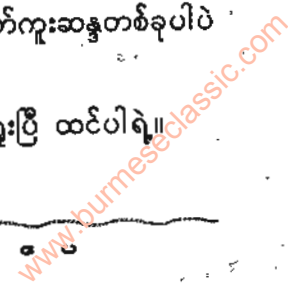
ချစ်ရသူမရှိ နေပါစေနဲ့။ ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိပါစေနဲ့။ ခင်အတွက်သူ
ဝဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတွေ ကယောင်ခြောက်ခြားတောင်းလျက်
သူ့ကိုမိလို မိငြား အောက်ထပ်ကိုအမြန်ဆင်းလိုက်လာခဲ့မိပါ
တော့သည်။ ယုဇန Shopping Centre ထဲမှာတော့ အင်မ
တန် မှ နှစ်ခြိုက်ရသော 'Backstreet Boys' အဖွဲ့၏ 'I
Want it That Way' အမည်ရှိ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကိုလည်းဖွင့်
ထားရာ ခင်သည် သဘောတကျလိုက်၍ခပ်တိုးတိုးညည်း
ရင်း ချစ်သူကို ရှာဖွေရင်း.....

" You are my fire.....the one desire...
Believe what I say I want it that way"

ခင်သည် သီချင်းကလေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း
တိုယ့်ဘာသာပီတိဖြစ်လျက် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလည်း
ပြုံးနေခဲ့ရာ ကောင်လေးတချို့က ခင်ကို အနားကပ်နောက်
ပြောင်သွားတာ၊ စူးစမ်းကြည့်ရှုသွားကြတာကိုပင် ခံရပါသည်။

သူရယ်...။ ဒီသီချင်းထဲက စာသားတချို့လိုပဲ မင်း
ဟာ ငါ့ရဲ့ မီးတောက်ကလေး၊ ငါ့ရဲ့ စိတ်ကူးဆန္ဒတစ်ခုပါပဲ
လို့ ခင် ပြောပြလိုပါပြီ။

ဘုရားရေ...။ ခင် တကယ်ပဲရူးပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဘယ်သူရယ်လည်း အတိအကျမသိပါဘဲ ဈေးဝယ်ရင်း မတော်တဆဆုံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်အထိ အရူးအမူး မစွဲလန်းသွားသင့်ဘူး။ အသည်းအသန်ကြီး နောက်လိုက်မကြည့်သင့်ဘူး ခင်ရယ်...။

ခင်သည် ကိုယ့်စိတ်ဝိညာဉ် ကိုယ်ပြန်ထိန်းကွပ်ကဲရသွားသောအခါမှာ ခင်၏ ကားပါဒ်လုပ်ထားသည့်နေရာထိ ပင် ရောက်နေလေပြီ။ ခင်သည် ကားသော့ ကိုဖွင့်လှူပေးကာ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီးသည့်အခါ လူက အိပ်မက်တစ်ခုမကံအလို့ပင် ငေါင်တောင်တောင်ဖြစ်ပြီး ကားထဲတွင် စတီယာရိုက်ကို ကိုင်လျက် အကြာကြီး ငေးလို့နေခဲ့မိသည်။

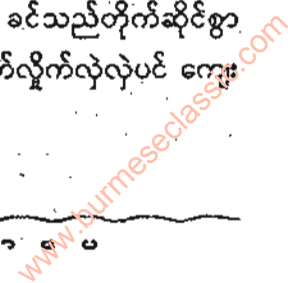
ထိုအချိန်မှာပဲ ခင်၏နံဘေးမှ ကားသည် မောင်းထွက်လာပါသည်။ မောင်းထွက်တုန်းကတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပါကင်နေရာမှ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ထွက်တာပါပဲ။ သို့သော် ကားမှာ ခါးလွတ်ပြီးနောက် ခေါင်းကိုချိုးကွေ့လိုက်တဲ့အခါတွင် ကျွမ်းကျင်စွာ ဖင်ပိုင်းသည် ရမ်းသွားပြီး ခင် ကားဘေးတစ်ခြမ်းကို ခုခံခနဲ အသံမြည်တဲ့အထိငြိသွားခဲ့ပါတော့သည်။

ခင်သည် ဒီနေ့မှ ပြဿနာတွေနဲ့ချည်းကြုံတွေ့တာပဲ။ ဖြေရှင်းရဦးမယ်။ အလျော်ကိစ္စ ပြောရဆိုရဦးမယ်။ အိပ်

လိုပြောရတာလောက် စိတ်ပျက်တာ မရှိဘူး။ ကိုယ်က မပြီတော့လည်း သူများကားကလာငြိတယ်။ သူ့ကားကအဖြူရောင်စူပါစလွန်း။ ငါ့ကားက မက်တယ်လံလစ်ရောင် ကော်ရိုလာလီမီတက်။ တန်းဖိုးချင်းလည်း ကွာသေး။ အရောင်ကလည်း ရှားသေး။ ထိရငြိရတာ မတန်လိုက်တာ။ စသည်ဖြင့် မိန်းမပီပီ ပြိုင်ဆိုင်စိတ်နဲ့တွေးရင်း ကားတံခါးကို ခပ်လေးလေးဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ရပါတော့သည်။

တစ်ဘက်ကားမှ လူကလည်း သူ့ကားကို လွှတ်ကင်းရာ ဘေးတစ်နေရာမှာ ရပ်နေလေသည်။ ကားသည် နေကာများကပ်ထားတာမို့ အထဲကသူကို မမြင်နိုင်။ ရွယ်တူ မိန်းကလေးချင်း၊ ဒါမှ မဟုတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရွယ်တူကောင်လေး၊ ဒါမှမဟုတ် အမျိုးသားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိကကတော့ စကားပြော ပြောပြစ် အဆင်ပြေဖို့ပါပဲ။

ကားတံခါး ဖျပ်ခနဲပွင့်လာပြီး အပြင်ထွက်ရပ်လိုက်သော လူကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ခင်သည်တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံစည်းပေးသည့် ကံကြမ္မာအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ကျေးဇူးတင်လိုက်မိတော့တာတည်း။

တိမ်တိုက်သည် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေခဲ့သည့် သူ့ မျက်နှာအနေအထားကို မပြင်ချင်တော့ဘဲ စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်လျက် လူက ချက်ချင်းပဲလဲသေချင်စိတ်ပေါက်နေပြီ တည်း။ ပြီးတော့ စကားအင်မတန်များသည့် မိန်းကလေးနဲ့မှ ထပ်ဆုံရတာကိုလည်း အံ့ဩနေရသေးသည်။

တိမ်တိုက်သည် သူ့ကို လက်ကလေးပိုက်ရပ်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ကောင်မလေးရှေ့တွင် ခြေရံရပ်လိုက်ပြီး သည့်နောက်...

“ဆောရီးပဲ ညီမရယ်... ကားချင်းငြိသွားတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဒီနေ့မှ...”

“မီးလုံးမထိလို့တော်သေးတယ်၊ မီးလုံးဘေးက ဘန်ဘာ တစ်ခြမ်းနည်းနည်းပွန်းသွားပါတယ်၊ သိပ်တော့ မများလှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင့်ကားကလေး... မက်တယ်လ်လစ်ကာလာဆိုတော့ အရောင်ရှားတယ်”

ခင်သည် အစက ‘ကျွန်မ’ ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် နာမ်စားသုံးစကားပြောခဲ့သော်လည်း သူ့ကိုကျတော့ ‘ခင်’ ဟူသော သူမ နာမည်ထဲက နာမ်စားလေးကို သုံးချင်သွားပါသတဲ့။ သူ ခင်နာမည်ကလေးကို သိပါစေတော့ရယ်လို့ ကိုယ့်ဘက်

ထ စတင်ရတာပါ။

“ရပါတယ်... ကျွန်တော် ပြန်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ညီမစိတ်ကြိုက် ဝပ်ရှော့ တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ်သွားပါ၊ ကုန်ကျသလောက် လျော်ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်အမှားပဲ”

“ဒါထက်... စကားမစပ်နော်၊ ခုနကခင်နဲ့ ဝင်တိုက်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ခင်သည် သူ မမှတ်မိမှာစိုးရိမ်၍ စကားအစဖော်ရသေး၏။ သူက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးလျက် ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီ မတိုင်ခင်ကလဲ ကျွန်တော် ကောင်တာတစ်ခုကမှန်ပေါင်အစွန်းကို တင်ပါးဘေးက နံရိုးနဲ့ ဝင်တိုက်မိလာသေးတယ်၊ အခုလဲ သူများကားကို ဝင်တိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ အတိုက်အခိုက်ချည်းပဲ ကြိုရတယ်ဗျာ၊ ဒီနေ့ တကယ်ပဲ ကံမကောင်းတာသေချာနေပြီ”

သူ၏ ညည်းညည်းညူညူပြောသံကို ခင်သည် အသနားကြီးသနားရတော့သည်။ ဒီလို စကားပြောတော့လည်း သူ့ မျက်နှာက သုန်မှုန်နေပေမယ့် ခင်စရာကောင်းသားပဲ။

“ရှင် ဝပ်ရှောပဲ ခေါ်သွားပါ၊အဲဒါ ပိုအဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်၊ဘာလိုလဲဆိုတော့ ခင်က လျော်ကြေး ဘယ်လောက်တောင်းရမလဲဆိုတာ မသိဘူး၊အဓိက က ခင့်ကား အရောင်းအတိုင်း ပြန်ရဖို့ပါပဲ၊သေချာ ရဲ့လားဟင်”

“ရပါတယ်၊သေချာပါတယ်၊ဒါဆို ကျွန်တော် ရှေ့ က မောင်းသွားလိုက်မယ်နော်၊ညီမ နောက်ကမောင်း လိုက်လာရင်ဖြစ်မလား”

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းမှာလား”

“ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်းမှာပါ စိတ်ချ”

တိမ်တိုက်သည် ကောင်မလေး၏ မျက်လုံးအရောင် တလက်လက်တွေကို မြင်ရလေလေ၊ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုထာ စူးတာ ခံစားရသလိုလိုဖြစ်လေလေဆိုသော ခံစားချက်အသစ် ကို တအံ့တဩဖြင့် သက်ပြင်းချ၍ သူ့ကားကို မောင်းထွက် လာရလေသည်။

ကား နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ မြင်နေရသော မျက်လုံး ဝိုင်းကလေးများသည် ပြုစားတတ်သလားတော့ မသိ...

(၂)

“မင်းလဲ မြင်မြင်ချင်းကိုချစ်သွားတာပါပဲလား၊ခင် ဝေးဝေးခင်က ပြုစားတတ်တယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ဒါကြောင့်လဲ ဟိုကောင်တွေ ပါး စပ်ဖျားက မချနိုင်အောင် အရူးအမူးဖြစ်နေကြတာ ပဲပေါ့”

“မင်း ခင်ဝေးဝေးခင်မှန်း ဘယ်အချိန်မှာ သိသွား တာလဲ”

“အဲဒီနေ့ပဲ”

“ဟေ...”

“ဟုတ်တယ်...၊ စတွေ့တွေ့ချင်းနေမှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ ခင်က... လို့ နှာမိစားသုံးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံဟာ ခင်ဝေးဝေးခင်ပါနို့ သီလဲ သီလိုက်ရရော အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒီနေ့အထိ တစ်ပတ် လုံးညညတွေမှာ အိပ်မပျော်တော့တဲ့ဝေဒနာရခဲ့တော့ တာပဲအစ်ကိုကြီးရာ...”

ခင်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဟာလာဟင်းလင်းနဲ့ မှောင်မိုက်နေ တဲ့ နှလုံးအိမ်ထဲကို တောက်ပစေတဲ့ လမင်းလေးပါပဲ ခင် ရယ်...။

တိမ်တိုက်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်အတွင်းကို သတိတရဖြင့် တသသဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ဝပ်ရှော့ရှေ့မှာ ကားတွေအသီးသီးရပ်ကြပြီးနောက် တိမ်တိုက်သည် သူ့အသိမကွင်းနစ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြော ၍ ကားတွေ ဆေးမှုတ်ပေးဖို့အပ်လိုက်သည်။

“ကိုတိမ်တိုက်ကြီး တစ်ခါမှ မမှားဖူးပါဘူး၊ ဘာဖြစ် တာလဲ...ဟဲ့...ဟဲ့၊ တမင် ဇာတ်လမ်းလုပ်တာလား ပျာ”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးပျား၊ ကျွန်တော် ညက သီချင်း ရေးနေတာနဲ့ အိပ်ရေးမဝဘဲ ထ၊ လာတာပျား၊ အိပ်ချင် မူးတူးဖြစ်နေတော့ ဘေးကကားကို လွတ်ပြီထင်ပြီး ထွက်တာ မှန်းတာလွဲသွားလို့ ငြိသွားတာပါ”

“ကောင်မလေးက မိုက်တယ်နော်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ် အသစ်ရဖို့ထက် ချစ်သူတစ်ယောက်ရဖို့ စိတ်ကူးမိ ရင် မမှားဘူး”

“ကဲပါပျား၊ ကောင်မလေး ကားကို မြန်မြန်လေးလုပ် ပေးလိုက်ပါ”

တိမ်တိုက်သည် စကားမြန်မြန်ဖြတ်၍ လှည့်ထွက် ထာခဲ့ပါသည်။ ကောင်မလေးကတော့ ဗာဒံပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ဖန်းပတ်၍ ကွပ်ပျစ်ရိုက်ထားရာ နေရာမှာ စိတ်အေးလက် အေးပင် ခြေထောက်တွဲလောင်းချပြီး ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။

တိမ်တိုက်က သူမအနား လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ ခင်ထိုင်လိုက်တဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးတွေ ပြုံးရုံမက ရှက်

လုံးလက်လက်များကပါ အရောင်တွေဖြာလျက် လိုက်ပြီးလေ
သောအခါ တိမ်တိုက်မှာ ငေးသွားခဲ့ရပါသည်။

“ဘယ်လောက်တောင် ကြာမှာတဲ့လဲဟင်”

“တစ်နာရီလောက်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကားက အခုဆေး
မမှုတ်သေးပါဘူး၊ နောက်... အားမှပဲ ဆေးလာ မှုတ်
တော့မှာညီမရဲ့ ကားကိုပဲ အရင်ဆေးမှုတ်ပေးလိမ့်
မယ်”

“ဘာလို့ အခုချက်ချင်းဆေးပြန်မမှုတ်သေးတာလဲ”

“မအားလို့”

“ဟယ်.. တကယ်လား၊ အားနာလိုက်တာရှင်၊ ခင်က
အရေးတကြီးလဲ ဆေးပြန်မမှုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုမှန်းသိ
ရင် ဘာလို့ မပြောလဲ”

“မအားဘူးဆိုတာက...”

“အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်လား”

ခင်က စကားဖြတ်မေးလိုက်ပါသည်။ မမေးလို့လည်း
မဖြစ်။ သူ့ပုံစံက ပြောရမှာအားနာနေသလို တွေ့နေရ၍ပင်။
တိမ်တိုက်သည် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ခေါင်းကလဲ
တဆစ်ဆစ်ထိုးကိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ နားထင်ကိုလည်း လက်နဲ့

အိပ်ရင်း...

“မအားတာက အိပ်ချင်နေလို့ အကြောင်းပြတာပါ”

“အိပ်ချင်နေတယ်”

ခင်က သံယောင်လိုက်မေးမိပါသည်။

“အရမ်း အိပ်ချင်နေတယ် ညကသေသေချာချာမ
အိပ်ခဲ့ရသေးဘူး မနက်ကျတော့ဗိုက်အရမ်းဆာတာနဲ့
ထပြီး စားသောက်ဖို့လုပ်တော့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ
ရော ကြောင်အိမ်တွေပီရီတွေထဲမှာရောဘာ စားစရာ
မှမရှိဘူး ဒါနဲ့အိမ်နဲ့နီးတဲ့ယူနေကိုပဲ ဈေး ခဏ
လာဝယ်တယ် အဲဒီမှာအိပ်ချင်မူးတူး မူးနောက် မူး
နောက်နဲ့အန်တီကြီးတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိမလို့
ဖြစ်တော့ အားနာပြီးမြန်မြန်ရှောင်လိုက်တယ် အ
ရှောင်မကောင်းပဲ အရောင်းကောင်တာကမှန်ရှိုးကေ့စ်
ရဲ့ဘောင်အစွန်းကို အင်း တင်ပါးဘေးအစွန်းကအရိုး
ခါးရိုးခေါ်မလား တင်ပါးရိုးခေါ်မလား ထားပါတော့
အဲဒီ အရိုးကြီးနဲ့ဝင်တိုက်မိတယ် အိမ်မိနေအောင်နာ
သွားတော့တာပဲ ပြီးတော့အပေါ်ထပ်လဲရောက်ရော
ဒီကညီမနဲ့ ထပ်တိုက်မိတယ် ညိုသကျည်းဟာ အ

သည်းခိုက်အောင်နာတယ်ဆိုတာမျိုး ဒီနေ့မှပဲခံဖူး
တော့တယ် ပြီးတော့နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက်ကတော့
ညီမရဲကားကိုဝင်တိုက်မိတာပဲ အဲဒါကြောင့်ဒီနေ့ဘာ
မှအဆင်မပြေဘူး ကံမကောင်းဘူးလို့ပြောတာပေါ့။
ခင်သည် သူ့ကိုတစ်စိတ်စိတ်မင်းမောလျက် အရမ်းသနား
နေတဲ့စိတ်တွေ တားမရ၊ဆီးမရ။

“အခု နားထင်ကိုနှိပ်နေတယ်နော် ခေါင်းမှူးတာလား
ခေါင်းကိုက်တာလားဟင်”

တိမ်တိုက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏သနား
ကရုဏာသက်မှုကို မခံချင်၍နားထင်ဆီမှလက်ချောင်းတွေကို
ပြန်ရုပ်လိုက်မိပါသည်။

“မကိုက်ပါဘူး အိပ်ချင်တာပါ”
“အိပ်ချင်ရင်လဲ အိမ်ပြန်လိုက်ပါလား”
“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဝပ်ရှော့မှာညီမ ကားအပ်ထားတယ်
လေ၊ထိုင်စောင့်ပေးရမှာပေါ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်တည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်
မှာတာဝန်ရှိတယ်လေ ကျွန်တော် စောင့်ပေးရမှာပေါ့
အိပ်တာကဒီကိစ္စပြီးမှအိပ်လဲရတာပဲ အရေးမကြီး

ပါဘူး”
“စပ်စုတယ်လို့မထင်နဲ့နော် ညကဘာလို့သေသေချာ
ချာ မအိပ်တာပဲ”

တိမ်တိုက်သည် အဲဒီပြုစားတတ်သော နှုတ်လုံးတိုင်း
ပိုင်းလက်လက်များစပ်စုတတ်လွန်းစကားများလွန်းသော
ချစ်ရဲ့အလေးအနားပုလဲလုံးလိုအင်အင်လှပနေသောသွားပြုလေ
ရဲ့ဆုံးကသွားလေးနှစ်ချောင်းအနည်းငယ်ကြီးလျက် ထုတ်လိုက်
ရှည်ကလေးလိုလို ပုံစံပေါက်နေသောမိန်းကလေးအဖွဲ့တော်
ညီငင်နိုင်မှုတွေကို တရိပ်ရိပ်ခံစားနေခဲ့ရပြီး သူ့နှလုံးထဲ
မှာတော့ ချစ်ခြင်းတရားတည်းဟူသော၊ မြတ်နိုးစိတ်တည်း
သော၊ တွယ်တာခြင်းတည်းဟူသော ခံစားချက်တစ်ခု
ထင်ရှားရှားသိသာစွာ ခံစားနေရပြီမုန်း သူ့အံ့ဩတတ်မှု
တင်မက အဲဒီခံစားချက်ကိုလည်းမက မောနေမိပြီတည်း။

ကိုယ် မင်းကိုချစ်သွားပါပြီ မိန်းကလေးချစ်
မင်းငါ့အဖြစ်ဟာ ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့ဘာများကွာခြားလို့လဲ
လိုပဲ ကြည့်မင်းလိုပဲ ငါဟာလဲမိန်းကလေး တစ်ယောက်
တွေတာဖြင့် မကြာသေးဘူး မြင်မြင်ချင်းချစ်မိပြီတယ်
ဗူးအမှူးချစ်မိပြီထင်ရဲ့။

www.burmeseclassic.com

သီချင်းတွေထဲမှာသာ အချစ်ကိုခံစားဖူးသောခံစား
တတ်သောခံစားကြည့်သော တိမ်တိုက်သည်ကား တကယ်
ချစ်ခြင်းကိုအခုမှခံစားမိလေပြီ။

မဖြေချင်ရင် ရတယ်နော် ခင်ကသူများကိုယ်
ကိုယ်တာတိုအကင်းစပ်စသလိုဖြစ်နေပြီ ခင် မှာ
သွားကိလယ်။

ဟာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်မဖြေချင်
ရဲ့မဟုတ်ပါဘူး လူတအိပ်ရေးပျက်ထားတော့အထိ
တစ်ခါခက်ခါခင်းတစ်ခင်းဖြေရင် Responseက
လေးပြင်လေးဖြစ်ပါပြီ။

ခင်ကလဲမေးပြီးမပြန်အားနာသွားလို့ပါ။
ရပါစာယ် ကျွန်တော်က ညကျမပဲစိတ်အေးလက်
မီးနဲ့ moodဝင်တယ် သူ့နက်လှလေလေတိတ်

ဆိုတို ငြိမ်သက်စရာလေလေနဲ့ ခံစားမှုတွေ ပိုတတ်
လာတတ်တယ် စကားလုံးတွေပိုပြီးနာလာတဲ့အထဲ
ချိုးတွေရလာတတ်တယ် အဲဒါကြောင့်ညဘက်တွေ

ဝတ္ထုတွေ ကဗျာတွေရေးတာလား။

“မဟုတ်ပါဘူး သီချင်းရေးတာပါ”

“ဟယ် သီချင်း”

ခင်သည် တအံ့တဩနှင့် သူ့ကိုအားကျသလိုငေးမော
ခဲ့မိနေပါပြီ။

ခင် သီချင်းတွေကိုချစ်သည်။နှစ်သက်သည်။စွဲစွဲ
လန်းလန်းနှင့်နှစ်ခြိုက်စွာ နားထောင်တတ်သည်။မည်သည့်နိုင်
ငံမည်သည့်လူမျိုးရဲ့သီချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် နားထောင်ကောင်းသော
သံစဉ်မျိုးဆိုလျှင် ခင်ကနားထောင်တတ်လေသည်။

ထိုကြောင့်ပင် ခင်သည်သီချင်းတွေကိုဖန်တီးသည်
ဆိုသော သူ့ကိုပိုပြီးအံ့ဩအားကျသွားခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။

“သီချင်း ရေးတတ်တယ်ဟုတ်လား”

တိမ်တိုက်သည် ကလေးလိုမေးသောမေးခွန်း အား
ရယ်ချင်သွားပြီး နှုတ်ကပြန်မဖြေတော့ပဲ ခေါင်းသာ ညိတ်ဖြ
လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူအတွက် ရေးပေးတာလဲ”

“သီချင်းဆိုတဲ့ လူတွေအတွက်ပေါ့”

“ဪ ဒါတော့သိတာပေါ့ အဆိုတော်ဘယ်သူတွေ
အတွက် ရေးပေးတာလဲလို့”

“ကျွန်တော့်ဆီက သီချင်းတွေကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ငွေကြေးပေးတဲ့ ဘယ်အဆိုတော်ကိုမဆို သီချင်းရောင်းလိုက်တာပါပဲ ဘယ်သူ့အတွက်ရယ်အတိအကျပင်တိုင်ရေးတာမျိုးမရှိပါဘူး”

“ကော်ပီလား ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်လား”

“နှစ်ခုစလုံး ရေးပါတယ်”

“ခင်ကရုပ်ရှင်ထက် သီချင်းပိုကြိုက်တယ် သီချင်းကြိုက်တော့ ရေးတဲ့လူရာ ဆိုတဲ့လူရာသိပ်လေးစားအားကျတာပဲသိလား အဲဒါမျိုးတွေကဝါသနာပါတိုင်းလဲဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးနော် ပါရမီကလဲပါဦးမှ”

တိမ်တိုက်သည် လူကခပ်ငိုက်ငိုက်ဖြစ်နေသလိုမကြာခဏပါးစပ်ကိုလက်ဝါးနဲ့ကွယ်၍မသိမသာ သန်းဝေနေမိသေး၏။

ကောင်မလေးကို သဘောကျမိတာ၊ ငေးမောမိတာ၊ ချစ်မြတ်နိုးမိသွားတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုလောလောဆယ်မှာ အိပ်ချင်စိတ်ကအဆမတန် ကြီးစိုးနေသည်ဖြစ်ရာ ကောင်မလေးအနားမှာကြာကြာနေနေရဖို့လဲ စိတ်မပါလှ။ ကားမြန်မြန်ဆေးမှတ် ပြီးစေချင်လှပြီ။ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီး

ရင် မြန်မြန်အိမ်ပြန်အိပ်ချင်လှပြီ။ ဒီလိုစိတ်ထဲမှာတွေးနေမိတာတွေသာ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုမြန်ပြောပြလျှင်တော့ လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြလိမ့်မည်ထင်သည်။

“အားနာလိုက်တာနော် ရှင်အရမ်းပင်ပန်းပြီး အရမ်းလဲအိပ်ချင်နေတယ်ထင်တယ်”

တိမ်တိုက်က သူ့ ခဏခဏသန်းပြနေတာ ကောင်မလေးလဲမြင်နေတာမို့ ငြင်းမနေတော့ပေ။

လူက ဟန်လဲမဆောင်နိုင်တော့ပြီဖြစ်ရာ

“ပင်စည်ကိုမှီပြီး ခဏလေးငိုက်လိုက်ဦးမယ် ကျွန်တော့် အဖြူအမှုရိုင်းသလို ဖြစ်နေရင် တောင်းပန်ပါတယ် ညီမရယ်၊ စကားပုံထဲကလို ငိုက်မရှက်ဖြစ်နေပြီ အဟံ”

“ဪ ရပါတယ် ခင်ကလဲ မှေးချင် ခဏမှေးပါလားလို့တောင်အကြံပေးမလို့ပါပဲ”

တိမ်တိုက်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ခြေထောက်တွေကွေးစာင်ထားလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကိုတော့ရင်ဘတ်ရှေ့တွင် ဖိုက်လျက် ဗန်ဒါပင်၏ပင်စည်ကိုမှီ၍မျက်လုံး ဖိုတ်ထားလိုက်လျှင်ခဏလေးနဲ့မှေခနဲ အိပ်မပျော်တပျော်လေးဖြစ်သွား

www.burmeseclassic.com

ပါသည်။

ဟိုကောင်တွေနဲ့ ဒီတစ်ပတ်ဆုံရင် ငါလဲငါသိပ်ချစ်ရ တဲ့ကောင်မလေးတွေပြီကွ လို့ပြောပြရဦးမည်။ ဒါပေမယ့်ပြော ရမှာ ရယ်စရာတွေဖြစ်နေမည်။ ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့မိန်းက လေးအနားမှာ အကြာကြီးနေရတာတောင် တစ်မိမိမိမိမိမိမိ နိုင်ပဲငိုက်မြည်းနေတဲ့ သူ့အဖြစ်ဟာစဉ်းစားကြည့်ရင် အတော် ကိုရယ်စရာကောင်းနေသားပင်။

ကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်သူ ခင်တဲ့။ နာမည်လေး ကာရှိုးရိုးလေးနဲ့ချစ်ဖို့ကောင်းလှ၏။ လမ်းခွဲခါနီးကျမှပဲ နာမည် ချင်းဖလှယ်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တော့တောင်းထားဦးမှပါ။

ဒီခေတ် ဒီအခါမှာ သူ့ရုပ်သူ့ရည်လှလှလေး အရွယ် ကောင်းလေး ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းသွားလာနေသူလေးမို့ချစ် ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ။

ချစ်သူရှိပြီးပြီလား။ ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးသလား ချစ်သူရှိ နေခဲ့ရင် ကိုယ်တော့ နာကျင်တိတ်တဆိတ်မျက်ရည်ခဲရမှာပေါ့ ကောင်မလေးရယ်။ ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်တော့ ဒါဟာကိုယ် အတွက်ပြဿနာမဟုတ်လှပါဘူး။ ကိုယ်က နားလည်ခွင့်လွှတ် တတ်ပါတယ်။

တိမ်တိုက်သည် လူကမေ့ကနဲအိပ်ပျော်သွားလိုက်။ ဗျတ်ခနဲ ပြန်နိုးလာလဲမျက်လုံးတွေမဖွင့်ပဲ ဟိုတွေးဒီတွေးဖြစ် လိုက်နဲ့ ဆယ့်ငါးခါလောက်ဖြစ်ပြီးသောအခါ

“ဟိတ်...ဟိတ် ကားဆေးမှုတ်ပြီးပြီတဲ့”

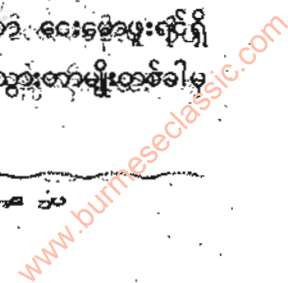
ကောင်မလေး၏ခပ်တိုးတိုးကပ်ရွှံ့နိုးသံကြောင့်ခဏ်းမိ တိုက်၏မျက်လုံးတွေမှာဗျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်တော့သည်။

ခင်သည် မျက်လုံးတွေခပ်ရီရီဖြစ်လျက် မျက်ခွံအား တွေ့နေသောသူကို ငေးနေမိ၏။ သူ့ အိပ်သွားလိုက်တာတွေကြော ကြီးပဲ။

ခင် တစ်ယောက်တည်း ဟိုငေးဒီငေး၊ ဟိုကြည့်ဒီ ကြည့်လုပ်နေပြီး ခင်သဘောကျမိတဲ့သူရဲမျက်နှာပြင်ကိုတော့ စိတ်ကြိုက်ကြည့်ခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

သူ့လို ချောမောသော၊ သူ့ထက်ပင် ချောမောကြည့် ကောင်းလွန်းသော ယောက်ျားတွေလဲမြင်ဖူးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ခင် တစ်ခါမှအခုလောက်ထိ အသည်းအသန်စိတ်မခွင့်စားခဲ့ ဖူးချေ။

ချောမော၍ ကြည့်ကောင်း၍သော ငေးခေအဖူးရှင်ရှိ မယ်။ သဘောကျသွားတာမျိုး၊ စွဲလမ်းချင်သွားတာမျိုးထစ်ခါမှ

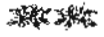

ကို မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးတာလည်း ကျိန်ပြောရပါသည်။

သူ့နာမည်လဲ ခုထိမပြောသေးဘူး။ ခင်နာမည်လဲ မေးသေးဘူး။ သိပ်အိပ်ချင်လွန်းလို့ အချင်းချင်း နာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက်ကြရမှာကို တောင် မေ့နေပြီထင်တယ် ခင်တို့ ဒီနေ့မှ မိတ်ဆွေမဖြစ်ရင် ဘယ်တော့များမှ ပြန်ဆုံကြပါ့မလဲ။

တစ်ယောက်တစ်လမ်းဆီ လျှောက်နေကြသူတွေ။ ခင်က ဟိုတယ်လ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ အလုပ်တွေနဲ့ ကျင်လည်နေတဲ့သူ။ သူကတော့ သီချင်းတွေထဲမှာ ကျင်လည်နေတဲ့သူ ဘယ်လောက်မနိုးစပ်လိုက်တဲ့ အခြေအနေတွေလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်း။

ခွဲခါနီးသော အခါမှာ တိမ်တိုက်သည် အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ပင်ကောင်မလေးကို မခွဲချင်တော့ သလိုခံစားလာရပါသည်။

သူတို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခပ်ကြာကြာလေး ပင် ဟန်မဆောင်စတမ်းစိုက်ကြည့်နေရင်း မှတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို ကျန်တစ်ယောက်က မြင်ခဲ့ကြပြီး နားလည်မှုတွေအ

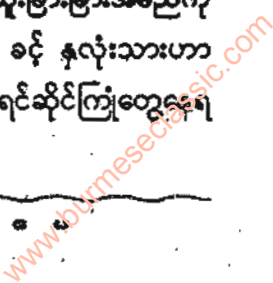
သီးသီးဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ကြတာကို သူတို့မငြင်းလို။

“နှုတ်ဆက်တယ်နော် နောက်တော့ ထပ်ဆုံကြတာပေါ့”

ခင်က စ၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။ ဒီတော့မှ သူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး...

“ထပ်ဆုံကြဖို့ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိမိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေရမယ်လေ။ ကဲ ကျွန်တော်ကပဲ စပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော့်နာမည် တိမ်တိုက်လို့ခေါ်ပါတယ် နေတာကတော့ ရွှေဂုံတိုင်လမ်း မကြီးပေါ်က တတိယထပ်တိုက်ခန်းမှာပါ တိုက်နံပါတ်(-)ပေါ်ဖုန်းနံပါတ်(-) ဟော မထူးပါဘူးဗျာ အုတူတူနဲ့ပါးစပ်က လျှောက်ရွတ်ပြနေမိတယ် လူက အိပ်ချင်ပြီး ဘာမှ ဦးနှောက်ထဲက မထွက်သလိုဖြစ်နေတယ် ကျွန်တော့်မှာ visiting card ရှိအားနဲ့ မေ့ပြီးပါးစပ်က ရွတ်ပြနေမိတယ်”

သူ၏ ‘တိမ်တိုက်’ ဟူသော ထူးထူးခြားခြားအမည်ကို ခင်ကား အမှတ်တွေပေးနေခဲ့ပြန်သည်။ ခင် နှလုံးသားဟာ ဒီတိမ်တိုက်ကြီးရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို တကယ်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရ

တော့တာပါပဲ ကိုတိမ်တိုက်ရယ်။

“ကိုတိမ်တိုက်လို့ခေါ်မယ်နော် ခင်ကိုလဲခင်နာမိစား သုံးသုံးနေသလို ခင်ပဲခေါ်ပါ ရပါတယ် ဒါပေမယ့် ခင်နာမည်အပြည့်အစုံကအရှည်ကြီးပဲဆိုတာလဲ ပြောပြထားရဦးမယ်”

“နာမည်လှလှလေးဖြစ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

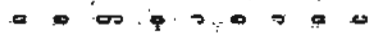
“မဟုတ်ပါဘူး ရိုးပြီးရှည်နေတာပါ ခင်ဝေးဝေးခင် တဲ့ အဟောင်း ဆန်းလဲမဆန်းပဲနာမည်ကရှည်နေတာလေ”

တိမ်တိုက်သည် ရုတ်တရက်တော့အံ့ဩရလွန်း၍ ခေါင်းတွေပိုကိုက်လာသလိုပင် ခံစားရလေသည်။

သူသည် အံ့ဩရလွန်း၍မယုံနိုင်သလိုဖြစ်ကာ မျက်လုံးထဲတွင်ကောင်မလေးကိုမြင်မနေတော့ပဲ သတိုးနဲ့ကြည်မင်းတို့၏မျက်နှာတွေကိုသာ စာစ်လှည့်စီမြင်ပြီး သူသည်ချက်ချင်းပင်ရူးချင်သလိုခံစားလာရတော့တာဖြစ်သည်။

ကျွဲပဲကျွဲကတ်လွန်းတယ် တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ် ခင်ရယ်။

လောကကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေအများကြီး၊ ချော

မော့ရှုချစ်စရာကောင်းသော မိန်းမငယ်တွေအများကြီးထဲမှာမို့ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ။ ဒီ ‘ခင်ဝေးဝေးခင်’ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံးပြိုင်တူချစ်မိကြသတဲ့။ တော်ရုံတန်ရုံချစ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ စစ်မှန်သောချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့အရူးအမူးချစ်သွားခဲ့ကြတာတဲ့။

သယ်လေအက် တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်လဲ တစ်ခြားလူကသာလာပြောမယ်ဆိုရင် ယုံချင်မှယုံမှာပေမယ့်ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပတ်သက်နေရပြီဖြစ်ရာမယုံချင်ပါဘူး ပြောလို့လဲမရတော့ပြီတည်း။

ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာ လုပ်သင့်သလဲ ဒီပြဿနာကိုရှောင်လို့ရသေးတဲ့အခြေအနေဆိုတာ သိပေမယ့်ရှောင်ထွက်လိုက်ရမှာလဲ မရှောင်ချင်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားကသံယောဇဉ်နဲ့ခင်မင်မှုကိုလဲ မပျက်ချင်။

သတိုးလဲ သတိုးမို့။

ကြည်မင်းလဲ ကြည်မင်းမို့ တိမ်တိုက်ကခင်မင်လေသည်။

နှုတ်ကရော အမူအရာကပါ မပြသ၊မပြောဆိုတတ်သော်ငြား သူတို့အပေါ်မှာတော့ တိမ်တိုက်ရဲ့ခင်မင်တွယ်တာနဲ့

က အတော့ကိုကြီးမားခဲ့တာဖြစ်သည်။

တိမ်တိုက်သည် ခင်ဝေးဝေးခင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲတွင်သူမကိုလွမ်းဆွတ်သလိုခံစားရခြင်းနှင့်အတူ ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟူသောအတွေးတွေကပါ ရောနှောနှောင့်ယှက်ခံရတော့၏။

သူ့တွင် ထိုနေ့ကလည်း အိပ်မပျော်ခဲ့ခြင်းတည်းဟူသော နေ့ရက်တစ်ရက်ကိုကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရရုံတင်မကအဲဒီနေ့ကစပြီး တိမ်တိုက်ရဲ့နေ့တွေညတွေဟာအတွေးပေါင်းစုံနဲ့ပြည့်နှက်နေခဲ့တော့တာပဲဖြစ်လေသည်။

(၃)

“အဲဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့တစ်ခါမှပြန်မဆုံကြတော့ဘူးလား”

“ဆုံသေးတယ်”

“ဟေ..”

“တမင်ပဲဆုံအောင် ဖန်တီးတာမဟုတ်ပဲ မတော်တဆ ဆုံသွားတာပါ။ ကျွန်တော်သူ့ဆီဖုန်းတောင်ဆက်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး။ တကယ့်ကိုမမျှော်လင့်ပဲဆုံခဲ့ကြတာပါ”

“မင်းတို့ရေစက်ပါတယ် ထင်တယ် ဟဲဟဲ”

“အဲဒီ မတိုင်ခင်ပေါ့ သူ့နဲ့ထပ်မံဆုံဖြစ်ခင် တစ်ရက် ကတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဆုံခဲ့ကြသေး တယ်”

“မင်းနဲ့ခင်ဝေဝေးခင် တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို မင်းမပြော ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာလို့ပြောနေတော့မလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘာမှမဆုံး ဖြတ်ရသေးဘူး ကောင်မလေးဟာကျွန်တော်တို့သုံး ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ စ ရွေးပဲနေမလဲဆိုတာမသိပဲနဲ့သူငယ်ချင်းချင်း မိန်းမ တစ်ယောက်ကြောင့်စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ဘူးဗျာ”

“မင်း အကဲမခတ်တတ်ဘူးလား”

“သူက နိုင်ငံခြားမှာတောင်ပညာသင်လာတဲ့မိန်းမ လေးလေ သူ့ရဲ့အမှုအရာတွေ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးတွေ ဟာပွင့်လင်းတယ် ယောက်ျားမိန်းမရယ်ခွဲခြားပြီးရှုတ် ရှုံ့ရှုံ့ အမှုအရာမျိုးနဲ့လဲ မဆက်ဆံတတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး”

သတိုးနဲ့တုန်းကလဲ တော်တော်ကိုခင်မင်တဲ့ပုံစံနဲ့ဆက် ဆံခဲ့တာကြည့်မိနဲ့ကိုတို့လဲ သိပ်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာ

ကျွန်တော့်ကိုလဲ တရင်းတနှီးဆက်ဆံခဲ့တာလေ သူ တယ်သူ့အပေါ် ပိုသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး ကာယကံရှင် သူပဲသိတယ်”

“မင်းတို့သုံးယောက်ဆုံကြတော့ ဘာတွေရင်ဖွင့်ကြ သလဲ”

တိမ်တိုက်၏စိတ်ဝိညာဉ်တွေက လွန်ခဲ့တဲ့ရက်အနည်း ငယ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

အဲဒီလိုပဲလေလေအေးအေးနဲ့... အဲဒီလိုပဲ... ကပ်ပါးစေ ပေးထားလို့မရဘူး နေကြတော့၊ ခေတ်... ဒါနဲ့... လက်ဝဲ... မှီငြိတ်... အခု... ပြန်ပို့ခြင်း... သတိုးက အရင်ဦးဆုံးရောက်လာလေသည်။

သတိုးရောက်လာတော့ တိမ်တိုက်ကချက်ပြုတ်နေဆဲ အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း...

“အား မွေးကြိုင်နေပါလားကွ ဒီနေ့တော့တိမ်တိုက် ကြီးလတ်စွမ်းပြတာတွေ တစ်တပြစားရဦးတော့မယ် ကွ”

www.burmeseclassic.com

ဟု အော်ကျယ်အော်ကျယ်ပြောရင်း မီးဖိုချောင်ထဲ တန်းဝင်လာသည်။

တိမ်တိုက်၏အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ပေနှစ်ဆယ်၊ပေခြောက်ဆယ်ကျယ်ပြီး အိပ်ခန်းကနစ်ခန်းပါသည်။အခန်းတံခါးကလည်းအထဲတွင် သစ်သားတံခါးတစ်ထပ်အပြင်ကခြင်လုံသံကောတံခါးတစ်ထပ်နှင့်ခေတ်မီသည့်တိုက်ခန်းပုံစံဖြစ်သည်။

ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်လျှင်တော့ တိမ်တိုက်ကသစ်သားတံခါးကိုဖွင့်ထားတတ်၏။သူငယ်ချင်းတွေလာမည်ဆို၍ ခြင်လုံသံဆန်ခါးတံခါးကိုလည်း သော့မခတ်ထားပဲ အပြင်ကဖွင့်လိုက်ရုံဖြင့်ပွင့်သွားအောင်ပိတ်ထားသည်မို့ သတိုးက ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဝင်လာနိုင်တာဖြစ်သည်။

“ဘာ ဟင်းချက်တာလဲကွ”
“ဝက်သားကို ရိုက်လုပ်နေတာကွအာလူးနဲ့ရောပြီး နေအောင်ချက်ထားတယ် မင်းတို့ကြိုက်တယ်ဆိုတို ငါတမင်အပင်ပန်းခံပြီးချက်နေတာကွ၊ ငါးနဲ့ပုစွန်တွေကိုတော့ ဆား၊နန္ဒင်း၊အချိုမှုန့်၊ပဲငန်းပြားရည်နဲ့ နယ်ပြီးနှပ်ထားတယ်ကွ၊ဝက်သားပြီးမှ grilled လုပ်

မယ် ပန်းဂေါ်ဖီရယ်၊ဂေါ်ဖီရယ်၊ပဲပင်ပေါက်ရယ်၊မုန့်လာဥနီရယ်ကိုတော့ အစိမ်းကြော်ကြော်ထားတယ်၊ ခပ်စိမ်းစိမ်း မာမာလေးလေ”

“တိမ်တိုက် မင်းကတော့ကွာ တကယ် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ချက်တယ်၊ အချက်အပြုတ်လဲ တကယ်တော်တယ် မင်းမိန်းမဖြစ်မယ့်သူတော့ ကံကောင်းတာပဲ ငါတို့ဆိုမင်းလက်ရာကိုအမေ့ လက်ရာထက်တောင် ကြိုက်တယ်”

“တစ်ခါတလေမှပါကွာ များသောအားဖြင့် တစ်ခွက်ကောင်းပဲချက်ဖြစ်ပါတယ် ငါလဲအားတဲ့နေ့မျိုး မင်းတို့လာမယ့်နေ့မျိုးမှများများချက်တာပါ၊ သိပ်ပျင်းတဲ့အခါမျိုးကျရင်တော့ ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေနဲ့ပဲနှစ်ပါးသွားနေရတာကွ”

“ငါးနဲ့ပုစွန်က ကင်မှာနော် ငါ ကင်ပေးမယ်”
“ဟိုကောင် ကြည့်မင်းတော့ သူ့ဆိုင်က စောစောထွက်လာမယ်တဲ့ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ထားတယ်ကွ”
“ခုပဲ ရှစ်နာရီကျော်နေပြီ ဒီကောင်ကစီးပွားရေးသမားပီပီ မိနစ်တိုင်းကိုငွေနဲ့တွက်ပြီးနမောနေတာကွ”

ထိုအချိန်မှာပဲ အပြင်ဘက်ကတိခါးဖွင့်သံကြားရပြီး ကြည်မင်းခေါင်၏အသံကျယ်ကျယ်ကိုပါ ကြားလိုက် ရသေ့သည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ငါအတင်းအုပ်နေတာ ဟေ့”

“ငါကွ ငါပြောတာကွလား မင်းနောက်ကျမှရှောင် တဲ့အတွက် ငါတို့ချက်ပြုတ်ထားတာတွေ အဆင်သင့် စားမယ့်အတွက် မင်း ငါတို့အတွက်ပန်းကန်တွေ ပေး ထမင်းပွဲပြင်ပေးစမ်း”

“ဟေ့ကောင် ငါကဒီမှာမင်းတို့အတွက်အလူးကြေ တွေငါးမုန့်ကြော်တွေဝင်ဝယ်နေတာကွ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ လူကလေး”

သူတို့သုံးယောက်သား မီးဖိုချောင်ထဲမှာလုံးထွေး ကြိတ်ပြီး ကလေးတွေလိုတဟီးဟီးတဟားဟား သဘော ကျ အော်ရယ်လို့။

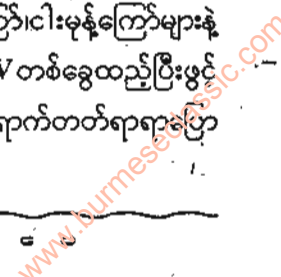
တိမ်တိုက်သည် သူငယ်ချင်းတွေဒီလိုတရင်းတရင်း နောက်ပြောင်ရယ်မော အသားမနာအောင် ထိုးကြကြိတ်ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြနဲ့အတူတူဆိုရသော အခွင့်အလေးဟာမကြာခင်ပျက်ပြယ်တော့မလား။ဖြူစင်ပွင့်လင်း

ပြီးအတေးတွေ၊အာသာတတွေ မရှိသောခင်မင်မှုသံယောဇဉ် တွေဟာ ဘယ်တော့ပျက်စီးသွားတော့မလဲ။မိန်းမတစ်ယောက် ကို ချစ်လိုက်မိခြင်းတည်းဟူသော နောက်ထပ်သံယောဇဉ်တစ်ခုကြောင့် သူတို့ကြားမှာကြေကွဲစရာတွေဖြစ်ရတော့မည်လား။

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ခင်မင်တွယ်တာတဲ့ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်တစ်ခုဟာရက်ပိုင်း၊လပိုင်းအတွင်းမှာ ချစ်လိုက်မိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်ထားတဲ့သံယောဇဉ် တစ်ခုအောက်မှာ ကျရှုံးရတော့မလား စသဖြင့်တွေးမိရင်းလူ တ သူတို့နဲ့အတူလိုက်ရယ်နေရသော်လည်း အပြည့်အဝမပျော် တော့သလိုခံစားရလေသည်။

ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းဝိုင်းကြီးအတူတူဖွဲ့၍စားသောက် ကြပြီးတဲ့အခါ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာတီဗွီရှေ့မှာအတူတူထိုင်ကြပါ သည်။

ဆိုဖာတွေပေါ်မထိုင်ကြပဲ ဖရောင်းပုဆိုးခင်းထား သော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလွတ်လွတ်လပ်လပ်ထိုင်လိုထိုင်၊လှဲလို လှဲကြည်မင်း ဝယ်လာသောအလူးကြော်၊ငါးမုန့်ကြော်များနဲ့ ဘီယာဘူးကိုယ်စီနဲ့ တီဗွီမှာတော့ MTV တစ်ခွေထည့်ပြီးဖွင့် ကြည့်ပေမယ့် မကြည့်ဖြစ်ကြပဲ သူတို့ရောက်တတ်ရာရာပြော

ရင်း၊ဆိုရင်း နောက်ဆုံးတော့ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ရောက်ကိုရောက်လာရတော့တာပါပဲ။

သတိုးက အရင်ဆုံးပင်သတိရသလိုအသံနဲ့ စပြောတော့လေသည်။

“ခင်ဝေးကို သတိရလာပြီကွာ”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ကြည်မင်းခေါင်က ဟောက်လိုက်ပြီးမနာလိုသလို မျက်လုံးတွေနဲ့သတိုးကိုကြည့်လိုက်တာမြင်လျှင် တိမ်တိုက်သည်စိတ်မကောင်းစွာပင်သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

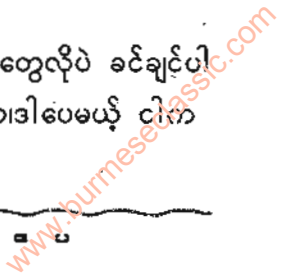
မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း စလိုက်တာနဲ့ခုနစ်နီနေတဲ့ခင်မင်မှုအစစ်အမှန်တွေ ပျက်ပြယ်ပြီးသူတို့ကြားမှာမလိုတမာတာတွေ၊ကောက်ကျစ်တာတွေ ချက်ခြင်းနေရာယူသွားတာဟာ ဘယ်လောက်အံ့သြဝမ်းနည်းစရာကောင်းနေသလဲ။

“မသိပါဘူးကွာ သူတို့တစ်ခါတလေတွေမှာမနေတတ်အောင် သတိရတယ် အလိုလိုနေရင်းသတိရနေတယ်။ သူ့အသံလေးဖြစ်ဖြစ် ကြားချင်လာတယ် ဖုန်းဆက်ရင် ခဏလောက်လေး စကားပြောလိုက်ရတာ၊သူ့အသံကြားလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်သွားတယ်”

ကွာဒါပေမယ့် လွမ်းတော့ပိုလွမ်းသွားတမ်း၊သွားတွေချင်ပေမယ့် သုံးလေးပတ်နေမှတစ်ခါလောက်သွားတွေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ခဏခဏသွားရင် အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်နေမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဆုံးမထားရတယ်။ သိပ်ချစ်လွန်းတော့လဲ ကိုယ့်အပြုအမူ ကိုယ့်ရဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကြောင့် သူ့စိတ်ညစ်ရမှာလဲ စိုးရိမ်တာပေါ့ကွာ”

“ငါ့ရဲ့ဖုန်းလုံးလေးကတော့ ငါ့ရဲ့ဗီဒီယိုခွေဆိုင်ကိုလာတော့လာပါရဲ့ အရင်ကလိုအပတ်တိုင်းမဟုတ်တော့ဘူး နှစ်ပတ်တစ်ခါ၊တစ်ခါတလေကြာမှလာတယ် လာရင်လဲ သူ့အမေအမြဲပါတယ်။ သူတမင်ခေါ်လာတာဖြစ်မှာပေါ့ ငါ့ကိုတော့ အရင်ကလိုပဲတရင်းတနီးခေါ်ပြောဆက်ဆံတယ်။ ဗီဒီယိုခွေတွေကိုငါ့ကိုပဲ ရှာခိုင်းပါတယ် ဒါပေမယ့်ငါကဖုန်းဆက်ရင်တော့ ဝတ်ကျော တမ်းကျောပြောပြီး အလုပ်အကြောင်းပြုပြီး ဖုန်းချသွားတတ်တယ်...”

သူ ငါ့ကိုပြောသလိုပဲမိတ်ဆွေတွေလိုပဲ ခင်ချင်ပါတယ်ဆိုတာတကယ်ပဲလားကွာ၊ဒါပေမယ့် ငါက

၅၄ (ဆေးတူကုသိုလ်)

တော့မိတ်ဆွေမှဖြစ်ချင်တာ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ထို
ပြောင်းလို့ရမလဲ”

တိမ်တိုက်သည် မချီတရီလေးပြုံးရင်း MTV ကိုသာ
အာရုံစိုက်ထားမိပါသည်။

“တိမ်တိုက်ကြီးပဲကောင်းတယ် အချစ်ဆိုတာကိုအိ
ချင်းတွေထဲမှာလွဲရင် ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့တော့
တကယ် အေးဆေးပါတယ်”

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သိပ်လှပြီး တောက်ပနေတဲ့
မျက်လုံးတွေနဲ့ ကိုယ်တွေမဆုံရသေးလို့ပါ သတိ
ရာ”

“ကြည်မင်းရဲ့ဖန်လုံးလေးမှာလဲ သိပ်လှတဲ့မျက်လုံး
တွေရှိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ခင်ပေးမှာလဲသိပ်လှတဲ့မျက်လုံးတွေ
ရှိတယ် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးတွေမှာသာ
လို့သိပ်လှတဲ့မျက်လုံးတွေရှိနေကြတာလဲကွာ”

ကြည်မင်းနဲ့သတိုးတို့ရဲ့စကားတွေကြောင့် တိမ်တိုက်
မှာခင်ရဲ့ဝိုင်းဝိုင်းလက်လက် မျက်ဝန်းကြည်ကြည်လေးတွေထို
ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်သတိရသွားကာ

“မျက်လုံးတွေနဲ့ပြုစားနေတာပါကွာ လှတယ်လို့ထင်

ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေကြတာပါ။ အမှန်တော့သိပ်လှ
ချင်မှလှမယ် မင်းတို့ပြုစားခံလိုက်ရတာကွ”

သူ့ကိုယ်တိုင်ပြုစားခံနေရရက်နဲ့ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို
မကောင်းတာပဲရှာကြံပြောကြည့်၏။ မရ။ ရင်ထဲမှာ ချစ်မြတ်နိုး
နေတာတွေ ပျောက်မသွား။

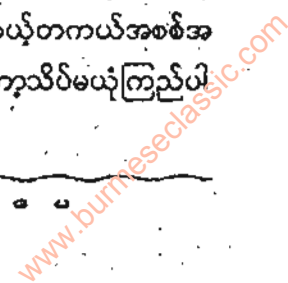
ပြီးတော့ သတိုးက-

“ခင်ပေးရဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက
ပြောတဲ့စကားလုံးတိုင်းဟာလဲ နားထောင်လို့ကောင်း
တယ်”

“ငါ့ရဲ့ဖန်လုံးလေးမှာလဲ ပတ္တမြားခဲနီနီလေးနဲ့တူတဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးရှိတယ်၊ အဲဒီနှုတ်ခမ်းလေးကအမျှင်မ
ပြတ်အောင် စကားများတာလေးက သိပ် ကလေး
ဆန်ပြီးငေးကြည့်နေဖို့ကောင်းတယ်ကွာ”

တိမ်တိုက်သည် သူ့လဲငေးနေမိခဲ့သောနှုတ်ခမ်းလှလှ
လေးတစ်စုံကိုလှင့်ခနဲသတိတရဖြစ်သွားခဲ့သည့်အခါ

“အမှန်တော့ အပြုံးနဲ့ပြုံးယောင်းတာပါကွာ အသံနဲ့
စိတ်ညှို့ထားလိုက်တာပါ တကယ့်တကယ်အစစ်အ
မှန်ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ် ငါတော့သိပ်မယုံကြည်ပါ

ဘူး၊ မင်းတို့အတွက်ကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ဆယ့်နှစ်
ကြီးစုံတဲ့ ပညာတွေ မာယာတွေနဲ့ ဖန်တီးပေးထား
တာ”

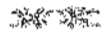
သူက ဤသို့ကလန်ကဆန်ပြောကြည့်ခဲ့ပြန်သည်။
ဒါပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကတော့ အဲဒီစကားတွေလိုလှောင်
ပြောင်နေပါတယ်။သူ စိတ်ဝိညာဉ်ကတော့ဟားတိုက်ရယ်အေး
နေပါတယ်။သူ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေကတော့ ကောင်
မလေးရဲ့ပုလဲလုံးလေးတွေစီထားသလို သွားလေးတွေကိုလှူ
စွာဖွဲ့စည်းပေးထားသော နှုတ်ခမ်း စုစုနီနီလေးအား လွမ်းဆွတ်
တမ်းတနေပါတယ်။

နောက်တော့ တိမ်တိုက်သည်ငြိမ်ငေးသွားခဲ့ပြီး စိတ်
ဝိညာဉ်တွေကကိုယ်နဲ့မကပ်ချိန်မှာ သတိုးနဲ့ကြည်မင်းကတော့
စကားအမျှင်မပြတ်စွာ သူတို့ရဲ့ခံစားချက်တွေကိုဖလှယ်နေကြ
တော့၏။

မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ ခင်ကိုသူအိပ်မက်
ထဲမှာဆုံရလေသည်။

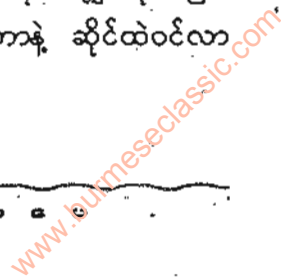
ခင်က သူ့ကိုလှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြုံးပြနေသောအိပ်မက်
ထဲမှာ တိမ်တိုက်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူရှာမတွေ့ပဲဝမ်းနည်းစွာ

ငိုကြွေးနေရသော အိပ်မက်။ခင်နဲ့ပတ်သက်သော ဤပထမ
ဆုံးမက်ရတဲ့အိပ်မက်မှပြန်နိုးသောအခါ သူရင်ထဲမှာနာကျင်နေ
ပြီး သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြီးမုန်းတီးနေခဲ့တော့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့တိမ်တိုက်သည်အလုပ်
တိစွာအတွက် အပြင်ထွက်စရာမရှိပေမယ့် အိမ်မှာလဲနေချင်စိတ်
မရှိ၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း
ထဲ သူတစ်ယောက်တည်းအေးအေးဆေးဆေးလျှောက်ရင်းတွေ
သမျှ အသိမိတ်ဆွေတွေလဲနှုတ်ဆက်စကားပြောရင်း တိမ်
တိုက်လိုအနုပညာလောကထဲက လူတစ်ယောက်အဖို့တွင်ကား
အသိမိတ်ဆွေတွေမှာ ဒီမဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလိုနေရာမျိုးမှာတော့
အတော့်ကိုများပြားနေတတ်ပါသည်။

ယင်းမာတေးသံသွင်းဆိုင်ရှေ့ရောက်လျှင် နိုင်ငံခြား
သီချင်းခွေတွေဝင်ကြည့်ချင်စိတ်ဖြစ်တာနဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်လာ
လိုက်သည်။

“ကိုတိမ်တိုက်ကြီး မတွေ့တာတောင်ကြာပြီဗျာ ဟို တလောကအသစ်လေးတစ်ယောက် ခွေတစ်ခွေလုံး ခင်ဗျားလက်ရာဆို၊ သူ့ခွေတောင်ထွက်ခါနီးပြီ၊ ကျွန် တော်အကြမ်းခွေနားထောင်လိုက်ရတယ် သီချင်းတွေ ကောင်းလှချည့်လားဗျ။ ကောင်လေးအသံနဲ့လဲလိုက် တယ်၊လူကလဲ ငယ်ရုံမကအခွေမထွက်ခင်ကတည်း ကလဲကြော်ငြာမြင်တော့ လူငယ်တော်တော်များများ စိတ်ဝင်စားနေကြပြီး ဒီခွေလဲပေါက်မှာသေချာတယ် ကိုတိုက်ကြီးလက်ရာဆို အပျံ့စားတွေဖြစ်ဖြစ်သွားတာ နော်”

ယင်းမာထဲဝင်ဝင်ချင်း အသိတစ်ယောက်နဲ့ထပ်တွေ့ ပြန်တော့ စကားလက်ဆုံကျပြန်သည်။

“အေဒရင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးထင်တယ် ကောင်လေး ကတော်ပါတယ် အဆိုသင်တန်းလဲ တက်ထားတော့ ပိုအဆင်ပြေတာလဲဖြစ်မယ်”

“ကိုတိုက် ဘာလာရှာတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အင်္ဂလိပ်ခွေထဲကဘာများ အသစ်ရောက်လဲလာကြည့်တာ”

“စီဒီပဲ ကြည့်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘာတွေရောက်နေလဲ”

တိမ်တိုက်သည် စီဒီခွေတွေကိုစိတ်ဝင်တစားငေးမော နေခဲ့ပါသည်။သူစိတ်အာရုံက သီချင်းစီဒီတွေကြားထဲနစ်သွားခဲ့ သည်။

ခင်သည် ဆိုင်ထဲဝင်လာသမျှလူတွေကိုစိတ်မဝင်စား ပဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့သီချင်းခွေကိုသာ ရွေးချယ်နေချိန်တွင် ကို တိမ်တိုက်ကြီး ဟူသောအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံကျယ်ကျယ် တစ်ခုကြောင့် နှလုံးသားအစုံတွင်ဒိန်းခနဲအသံကျယ်ကြီးမြည် သွားလျက်ဝမ်းသာအားရပင်မော့ကြည့်လိုက်မိတော့လေသည်။

ခင်ရဲ့ သူကား မိတ်ဆွေနဲ့ရယ်မောနှုတ်ဆက်၍။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စကားတွေပြော၍။ဗင်ကတော့ သူတို့နဲ့အနီး ဆုံးဖြစ်ရာ သူတို့ပြောသမျှကိုလုံးစေ့ပတ်စေ့ကြားရလေသည်။

သူဟာ နာမည်ကြီးတေးရေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုတာ သိပြီးလေပြီ။သူ့အမည်ကိုသိရပြီး သူ့သီချင်းတွေရေးတယ်ဆို တာသိရပြီးကတည်းက ခင်သည်သူနဲ့ပတ်သက်သမျှတွေကိုအ တိအကျလိုက်၍ လေ့လာစုံစမ်းခဲ့ရာ သူဟာသာမန် သီချင်း ရေးသူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ တကယ့်နာမည် ကြီးတေးရေး

သူတစ်ယောက်ဆိုတာသိခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။

ခင်သည် စီဒီတွေကိုစိတ်ဝင်တစားငေးမောနေသော သူ့ကိုခိုးကြည့်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ မြင်ရတဲ့ သူ့မျက်နှာကလေး ကပြည့်ပြည့်တင်းတင်းနှင့်မျက်လုံးတွေကလည်းကြည်လင်နေ သည်မို့ သူ ညကအိပ်ရေးပျက်ခံပြီးသီချင်းမရေးခဲ့ဘူးလို့သတိ ပြုမိပါသည်။

သူသည် လက်တစ်ဘက်ကခါးတွင်ခပ်ပြေပြေလေး ထောက်လျက် ကျန်လက်တစ်ဘက်ကတော့စီဒီတွေထည့်ထား ရာ မှန်ရိုးကေစိကိုလက်ညှိုးဖြင့် လိုက်ထောက်၍တစ်ခုချင်း စိမ်းပြေနပြေကြည့်နေသည်။

သီချင်းခွေတွေကို စိတ်ဝင်တစားပင်ကြည့်ရှုလေ့လာ နေမှန်း တကယ်သိသာပါသည်။ ခင်သည် သူ့နံဘေးတွင်သွား ရပ်လိုက်တာတောင် သူကားလှည့်မကြည့်။

“ကိုတိမ်တိုက်”

ခင်သည် မတိုးမကျယ်အသံဖြင့်သူ့ကိုခေါ်လိုက် လျှင်သူသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားလျက်လှည့်ကြည့် လိုက်လေ သည်။

တိမ်တိုက်သည် သူ့ပုခုံးဘေးတွင်ရပ်ပြီးမော့၍ပြုံးပြ

နေသော ရှေ့သွားကြီးကြီးလေးအားမြင်လိုက်ရသည့်အခါဆုံ ဆည်းပေးသောက်တရားကို သူစိတ်လဲပျက်။ စိတ်လဲ ပျော်ရ တော့သည်။

ချစ်သူကိုမတွေ့ချင်တဲ့လူရယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ တွေ့ ချင်မြင်ချင်တာပေါ့။ တွေ့ခွင့်ရတော့လဲ ရင်ထဲမှာပျော်ရွှင်ချမ်း မြေ့ခဲ့ရတာပေါ့။

သို့သော် ကိုယ် ဒီပြဿနာထဲဝင်မပါသင့်ဘူး။ သိသိ ကြီးနဲ့ရှေ့ဆက်မတိုးသင့်တော့ဘူးဆိုသော အတွေးကပါရော နှောဝင်ရောက်လာသောအခါ သူတို့ကိုထပ်ဆုံပေးသောက် ကြမှာကိုစိတ်ပျက်သွားခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

ခင်က ဒီနေ့ပိုလှနေတာ။ အပြာရောင်လွင်လွင်လေး နဲ့နုဖတ်နေတာ။ သူ့ကို ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြနေတာ ဒါတွေသူလည်း လူသားပီပီယစ်မူးပါရဲ့။ စွဲလမ်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့တွင်ဝေခွဲမရ ခြင်းတည်းဟူသောအတွေးများက ခေါင်းထဲတွင်ကြီးစိုးနေရာ သူဘယ်လိုမှ အပြည့်အဝမခံစားနိုင်ချေ။

“မမှတ်မိလို့လား ဟင်”

ခင်သည် ခင့်ကိုမမြင်ဖူးသလိုအကြာကြီးငုံငေးနေ သောသူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကြောင့် ရုတ်ချည်းပင်ဝမ်းနည်းသွားတာ

အသံတုန်တုန်လေးနဲ့မေးလိုက်တော့သည်။

ဒီတော့မှတိမ်တိုက်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ လျှက်အားနာသလိုပြုံးရင်း

“ဆောရီး...ညီမ...အဲ...ခင် မှတ်မိပါတယ်၊ရုတ် တရက်ဆိုတော့ အံ့ဩပြီးဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား တာပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့ ခင်ဖြင့် အရှက်ကွဲပြီ ထင်နေတာ သိလား”

“ခင် ဘယ်လာတာလဲ”

“သီချင်းအသစ် ဘာတွေများ ထွက်သလဲလို့ လာ ကြည့်တာပါ ကြိုက်တာစိတ်ဝင်စားတာလေးတွေရင် လဲ ဝယ်မလို့”

“ဘာတွေ ဝယ်ထားလဲ”

“ဝယ်ထားတာအများကြီးပဲ အဆိုတော်အသစ်ထဲက တီဗွီမှာကြော်ငြာတာကောင်းရင်လဲ ဝယ်လိုက်တာစ တချို့တွေက မပေါက်ပေမယ့် ခင်က ကြိုက်ချင် ကြိုက်နေတတ်တယ်”

“အဲဒါမှ သီချင်းကြိုက်တဲ့လူလိုသတ်မှတ်တာ သီ

ချင်းတကယ်ကြိုက်ရင် အဆိုတော်မရွေးဘူး၊ အောင် မြင်တာ၊မအောင်မြင်တာလဲ မရွေးတော့ဘူးတဲ့ခင်က တကယ် သီချင်းကြိုက်တဲ့လူစားမျိုးပဲ”

“ကိုတိမ်တိုက်ကရော သီချင်းခွေတွေ လာရှုတာ လား”

“နိုင်ငံခြားစီဒီထဲက ဘာများအသစ်ရောက်လဲလာ ကြည့်တာပါ ကျွန်တော်လဲဘာသီချင်းဖြစ်ဖြစ်ကြိုက် တယ် ကော်ပီလုပ်ဖြစ်ချင်မှလုပ်ဖြစ်မှာပေမယ့် ကျွန် တော်စိတ်ဝင်စားတဲ့ သီချင်းဆိုဝယ်ပြီး နားထောင် လိုက်တာပါပဲ”

“ဝယ်ပြီးပြီလား”

“စိတ်ဝင်စားတာမတွေ့သေးပါဘူး ခင်ကရောပြန် တော့မလား”

“ကိုတိမ်တိုက်ကိုတွေ့လို့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ ခင် အိမ်ပြန်ဦးမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီနေ့အလုပ်အားလို့ ပျင်းပျင်းနဲ့မြို့ထဲလျှောက်ကြည့်တာ”

ခင်သည် သူ့ကဘာများစတင်လိုက်မလဲလို့အမှော် လင့်ကြီးမျှော်လင့်နေခဲ့ပါသည်။

ခင့် တစ်သက်တာတွင်ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်တုန်းကမှ မစတင်ခဲ့ဖူးသော်ငြား သူနဲ့ကျတော့ ကိုယ်ကသူ့ကိုမျှော်တာလင့် လင့်ဖြစ်နေရသလို သူသာမလှုပ်ရင်ကိုယ်ကပဲစပြီးလှုပ်ချင် လှုပ်ရပါစေတော့ရယ် လို့ ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ဆုံးဖြတ်ရလေပြီ။

“ကိုတိမ်တိုက်ကို ခင်ကမိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ရောနာမည် ကြီးသီချင်းရေးဆရာအဖြစ်နဲ့ရောခင်မင် သိကျွမ်းခွင့် ရလို့မှနဲ့ကျွေးပါရစေ”

တိမ်တိုက်သည် ခင်က ဒီလိုစပြောတော့ သူ့ရင်ထဲ တွင် ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားတုန်ခတ်သွားရပါသည်။

ကြည့်စမ်း...။ခင်က မရဲတရဲအမှုအရာလေးနဲ့ သူ့ ကိုဖိတ်ခေါ်တာတဲ့။ခင် ရိုးရိုးသားသားသူ့ကို ဖိတ်ခေါ်တာ...။ ခင်မင်တာလို့ပဲ ထင်ပါရစေတော့ခင်ရယ်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အဲဒီလောက်အထင်မကြီးသလို မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း အလွယ်တကူလျှော့မတွက်လိုပါ ဘူး။ခင်ဟာ သူ့အပေါ် ခင်မင်တာပါ။အနုပညာသမား တစ် ယောက်အဖြစ် လေးစားခင်မင်တာပါပဲရယ်လို့ တိမ်တိုက်က ယူဆထားပါသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ...ကျွန်တော်က ကျွေးရမှာပေါ့။

ခင်က အငယ်ပဲကျွန်တော်က အကြီးပဲ”

“ဟင်...ခင်နဲ့ ကိုတိမ်တိုက်မှာ ဘယ်လိုလုပ် အ သက်၊အကြီးအငယ်ရှိမယ်မှန်း သိနေလဲ။ခင်က ကို တိမ်တိုက်ထက်ငယ်ချင်မှ ငယ်မှာပေါ့”

တိမ်တိုက်မှာကား ခင့်အကြောင်း ဟိုကောင်တွေပြော လွန်း၍သိနှင့်နေရာ ခင်သည် သူ့ထက် အသက်ငယ်မှန်း အရင် ကြိုသိနှင့်နေတာဖြစ်သည်။ခင့်ကို မမေးသူကလည်း ပြောမိပါဘဲ သူ့သိနှင့်နေ၍ ယောင်ပြိုးပြောလိုက်မိရာ ခင် ထ မျက်မှောင်လေးကျနေတော့၏။

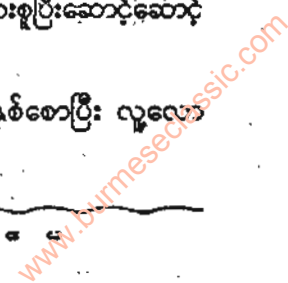
တိမ်တိုက်သည် ကမန်းကတန်းပင် စကားရောဖော ရော လုပ်ကာ...

“မှန်းပြီး ပြောတာပါဗျာ...။ခင်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ထက်တော့ အနည်းဆုံးနှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် လောက်တော့ ငယ်ကိုငယ်မယ်လို့ ထင်နေလို့ပါ”

“ခင့်အသက် နှစ်ဆယ့်လေး”

ခင်က မခံချင်သလို နှုတ်ခမ်းလေးစူးပြီးဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်လေး ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်က ခင့်ထက် ငါးနှစ်စောပြီး လူလော့”

ကထဲကို ရောက်လာတာပါခင်ရယ်ကဲ...ကျွန်တော် မှန်းတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား၊ခင်ကကျွန်တော့်ထက် ငယ်ကိုငယ်နေတာပါပဲ”

“မယုံပါဘူး၊ဟုတ်ရဲ့လား၊ခင်ထက် အသက်ကြီးချင် လို့ တမင်ပြောတာမဟုတ်လား”

“မှတ်ပုံတင်ပြရမလား”

“အံမယ်”

“ကဲ...လာလေ ခင်၊ကျွန်တော်ပဲ ကျွေးပါရစေ၊ခင် ဘယ်မှာ စားချင်လဲ”

“ခင် ကျွေးမယ်လို့ပြောပြီးပြီ၊ခင် အရင်ပြောတာ လေ”

“နောက်တစ်ခါမှပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်အခုလို မတော်တဆတာရှိမလဲနော်”

ခင်သည် ပြောနေရင်းမှ ကိုယ့်ဘက်က သိပ်ပြီးစ တင်သလိုများဖြစ်နေမလားရယ်လို့ တွေးမိပြန်လျှင် ကိုယ့် ကိုကိုယ်ပင်ပြန်ရှုက်မိပြန်သည်။

“ကျွေးချင်တဲ့လူက ငြိမ်နေတတ်ပါဘူး၊ခင်ကပြန် ကျွေးချင်ရင် နောက်တစ်ခါတော့သေသေချာချာချိန်း

ပြီးဆုံကြတာပေါ့”

ခင်သည် ကိုယ်ခင်းတဲ့လမ်းကို သူဝင်လာတာမို့ ရင် ဆဲတွင် ကျေနပ်သွားခဲ့ပါသည်။ခင်သည် သူ ဦးဆောင်ရာ နောက်သို့ လိုက်ခွင့်ရသောအခါ ခင်၏ မျက်နှာလေးကား ပြုံးမြနေတော့သည်။

ခင်တို့ လှပတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါ တယ်။ Romanticလှစွာလေးနဲ့ မီးခပ်ပျပျရှိသော ဆိုင်ကလေး ထဲမှာ သီချင်းအေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်လေးတွေ ဖွင့်ထားပါသည်။

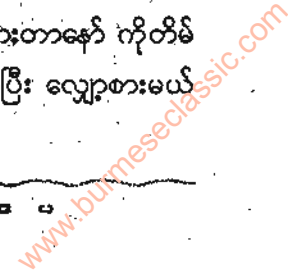
ကျောက်စားပွဲခုံလေးတွေနဲ့ ကုလားထိုင်လှလှလေး တွေ ချထားတဲ့ ဒီဆိုင်ထဲမှာလူငယ်လေးတွေမှာ ကော်ဖီ၊လက် တက်ရည်တွေရဲ့ အရသာကို ခံစားရင်း သီချင်းသံထဲမှာနစ် ခြုပ်နေတာတွေ့ရပါသည်။

“ခင် သံဘောကျရဲ့လား”

“သဘောကျပါတယ်၊ခင်လဲ ကော်ဖီကြိုက်တာနဲ့အ တော်ပါပဲ”

“မှန်တော့ သိပ်မနဲ့ဘူး ခင်”

“ဘာမှန်ရလဲ...၊ခင်ကမှန်သိပ်စားတာနော် ကိုတိမ် တိုက်က ကျွေးလို့ဆိုပြီး အားနာပြီး လျော့စားမယ်

မထင်နဲ့၊စားမှာပဲ”

“စားပါ။ကျွန်တော်က ပိုကောင်းတာ ကျွေးချင် ပါ
တယ်။သိပ်ဝေးမှာစိုးလို့ မြို့ထဲနဲ့ နီးတဲ့နေရာပဲ လာ
လိုက်တာ။ခင်... ဘာမှာမလဲ။ဆူစူကီးကော်ပီသောက်
မလား”

“အင်း သောက်မယ်”

“မုန့်က မီးနူးထဲမှာ ကြည့်ပြီး မှာနော်”

“စိတ်ချ၊မှာမယ်”

တိမ်တိုက်က လန့်သွားသလို ပုံစံဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြ
ရင်း မျက်လုံးပြူးပြလျှင် ခင်က အသံတိတ်ပြီးနေခဲ့ပါသည်။

“ခင်...ခဏလေးထိုင်ဦးနော်၊ဟိုမှာ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက် လှမ်းလက်ပြနေလို့ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်
ဦးမယ်”

“ရတယ်လေ...သွားပါ”

ခင်သည် ပခုံးကိုကျော်ပြီး ဆံပင်တွေကွယ်လျှစ်
ခင့်ကျောဘက်မှာရှိသော သူ့မိတ်ဆွေဆိုသူကို စပ်စုလိုက်သေး
၏။

သူ့မှာ မိတ်ဆွေတွေက တွေ့ပဲ့တွေ့နိုင်လွန်းတယ်။

အေးလေ...သူက နာမည်ကြီး သီချင်းရေးဆရာပဲ။အနုပညာ
လောက၊သီချင်းလောကထဲက လူပဲ။အသိမိတ်ဆွေပေါတာ
တော့ မဆန်းလှပါဘူး။ပြီးတော့ ဒီလို ဆိုင်လှလှလေးတွေဆို
တာ သူတို့လို စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေကျက်စားရာနေရာမျိုးပဲ။

ဒီလိုနေရာ...အင်း ဒီလိုနေရာလေးဟာ ချစ်သူစုံတွဲ
တွေလည်း သဘောကျတတ်တဲ့ ဆိုင်မျိုးလေးပဲ။ချစ်သူစုံတွဲ
တွေ ကော်ဖီအရသာလေးကို မြည်းရင်း၊သီချင်းသံ ငြိမ်ငြိမ်
လေးနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ငေးရင်း အချိန်ပြန်
ကြတဲ့ ဆိုင်မျိုးလေး။

ကြည့်စမ်း...။သူက ဒီလိုဆိုင်မျိုးကို ခင့်အရင်ကောင်
မလေး ဘယ်နှစ်ယောက်နဲ့များ လာဖူးပြီးပြီလဲ...။ဒါမှမဟုတ်
သူ့မှာ လက်ရှိ ချစ်သူကောင်မလေးရော ရှိနေသလား။

ခင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သောသူ့ရဲ့ယောက်ျား
ကို ပိုက်ဆံအိတ်လေးဆီ မျက်လုံးရောက်သွားပါသည်။

ရည်းစားပုံမျိုးဆိုတာက ကိုယ်နဲ့မကွာထားတတ်တာ
မျိုး။များသောအားဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်လေးတွေထဲမှာ၊အိပ်ရာ
သေးက စားပွဲပေါ်မှာ ထားတတ်ကြတာ။သူကရော...ချစ်သူ
ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဘယ်မှာထားလိမ့်မလဲ။

www.burmeseclassic.com

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထိုသူမသိအောင် ယူကြည့်တယ်ဆိုတာဟာ အင်မတန်ကို ရိုင်းခိုင်းတဲ့ အပြုအမူမျိုးပါ။ သို့သော် ခင်သည် သူ့နဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့လုပ်သင့်တာ၊ မလုပ်သင့်တာတွေလည်း မမြင်တော့ချေ။ မသိတော့ချေ။ ခင်သည် ဇွတ်တရွတ်နဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုပဲ ဦးစားပေးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေတတ်စမြဲ။

ခင်သည် သူ့ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်ရာ သူ့ထဲ သူ့မိတ်ဆွေနဲ့ စကားအမျှင်မပြတ်သေး။ ခင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် မေးထောက်ထိုင်နေရင်း ခင့်လက်တစ်ဘက်ကတော့ တစ်ဘက်ခြမ်းမှာ တင်ထားခဲ့သော သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ဆီရောက်သွားလိုက် လက်ချောင်းလေးတွေကို စားပွဲနဲ့ထိ၍ ခေါက်ပြန်နောက်တွန့်သွားလိုက်ဖြင့် သုံးခါလောက်လုပ်ပြီးသည့် ခါ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဟာ သူ့ခိုးလက်တွေလိုပဲလျင်မြန်စွာ ဖျတ်ခနဲ လျင်မြန်စွာပင် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးအားယူလိုက်ပြီးလေပြီ။

ခင်သည် လက်တစ်ဖက်ကတော့ မေးထောက်ရထားနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ခေါက်လေးကို ကျန်လက်တစ်ဘက်ထဲ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီမှာ ခင်ငေးသွားရတော့တာတည်း...။

သူ့ ပိုက်ဆံအိတ်ရဲ့ အရင်ဆုံးအကန့်ထဲမှာတော့ ခင်မျှော်လင့်သလို ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရပါရဲ့။

ဒါပေမယ့်... အဲဒီဓာတ်ပုံကား ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ပိုစံကတ်ဒ်ဆိုက် ဓာတ်ပုံရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံသာရှိသော ပုံ သေးသေးလေးထဲမှာတော့ လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောနေကြတဲ့ ကောင်လေး သုံးယောက်ရှိနေသည်။

သူတို့ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ တစ်ယောက်ပခုံးတွေကို တစ်ယောက်က နွေးထွေးမှုများနဲ့ သိုင်းဖက်ထားကြသည်။

သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေဟာ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေကြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ ငှိပ်ယောဇဉ်တွေကို အဲဒီအပြုံးမျက်နှာတွေမှာ မြင်နိုင်ပါသည်။

သူတို့ကို ခင် သိပ်မြင်ဖူးတာပဲ။ ခင်သည် ပိုမို ငုံ့လိုက်ရုံမက ဓာတ်ပုံလေးကို ခင့်မျက်လုံးတွေနဲ့ ကပ်ကြည့်သည့်အခါ ခင်သည်...

“ဟင်... သူတို့”

ဟူ၍ပင် တအံ့တဩဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

သူတို့...ယခုရှိနေသော အသက်အရွယ်ထက်တော့ လေးငါးနှစ်ငယ်နေပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ရုပ်ရည်တွေဟာ ခင် ယခု သိကျွမ်း မြင်တွေ့ရတဲ့ ရုပ်ရည်တွေနဲ့ သိပ်ပြီးအပြောင်းလဲကြီးမပြောင်း လဲတာမို့ ခင်သည် တစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ယခုတွေ့နေရသောပုံကို ပုံဖော်ကြည့်လိုက်ဖြင့် ...။

“ကိုသတိုး...ဒါက”

ခင်သည် အားလုံးထဲမှာ ခေါင်းတစ်လုံးစာလောက် လေးပူနေသော လွမ်းမိုးမှုတစ်စုံတစ်ရာရှိနေတတ်တဲ့ သတိုးသူရိန် ဟူသော လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို ဘာကြောင့် မမှတ်မိစရာရှိမလဲ။

“ကိုကြည်မင်း...ဒါက ဒါက...သူပဲကြည့်စမ်းသူတို့ဟာ...”

ခင်သည် သတိုး၏ပခုံးကိုဖက်သလိုနှင့်နောက်ကျောဘက်ကနေ သတိုး၏ ခေါင်းပေါ် လက်ညှိုးနဲ့လက်ခလယ်နှစ်ချောင်းထောင်ပြီး နောက်ပြောင်နေသော တိမ်တိုက်ကို လည်းကောင်း...။

ကင်မရာရှိရာသိ ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးနဲ့လက်ခလယ်

ထောင်ပြနေသော ကြည်မင်းကိုလည်းကောင်း...။

သုံးယောက်ထဲတွင် အလယ်မှာပုဝင်နေပြီး အားရပါးရ ရယ်မောနေသော သတိုးကိုလည်းကောင်း...သိနေ၊မှတ်မိနေပါလျက် အထပ်ထပ်အခါခါကြည့်မိပါသည်။

ဓာတ်ပုံ၏နောက်ကျောကို လှန်ကြည့်လိုက်သော အခါမှာတော့...

“အပျော်ဆုံးတစ်နေ့...”

ဒါမှမဟုတ်..

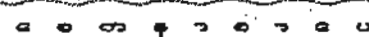
စမ်းအနည်းရုစုံတစ်နေ့...

ကျောင်းကိရိတ်ဆက်ကြရာတဲ့ရေ”

ဟူသော ခပ်သော့သော့လက်ရေးတွေက နေ့စွဲတစ်ခုတို့လည်း ရေးမှတ်ထားပါစာယ်။

ကျောင်းကို နှုတ်ဆက်တဲ့နေ့ဆိုတော့ ကျောင်းပြီးတဲ့ နေ့ဖြစ်မှာပေါ့။ကြည့်စမ်း...သူတို့ တစ်ကျောင်းတည်းမှာ ရက်ပေါင်းလပေါင်းနှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်ခဲ့ကြတဲ့ တကယ့်အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေပါရောလား...။

သူတို့ သိပ်ပြီးခင်မင်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ သံသယဖြစ်စရာမရှိ။သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးများ၊အရယ်အပြုံးများ

www.burmeseclassic.com

မှာ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့နေရတဲ့ အမှုအရာတွေကို ခင်ကောင်းကောင်းလေ့လာနိုင်ပါသည်။

ခင်သည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုကြီးကို သိလိုက်ရတဲ့အခါတွင် စိတ်ညစ်သွားခဲ့ပါသည်။ သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဟာ တစ်ယောက်အကြောင်းတော့ တစ်ယောက် ဖွင့်ပြောကြစမြဲပဲတဲ့။

တစ်ယောက်ခံစားချက်ကို တစ်ယောက်က သိနေမြဲပဲတဲ့။

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ပိုပြီး ခင်မင်တတ်ကြတယ်။ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက်ပိုသိနေတတ်ကြတယ်။

သူ့ရော... သူက ကိုသတိုးနဲ့ ကိုကြည်မင်းတို့ပြောသမျှကို သိနေမှာပဲလား။ မသိဘဲနေမှာမဟုတ်။ သူ့ခင်ကို နှင့်နေတာတော့ တကယ်သေချာပါသည်။

ခင်သည် သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ သူ့ရဲ့ ရင်ထဲခံစားချက်ကို ခင် သိသလိုလိုနဲ့ မသိသေးတာတော့ တကယ်ပင်။

သူ့ရဲ့ တွေ့တွေဝေဝေ မျက်လုံးတွေထဲက တစ်ချက်

မှာ ဖျတ်ခနဲလိုလို တွေ့နေရတတ်တဲ့ ခင်ကို တွယ်တာတဲ့ အရိပ်ကလေး ထင်ရှားလာခဲ့ရင် ခင် ကျေနပ်ပါပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေအတွက်ပဲ နောက်ဆုတ်လေးခင်အပေါ်ပဲ ပိုလာမလားရယ်လို့ ခင်ကား မျှော်လင့်စိတ်ထူမည်။

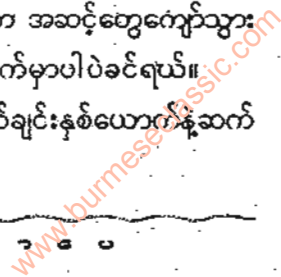
ဓာတ်ပုံလေးကို ခင် ယူထားလိုက်လေပြီ။ ခင်သည် သူပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထား၍ စားပွဲပြင်ကို ငဲ့၍ တွေ့ငေးသွားခဲ့လေသည်။

“ခင် ဘာမှ မမှာသေးဘူးလား”

တိမ်တိုက်သည် ခင်မျက်နှာကလေးဟာ ခုနကနဲ့ မတူဘဲ ခပ်ညှိုးညှိုးကလေးဖြစ်သွားတာကို ချက်ချင်း သတိပြုမိပါသည်။

ဒါပေမယ့် မေးလို့မသင့်ပါဘူးလေဟု ဆုံးဖြတ်လျက် မသိဟန်ဆောင်လိုက်ရသည်။ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားပြောနေတာကြား သွားလို့ စိတ်ကောက်တာလား ခင်ရယ်။ ခင်ကို ချောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... အဆင့်တွေကျော်သွားလိမ့်မယ်။ သာမန်ဆက်နွယ်မှုမျိုးဆိုရင် ကိုယ်က အဆင့်တွေကျော်သွားလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲနဲ့ ကျော်ပစ်လိုက်မှာပါပဲခင်ရယ်။

အခုတော့ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ဆက်

နှယ်နေတဲ့ ခင့်ကိုမို့ အဆင့်ကျော်ပစ်ပြီး ဇွတ်ရှေ့မတိုးနိုင်သေးပါဘူးခင်ရယ်...။

“ခင် ဘာစားမလဲ၊ ကျွန်တော်က ဆင်းဝဒ်ရှိ စားမလို့...။ ငါးသေတ္တာနဲ့လုပ်တဲ့ ဆင်းဝဒ်ရှိလေ၊ ကောင်းတယ် ခင်၊ အဲဒါ စားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြက်ဥအွန်း မလိပ်ကြော်ရော...။ ခင် ကြိုက်လား”

ခင်သည် သူ့ကို တမ်းတသလို ကြည့်လျှင် တိမ်တိုက်မှာ ရင်တွေတထိတ်ထိတ်ခုန်လျက်...။ ခင်ရယ် မဆိုးပါနဲ့။ ခင့်ကို ကိုယ် မချစ်ပါရစေနဲ့...။ ကိုယ် ရှောင်ထွက်ပါရစေ။

“ခင်လဲ ကိုတိမ်တိုက်စားတာပဲ စားပါ့မယ်”
“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ငါးသေတ္တာဆင်းဝဒ်ရှိ နှစ်ပွဲ မှာတာပေါ့၊ ရေသန့်တစ်ဘူးမှာဦးမှ...။ ဟိုလူတွေနဲ့ အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးလာတော့ ရေတောင်ငတ်သွားတယ်”

“အလုပ်... ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က ပရိဂျူဆာတွေလေ၊ စီးရီးတစ်ခု စီစဉ်မလို့တဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆီက သီချင်းဝယ်ချင်တယ်ဆိုတာ ဆွေးနွေးတာပါ”

“ဟယ်... ဒါဆို ကိုတိမ်တိုက် ပိုက်ဆံရတော့မှာပေါ့နော်”

“ခင့်ကို ကျွေးလို့ထင်တယ်၊ ခင်က လာဘ်ကောင်းတာပေါ့၊ ခင့်ကို မုန့်လိုက်ကျွေးတဲ့နေ့မှာ အလုပ်အပ်တာ လက်ခံလိုက်ရတယ်”

ခင်သည် စိတ်ထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးပင် သူ့ ရယ်သလိုလိုက်ရယ်လိုက်မိပါသည်။ သေချာပါတယ် ဦးတိမ်တိုက်ရယ်...။ ခင်တို့ ကုသိုလ်ကံချင်းနီးစပ်ပါတယ်။ ခင်တို့ကံစပ်တယ်ဆိုတာ မယုံမရှိနဲ့။ ခင်သည် ကလေးတစ်ယောက်လို၊ လိုရာဆွဲတွေးနေခဲ့မိသည်။

www.burmeseclassic.com

(၄)

နံနက် ၀၇:၃၃နာရီ

“ကျွန်တော် ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းတော့လဲဓာတ်ပုံပျောက်နေတာ မသိဘူး၊ ခင်ရှေ့မို့ ခင် ဓာတ်ပုံမြင်မှာ၊ စပ်စပ်စုစု မေးမှာ စိုးရိမ်ပြီး မြန်မြန်ဖွင့်ပိတ်လုပ်တာလဲပါတာပေါ့.....

ခင် သူ့ကားနဲ့ထွက်သွားတော့မှကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်ကားဆီပြန်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကား

ဆီပြန်လျှောက်လာပြီးမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိတယ်.....

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်က ကားနဲ့ထွက်မသွားခင်မှာ ကျွန်တော့်ကိုပြောသွားခဲ့တာတို့.....

“ကိုတိမ်တိုက်ဆီမှာ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်နေခဲ့ရင် ခင်ကို အကူအညီ တောင်းဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

..... တဲ့.....

ပြောပြီးပြီးချင်း ခင်က ကားကို ချက်ချင်း မောင်းထွက်သွားတယ်... ကျွန်တော်လဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဇေဝေဝေ ဟိုတွေးဒီတွေးလုပ်ပြီး စဉ်းစားလာခဲ့တယ်.....

နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုခင် အနားမှာ မေ့ပြီး ချထားခဲ့တာကို သတိရသွားခဲ့တယ်၊ ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဟာ စပ်စပ်စုစုနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူကြည့်ခဲ့မလား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုပဲတွေ့သွားမလား၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက ဓာတ်ပုံကို ယူသွားခဲ့တာပဲလားလို့ စဉ်းစားမိပြီး ပိုက်

ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်မိတာပါပဲ.....

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ထင်တာ မှန်ပါလားဆိုပြီး သိလိုက်ရတော့တာပဲ အစ်ကိုကြီးရာ.....

ခင် ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့သွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို....ခင်သိသွားတယ်.....

ခင်က ကျွန်တော်တို့ဓာတ်ပုံကို ယူသွားခဲ့တယ်၊ဘာကြောင့်ယူသွားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေးပေမယ့် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်နဲ့ ခင်နဲ့ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကျွန်တော် အလိုလိုသိနေတယ်.....

ခင်ရဲ့ သဘောထားကဘာလဲ..ခင်ကကျွန်တော်တို့ကို တစ်ယောက်ချင်းဆုံပြီးတော့တွေ့မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သုံးယောက်စလုံးဆုံပြီးတော့တွေ့မလား၊ ခင်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘာအခြေအနေမှ ရေရှေ့ရာရာ မရှိသေးပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာကို သူ မိန်းကလေးပီပီ လှေ့လာအကဲခတ်တတ်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာသိနေတယ်ဗျာ...

ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောခဲ့ရင်သာ ရှိမယ်၊ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို သူ မြင်နေလိမ့်မယ်လို့ ခံစားနေရတယ်....

အဲဒီ အတွေးပေါင်းစုံတွေကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ပတ်လောက် အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး၊မနေ့ညကနေ ခု မနက်ထိဆို အဆိုးဆုံးပဲ၊တစ်ရေးမှကို အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူးဗျာ၊ဒါကြောင့် မနေနိုင်တော့တဲ့အဆိုးမှာ အစ်ကိုကြီးကိုလှာပြီး ဒုက္ခပေးမိတာပါပဲ.....

ကျွန်တော် ဒီနေ့ရောက်မှာကိုကြောက်နေခဲ့တယ်လေ.....

ဒါပေမယ့် ခုတော့....ဒီနေ့ဟာရောက်ကို ရောက်လာတာပဲ၊ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲဗျာ”

တိမ်တိုက်သည် သူ ဒူးနှစ်ဘက်ပေါ်တွင် တံတောင် ပြန်ထောက်တင်ပြီး လက်ဖဝါးတွေထဲမှာ မျက်နှာကို အုပ်ရင်း ညည်းညည်းညူညူ စကားသံဖြင့် သူတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို အဆုံးသတ်ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

သူ အသံတိတ်သွားသောအခါ ဤအခန်းတွင်းဝယ် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

“ဟ...မနက်တောင် လင်းပြီကွ၊ကြည့်စမ်း၊ခုနစ်ခု
ရီခွဲ ကျော်နေပြီ”

“ဆောရီးပဲ အစ်ကိုကြီးရာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ဒီနေ့ပိတ်ရက်ပဲ၊ငါ အားပါတယ်၊
စားသောက်ပြီးရင် ပြန်အိပ်ချင်လဲ အိပ်၊မအိပ်ချင်လဲ
နားလို့ရတာပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ နားလို့မရသေးဘူး၊သွားစရာ
ရှိသေးတယ်”

“ဪ...အေး ဟုတ်သားပဲကွ၊မင်း ခုန ပြောနေ
တယ်၊ဒီနေ့ရောက်မှာကို ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဘာ
ကိုပြောတာလဲကွ”

“ဒီနေ့.....”

တိမ်တိုက်သည် စကားကိုခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး သက်
ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း သူ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့်
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ပွတ်နေရင်း ဆက်ပြောပါသည်။

“ဒီနေ့ ခင်က ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းတယ်၊
သူနဲ့လာတွေ့ပါတဲ့”

“မင်းကအဲဒါကို ကြောက်သတဲ့လားကွာ”

“ကျွန်တော့်ကိုတင်မကဘူး၊သတိုးနဲ့ ကြည်မင်းကို
လဲ ချိန်းထားတယ်”

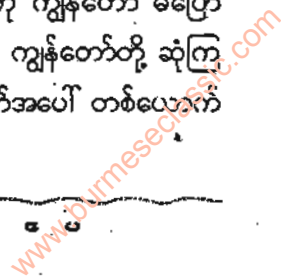
“ခင်ဝေးဝေးခင်က ပြောပြတာလား”

“သူ ဘာမှ ပြောမသွားပါဘူး၊ဟိုကောင်တွေကသာ
ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော့်
ကို ဖုန်းဆက်ပြောပြကြတယ်၊သတိုးကလဲ သူ့ရဲ့ခင်
ဝေးအဖြစ်နဲ့ပေါ့၊ကြည်မင်းကလဲ သူ့ရဲ့ ဖန်လုံးလေး
အဖြစ်နဲ့ပေါ့၊အသီးသီးဖုန်းဆက်ပြီး သူတို့ရဲ့ ထင်မြင်
ယူဆချက်တွေကို ပြောလို့ ကျွန်တော်အံ့လဲ အံ့ဩ
ခဲ့တယ်.....”

ခင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်တော့မလဲဆိုပြီး
လန့်လဲ လန့်သွားတယ်”

“ဒါဆို မင်းတို့သုံးယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း
ချိန်းတယ်ဆိုတာကို မင်း တစ်ယောက်ပဲ သိနေတာ
ပေါ့ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်၊ဟိုကောင်တွေကို ကျွန်တော် မပြော
ချင်လို့ မပြောခဲ့ဘူး၊ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဆုံကြ
ရင်သူတို့သိတဲ့အခါတစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်

ခင်မင်ကြတာတွေ ဘယ်လို ပြောင်းလဲမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီးကြောက်တဲ့ အခါကျတော့လဲ ကျွန်တော်တို့ မဆုံချင်ပြန်ဘူး.....

သူတို့ချင်းလဲ မဆုံဖြစ်ကြအောင် တစ်ခုတစ်ခု ဖန်တီးပြီးပြောမယ်ဆိုတော့လဲ ဘာကို ဖန်တီးရမှန်း မသိဘူး၊ခင်ဝေးဝေးခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှာကြံပြောလဲ ရမယ်မထင်ဘူး၊ဒီကောင်တွေက ခင်ဝေးဝေးခင်ရဲ့စကားတစ်ခွန်းကလွဲရင် ဘာမှ စိတ်ဝင်စားကြတဲ့ ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးရ..”

“မင်းလဲ ကြိုသိနေလို့ပါကွာ၊မသိနေရင် အဲဒီပြုစားတတ်တဲ့ကောင်မလေးပြောတာ တစ်ခုကလွဲရင် ကျွန်တာ စိတ်ဝင်စားမယ့်ကောင်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

တိမ်တိုက်သည် လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း.....

“သူ မနက်ဆယ်နာရီ တိတိမှာ ချိန်းထားတယ်၊နောက်ကုန် တက္ကသိုလ်ရဲ့ စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှာတဲ့...”

“ခဏပြန်ပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ အားမွေးလိုက်ဦး ငါ့ညီ”

“ကျွန်တော် သွားမတွေ့ချင်တော့ဘူး၊သွား မတွေ့တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊မင်းကလဲ...သူက ဘာပြောချင်လို့ ချိန်းမှန်းမသိဘဲ ရမ်းသမ်းပြီး ထွက်ပြေးတာ ယောက်ျားမပီသဘူး”

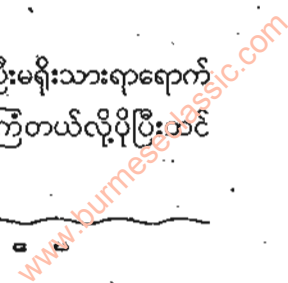
“ခင်ဝေးဝေးခင်ကရော အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကိုဆုံစေပြီး သူနဲ့ လာတွေ့ခိုင်းသလဲ”

“မင်း သွားမတွေ့လဲ ဒီကိစ္စထဲမှာ မင်းလဲပါတယ်ဆိုတာကို သူက ဟိုနှစ်ကောင်ကို မပြောဘဲနေမလား”

အင်း...ဒါလဲ ဟုတ်သားပဲ။ကိုယ်က ဒီကိစ္စကို မပါချင်လို့ရှောင်သွားတော့ရော ဒီကိစ္စဟာ ဒီအတိုင်းပြီးသွားမှာတဲ့လား။

ခင်ဝေးဝေးခင်က သတိုးနဲ့ ကြည်မင်းတို့ကို ပြောတိုပြောပြမှာပဲ။တိမ်တိုက်ကိုမပါ ချိန်းထားတယ်ဆိုတာ ပြောတိုပြောလိမ့်မည်။

အဲဒီအခါကျမှ သူ့ဘက်ကပါပိုပြီးမရိုးသားရာရောက်မည်။သတိုးနဲ့ ကြည်မင်းက သူ ကြိုတင်ကြိုတယ်လို့ပိုပြီးသင်

စရာကောင်းနေမည်။

ဒီတော့ သွားတွေ့လိုက်တာပဲကောင်းမည်။

ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ ပြောရသေးတာမှမဟုတ်တာ။

မိတ်ဆွေပုံစံမျိုးနဲ့ သွားတွေ့ရင်ရော...။

တိမ်တိုက်သည် အစ်ကိုကြီး၏ အခန်းမှပြန်လာသော အခါတစ်ရေးမှတောင်မှ ပြန်မအိပ်ဖြစ်ဘဲ ဆက်လက်တွေးတောငေးငေါင်နေခဲ့ပြန်သည်။

သတိုးသည် လိုင်ဘရီရှေ့က ကျောက်ထစ်တွေမှာ စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်လျက် ငေးမောနေပါသည်။

မတွေ့ဖြစ်၊ မဆုံဖြစ်တော့တာ ကြာပြီဖြစ်သော ချစ်သူ ကောင်မလေးနဲ့ ဒီနေ့ ဆုံရမည်မှာ တစ်ခုခုတော့ထူးခြားလို့ပဲဖြစ်မယ်ဟု တွေးကာ ညက တစ်ညလုံးကောင်းကောင်းပင်အိပ်မပျော်ခဲ့။ သူကလေးဘက်က စပြီး ချိန်းတယ်ဆိုတာ

တည်းက သတိုးဟာ ရင်တွေ့အရမ်းခုန်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကောင်းခဲ့တာပါ။

သတိုးသည် ဟိုငေးဒီငေး ငေးလို့ကောင်းနေချိန်တွင် ကြည်မင်းသည် လိုင်ဘရီ၏လှေကားတွေကို နင်းတက်လာနေသည်။ သတိုး သူ့ကို မမြင်သေး။

ကြည်မင်းသည်ကား လိုင်ဘရီ၏ ထိပ်ဆုံးလှေကားထစ်တွင်ထိုင်နေလေသော သတိုးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အံ့ဩရလွန်း၍ ဆက်ပင်တက်မလာနိုင်တော့ပေ။

သူ လုံးဝမသိပါ။ သတိုးကိုလည်း ချိန်းထားမှန်း သူမသိ။ သတိုးကလည်း သူ့ကို ဖုန်းဆက်မပြောခဲ့။ သူကလည်း တိုယ့် လိပ်ပြာကိုယ်မလုံ၍ သတိုးကိုတော့ ဖုန်းမဆက်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တူညီစွာ အသိပေးခဲ့သူမှာ တိမ်တိုက် တစ်ဦးတည်းကိုသာ။

ကြည်မင်းသည် ဖန်လုံးလေး ဘာတွေလျှောက်လုပ်သလဲ။ ဘုရားရှေ့... သူနဲ့သတိုးဟာ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာကိုဖန်လုံးလေး သိသွားလို့ ဒီလိုဆုံဖြစ်အောင် ချိန်းလိုက်သလား... စသည်ဖြင့် အတွေးတွေ ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်လာကာ လှေကားထဲ၌တွေ့ကိုဆက်မတက်ဖြစ်လာဘူး။

ဘဲ အလယ်မှာရပ်ငေးသွားပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သတိုးက ကြည်မင်းရှိရာဆီ မျက်လုံး
ရွှေလိုက်မိတဲ့အခါ မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွားလျက် မျက်
ခုံးများကား မြင့်တက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ကြည်မင်းကြီး၊ဘယ်လာတာလဲကွ”

ကြည်မင်းသည် သတိုးကို အားနာသလိုပြုံးပြရင်း
သူ ရပ်နေရာမှာသာ လှေကားထစ်တွေကိုဖင်ချထိုင်လိုက်ရင်း

“အခု မမေးနဲ့ကွာ၊သိပ်မကြာခင်မှာ မင်း တွေ့လိမ့်
မယ်”

သူက လည်ပင်းလိမ်ကြည့်လျက် လှမ်းအော်ဖြော
လိုက်ပါသည်။ သတိုးသည် မရိုးမရွတ်လာပြီး...

“ဟေ့ကောင်...ဘာလဲကွာ၊ငါ့နားတော့ လာမထိုင်
ဘဲနဲ့ ဘာလို့အော်ပြောနေတာလဲ”

“မင်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်းအေးအေးဆေး
ဆေးထိုင်စမ်းပါ သတိုးရာ၊ခဏအားမွေးထားလိုက်၊
စကားများများ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ငါ ပြောတာ
နားထောင်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ပြီးရင်မင်းနဲ့ ငါရန်
ဖြစ်ရင်ဖြစ်ရလိမ့်မယ့်အတိုင်းတော့ ငါ့ကိုနိုင်အောင်ထိုး

နိုင်ဖို့ ခုခဏလောက်ငြိမ်ပြီး အားဖြည့်ထားဖို့
အကောင်းဆုံး အကြံပေးမယ်ကွာ”

“မင်းနဲ့ငါ ထိုးရလိမ့်မယ်လို့ မင်းက ဘာလို့ကြိုသိ
နေတာလဲ၊အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကွာ၊မင်းနဲ့ ငါ ဘာ
မှ လာငြိစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ”

“ရှိနေတယ်ကွာ၊မင်း စကားများမနေနဲ့ သတိုးငါ
ပြောသလိုပဲ အေးအေးဆေးဆေးလေး ကိုယ့်နေရာ
ကိုယ် ထိုင်နေကွာ”

သတိုးသည် ဇဝေဇဝါဖြင့် မကျေမနပ်တီးတိုးဆဲဆို
ရင်း ကြည်မင်းအနား သွားထိုင်ဖို့မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ ထိုင်
နေရာမှာသာ ငြိမ်၍ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူ့စိတ်တွေကတော့ မငြိမ်တော့။ တွေးစရာ
တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ဖြစ်နေလေပြီ။ ကြည်မင်းဘာကိုဆိုလို
သလဲဆိုတာကို သိသလိုလို၊မသိသလိုလိုကြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကြည်မင်းသည်လည်း ဖန်လုံးလေးဟာ သူတို့ကို
ဘာကြောင့် မကောင်းကြံချင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေ
ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဆက်သွယ်မှုကိုလည်း ဘယ်လိုက
ဘယ်လို သိသွားပါလိမ့်။ သိတော့ရော ဘာကြောင့် ဒီလို

အချင်းချင်းဆုံပေးသလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ။

ကြည်မင်းခေါင်နဲ့ သတိုးသူရိန်တည်းဟူသော...
ယောက်ျားသားနှစ်ဦးတို့ကို ခင်ဝေးဝေးခင်သည် ခပ်လှမ်း
လှမ်းသစ်ပင်ကွယ်ကနေ ချောင်းကြည့်၍ မချီစာရိလေး ခပ်
မဲ့မဲ့ ပြုံးနေမိတော့သည်။

နောက်တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်။ လာရော လာပျံ၊
မလား။ သူကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်နေရက်နဲ့တောင် ဖွင့်ပြော
ဖို့ ဝန်လေးနေမှန်း ခင်က အလိုလိုရိပ်မိနေသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခင့်ရဲ့အချစ်ကိုလည်း ပထမဦးဆုံး ပိုင်ဆိုင်
ရမည်ဖြစ်သော ချစ်သူတစ်ယောက်ဟူ၍ ခင်က သတ်မှတ်ပေး
ထားသူပင်။

ခင်သည် အမျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်နေသော အချိန်
တွင် တိမ်တိုက်သည် လေးကန်၍ ဝေခွဲမရဖြစ်သော... လော
ကကြီးကို စိတ်ပျက်နေသော အလိုလိုနေရင်း ဒေါသကြီးနေ
သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လိုင်ဘရီ၏ အောက်ဆုံးလှေကား
ထစ်ကို နင်းတက်လိုက်တာ တွေ့ရပါသည်။

သတိုးရော ကြည်မင်းပါ တိမ်တိုက်ကို ချက်ချင်း မြင်
ကြပြီး... မြင်မြင်ချင်းပဲ...

“ဟာ... တိမ်တိုက်”

ဟု ပြိုင်တူခေါ်လိုက်မိကြလေပြီ။ သူတို့၏ အသံထဲ
တွင် အံ့သြကြခြင်းအပြင် သံသယတွေပါ ပါဝင်နေမှန်း တိမ်
တိုက်သည် စိတ်မကောင်းစွာ သိနေခဲ့ပါသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သတိုးက အရင်စမေးလျှင် တိမ်တိုက်သည် အောက်
ဆုံးလှေကားထစ်မှာ ရပ်၍ သတိုးကို မော့ကြည့်လျက်...

“ခင်ဝေးဝေးခင်က ချိန်းထားလို့ လာခဲ့တာပါကွာ”

“မနောက်နဲ့ ဟော့ကောင်”

“မနောက်ပါဘူးကွာ၊ ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ”

ကြည်မင်းမှာ စိတ်မော့လှေ့မှာ ဖြစ်လာသလို အသံ
နှင့်...

“ငါတို့ သုံးယောက်စလုံး မိန်းမတစ်ယောက်တည်း
နဲ့ ဘာလို့ လာပတ်သက်နေရတာလဲကွာ၊ စိတ်ကူးယဉ်
ဇာတ်လမ်းတွေ ထက်တောင် ဆန်းကြယ်နေပြီ”

ညည်းညူသလို ရေရွတ်သံအဆုံးမှာတော့ ခင်ဝေး
ဝေးခင်တည်းဟူသော မိန်းမငယ်ကား သူတို့အနားသို့ လက်
ပိုက်၍ ခြေလှမ်းတွေ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလျက် ခနဲသလိုပြုံး

နေသော နှုတ်ခမ်းများဖြင့်လျှောက်လာနေလေတော့သည်။
သူတို့ သုံးယောက် ပြောလက်စစကားတွေ ရပ်တဲ့
သွားကြပါသည်။

သူတို့ သူမအား ဝိုင်းဝန်းနေကြပါသည်။သူတို့၏
အကြည့်များထဲတွင် သူမအားချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းထက် စူး
စမ်းအကဲခတ်၍ မေးခွန်းပေါင်းများစွာပါသော အကြည့်များ
က ပိုပြီးထင်ရှားနေပါလိမ့်မည်။

ခင်သည် အားလုံးကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး...

“ဒီသုံးယောက်ဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါပဲ
ဆိုတာကို ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ဖုံးကွယ်ထားသလဲ၊
အဲဒါကို ကျွန်မ စဉ်းစားမရခဲ့ဘူး.....

စဉ်းစားမရလေလေ စိတ်နာပြီး ဒေါသ ဖြစ်
ရလေလေပဲ....

ကျွန်မ ကြားဖူးတာကတော့.....”

သတိုးက စကားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဝေး...ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုခု လုံးဝမသိပါဘူး
ခင်ဝေးကို ဒီသူငယ်ချင်းတွေ ရှိတဲ့အကြောင်း အသိ
ပေးဖို့လဲ မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ အသိမပေးတာပါ...

အဲဒါဟာ ဘာမှ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်စရာ
မလိုပါဘူး။”

ခင်ဝေးဝေးခင်သည် သတိုး၏ စကားကိုလက်ခံနား

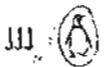
ထောင်ပြီးမှ...

“ကိုသတိုး မသိတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ကျွန်မနဲ့အရင်တွေ
တာက ကိုသတိုးပဲလေ၊နောက်မှ ထပ်တွေ့တဲ့ လူ
တွေကသာ...”

ခင်ဝေးဝေးခင်သည် တိမ်တိုက်နဲ့ ကြည်မင်းခေါင်
တို့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ကြားဖူးတာကတော့လေ၊ယောက်ျားလေး
အများစုဟာ သူတို့သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတွေကို အသိ
ပေးလေ့ရှိတယ်တဲ့၊ရှင်တို့ သုံးယောက်လို သိပ်ချစ်
ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင်တော့ တစ်ယောက်အ
ကြောင်းကို တစ်ယောက်ကကြီးကနေ အ၊အထိသိ
ကို သိကြမှာပါပဲ၊သိသိကြီးနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ကို
ကြည်မင်းနဲ့ တိမ်တိုက်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကဘာ
လဲ၊ဘာသဘောလဲ၊ကျွန်မ ဒီဇာတ်ပုံလေးကိုသာ လူ

www.burmeseclassic.com

ကျင့်ဝတ်ချိုးဖောက်ပြီး ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အပြုအမူအဖြစ် နဲ့ သူများပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ခိုးယူ မကြည့်ခဲ့မိရင် ကျွန်မဟာ ရှင်တို့ သုံးယောက်အလယ်မှာ ပစ်မှတ် တစ်ခုအဖြစ်... သတ်မှတ်ယှဉ်ပြိုင်ခံရတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာပဲထင်တယ်။ အဲဒါကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးတာက ရှင်တို့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူ ငယ်ချင်းတွေဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုကြီးကို ကျွန်မ ဘာလို့ အသိပေးမခံရသလဲဆိုတာပဲ...”

သတိုးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းညူသလို အသံနှင့် ခင်ကိုကြည့်ပြီး...

“ခင်ဝေးရယ် ဒီကောင်တွေဟာ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာကို ခင်ဝေးသိချင်မှန်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရင် ပြောပြမှာပါဗျား။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်တန်းကတည်းက တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ညီအစ်ကိုတွေလို ပေါင်းခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဘာကြောင့် ဖုံးကွယ်ထားစရာလိုမလဲ”

“ဟွတ်ပါတယ်၊ ကိုသတိုးက မသိလို့မဆိုင်လို့ ပြောတာပါ။ အားလုံးထဲမှာ ကိုသတိုးက အပြစ်ကင်း

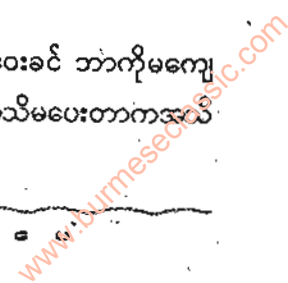
ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကတော့ အပြစ် မကင်းပါဘူး ခင်ဝေးဝေးခင်ရယ်။ ကျွန်တော် သတိုးကိုရော၊ ခင်ဝေးဝေးခင်ကိုရော ညာထားခဲ့ပါတယ်”

ကြည်မင်းခေါင်ကား ခင်ဝေးဝေးခင်ကို မျက်နှာပူတာထက် သတိုးကို ပိုပြီး မျက်နှာပူနေသော အမူအရာတွေက ထင်ရှားနေပါသည်။

“ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်းမှာချစ်သွားလို့ ချစ်စနိုးနဲ့ ‘ဖန်လုံးလေး’ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ခင်ဝေးဝေးခင် မသိအောင် ပေးထားခဲ့မိတယ်။ အဲဒီနာမည်နဲ့ပဲ သူတို့ကို ကျွန်တော် အသိပေးပြောပြခဲ့တယ်။ သတိုးရဲ့ ခင်ဝေးဆိုတာကို သိသွားတော့လဲ သိသိကြီးနဲ့ နောက်မဆုတ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် သတိုးမသိအောင် သူနဲ့ အပြိုင်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ခင်ဝေးဝေးခင်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ တမင်ပဲ အသိ မပေးခဲ့ဘူး...”

အဲဒီအတွက် ခင်ဝေးဝေးခင် ဘာကိုမကျေနပ်တာလဲ၊ ခင်ဝေးဝေးခင်ကို အသိမပေးတာကအသိ

မပေးသင့်ဘူး၊မဆိုင်ဘူး၊ဒါဟာကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း၊ချင်း ရှင်းရမယ့် ကိစ္စပဲ သိနေလို့ အသိမပေးတာပါ.....

သတိုးကို အသိမပေးတာက သူ့ အရင်တွေ့ပြီး သူက ချစ်ပါတယ်လို့ အသိပေးကြေညာထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က ကြိုးစားတာမို့ အသိမပေးသင့်ဘူးလေ၊အဲဒါဟာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်တာပဲ”

တိမ်တိုက်ကား သူတို့ပြောသမျှတွေ စိတ်ပျက်သလိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ငေးလျက် နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။

“မင်းကွာ ငါ့အပေါ် ဒီလိုဖုံးကွယ်တာတော့မကောင်းပါဘူး၊ငါ အဲဒီလောက်သဘောထားမသေးသိမ်ဘူးကွ၊မင်း အမှန်အတိုင်းပြောလဲ ငါက ဘာကြောင့် မင်းကိုလိုက်တာလို့ရမလဲ”

“ဒါပေမယ့် ပြောလိုက်တာထက် မပြောတာဟာပိုကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွာ.....

ဒါကြောင့် မပြောဘဲနေတာ၊မပြောဘဲနေထဲ

ငါက မင်းထက်ပိုပြီး ကြိတ်ကြိတ်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ငါ့ဘက်က ရိုးရိုးသားသား လျှို့ဝှက်တာကွ၊မင်းကို မျက်နှာပူလို့ လျှို့ဝှက်ထားတာ”

“ဘာမှ မျက်နှာပူစရာမလိုဘူး ပေ့ကောင်၊တစ်နေ့ ကျရင် ဒီကိစ္စက မသိဘဲနေမလား၊အဲဒီအခါကျတော့ ရော မင်းက မျက်နှာမပူတော့ဘူးတဲ့လား၊မင်းနဲ့ ငါ့မှာ တစ်ယောက်ကပျော်ရရင် နောက်တစ်ယောက်က ဝမ်းနည်းရမှာမို့ မျက်နှာပူစရာမကောင်းတော့ဘူးလား”

“အဲဒါတွေ ငါ ကြိုမတွေးချင်လို့ မတွေးခဲ့ဘူး၊ချစ်မိရင် လူတိုင်းမှာ အမှားတွေကြတယ်ကွ၊အချစ်က လူတိုင်းရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ပြောင်းလဲသွားစေတယ်”

တိမ်တိုက်သည် ကြည်မင်းနဲ့သတိုးတို့စကားများနေကြတာကို ကြည့်လိုက်၊ခင်ဝေးဝေးခင်ကိုတော့ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးသလဲဆိုတာကို မေးချင်သော မျက်လုံးတွေနဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်...။

“ဒီကိစ္စမှာ တိမ်တိုက်ကဘာလို့ ပါနေသလဲ”

ကြည်မင်းခေါင်က သတိရသလိုပြောလျှင် သတိုးကပါ သူမေ့နေသော တိမ်တိုက်ကို၊ သူတို့နှစ်ယောက်နှောက်တွင် တွေ့တွေ့ဝေဝေရပ်ငေးနေသော တိတ်ဆိတ်လှသည့် တိမ်တိုက်ကို...သတိရပြီး နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

တိမ်တိုက်က ဘာဖြေရမှန်းမသိခင်မှာ ခင်ကပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုတိမ်တိုက်ကတော့ ကျွန်မကို ခင်ဝေးဝေးခင်မှန်း တွေ့တွေ့ချင်းမှာမည်သိသိချင်းနေကပဲ သိပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကိုချိန်းရတာကတော့ သူ့ဆီက သူမသိအောင် ခိုးယူခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ပေးဖို့ပါ.....

ဒီမှာနော်...ကိုတိမ်တိုက်၊ခင် သိချင်တာတွေသိရအောင်ဖန်တီးပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို ခင်အားငှ်းရှုမှာတရားဝင် ပြန်ပေးပါတယ်။သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူတူအမှတ်တရ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံမို့ သိပ်မြတ်နိုးမှာပဲလို့ ယူဆပြီး ခင် ပြန်ပေးပါတယ်.....

ခင်ဆီမှာ ရှိလဲ အသုံးမဝင်ဘူးလေ၊ခင်က

သုံးယောက်စလုံး ဓာတ်ပုံကိုမှ မယူချင်တာ၊ခင် လိုချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံက တစ်ယောက်တည်းဓာတ်ပုံပါ.....

ကဲ...ခင် သွားတော့မယ်ကိုတိမ်တိုက်၊ဘာဖြောစရာရှိသေးလဲ”

တိမ်တိုက်သည် ဓာတ်ပုံလေးကို အသာလှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက်တွင် ခင်ရဲ့ မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်ဝန်းလေးတွေကို ငေးနေမိပါသည်။

ခင် ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ ခင်မျက်လုံးတွေထဲက တစ်ဆင့် သူ မြင်နေရသည်။သူ သိနေပါသည်။ဘယ်သူ့ဓာတ်ပုံကိုပဲ ခင်လိုချင်သလဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ခင်ထိုက်တိုင်ကိုက ကိုယ့်ပုံမှာ မင်အပြာလေးနဲ့ လိုင်းအကန့်လေးထောင့်လေးကိုဆွဲပေးလိုက်တယ်။

ဓာတ်ပုံရဲ့ပိုင်ရှင် ကိုယ့်ကိုပြန်ပေးပြီးတော့ ခင်ရဲ့ သဘောထားကိုသိစေတယ်တဲ့လားခင်ရယ်...။တိမ်တိုက်နဲ့ခင်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှလုံးသားထဲကို ထိုးဖောက်တော့မလို စူးစိုက်စွာငြိမ်၍ကြည့်နေကြတာကို သတိုးနဲ့ကြည်မင်းတို့ကား ပခုံးတွေတွန့်လျက် အံ့သြစွာ တိတ်ဆိတ်စွာအကဲခတ်ကြလေသည်။

ခင်သည် ခင့်ကိုချစ်နေတာထက် သူငယ်ချင်းတွေထံ ပိုပြီးချစ်နေချင်သော ခင့်အပေါ်ဖြစ်သောသံယောဇဉ်ထက် သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်သံယောဇဉ်ပိုလိုသော၊မလိုအပ်တာတွေ မှာတွေဝေချင်သော သူ့ကိုရင်ထဲမှာနာကျက်လာပါသည်။

ကိုယ့် တစ်သက်မှာမလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ့်ဘက်က တင်ခဲ့တာမျိုး သူ့ကိုကျမှဖန်တီးမိတာပါ။သူ့ကိုပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်လိုက်မိတာပါ။ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပြန်ရခဲ့တာကတော့ ချစ်သူ ဟာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလောက်တောင်ဦးစားမပေးသော ဆုံး ဖြတ်မှုမျိုးပဲဖြစ်နေခဲ့ပြီလားကွယ်။

“ကျွန်တော်...”

တိမ်တိုက်သည့် တစ်ခွန်းအသံထွက်ပြီးမှ တံထွေး တစ်ချက်မျိုးချလိုက်ပြီး...

“ဓာတ်ပုံကိုပြန်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ခင်”

ခင်သည် အဲဒီစကားတွေမှာနာကြည်းသွားကာသူတို့ ကိုနှုတ်ပင်မဆက်တော့ပဲ ချက်ချင်းကျောခိုင်းပစ်ခဲ့ပါသည်။ သူမကို ဘယ်သူကမှလဲမတား။အားလုံး အငေးသား ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

တိမ်တိုက်ကား ဓာတ်ပုံလေးကိုထပ်ခါထပ်ခါမမြင်ဖူး သလိုပြန်ငုံကြည့်လျက် သူ့ဘဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလုံးပျောက် ဆုံးသွားခဲ့သလို ခံစားလာရပါသည်။

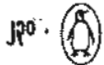
သတိုးသည် တိတ်ဆိတ်နေကြတာကိုသည်းမခံနိုင် သလိုအသံမျိုးနဲ့ကြည်မင်းကိုလှမ်းမဲလေသည်။

“မင်းမှာလဲ ငါတို့သုံးယောက်ပုံရှိတာပဲ။မင်းဘာလို့ ခင်ဝေးကိုအသိမပေးလဲ အခုတော့ခင်ဝေး စိတ်ဆိုး သွားပြီ၊ငါ့ကိုအသိမပေးတာလဲ မင်း ကလိမ်ကကျစ် လုပ်ထားသလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေ့မိရဲ့လား”

“ဟေ့ကောင် ငါ့ လာမမဲနဲ့၊သူက ဘာမှစိတ်ဆိုးစ ရာမရှိတဲ့ကိစ္စကိုစိတ်ဆိုးတယ်၊သူက ကြားလူပါအ နေသာကြီးပါ အဲဒါကို အလကားနေရင်း စိတ်ဆိုး တယ်ဆိုတာဟာ မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ငါတို့ကို စိတ်ဆိုး တာဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ် သူမဲချင်တဲ့လူကိုမမဲရလို့ငါတို့ ကိုအလကားနေရင်း ရန်လိုတာကွ၊ငါတို့ကအမဲခံရ တာကွ”

“မင်း ဆိုတဲ့ကောင်ကကွာ ကြိုက်စရာရှားလို့ ငါ ကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးကိုမှလာကြိုက်ရလားကွ”

“မျက်စိက သူ့ဘာသာသဘောတကျ ရွေးချယ်လိုက် တာကွ နှလုံးသားစာ သူ့ဘာသာချစ်သွားတာကွတား လို့မရဘူး အချစ်ဆိုတာ သူ့ဘာသာဖြစ်လာတာကွ”

“မင်းကလဲ မှားထားသေးတယ် ငါ့ကိုပြန်မအော်နဲ့ တကယ်ဆို မင်း ငါ့ကိုတောင်ရှိခိုးနေသင့်တယ်”

“နှုပ်ချေးတဲ့လောင်းဘဝထဲက ပေါင်းလာတဲ့လူ တွေပါရွာ ဘယ်ကောင်ကိုမှဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး”

“ငါ့ကိုတော့ ဂရုစိုက်သင့်သွားပြီ”

“ခင်ဝေးဝေးခင်က မင်းကိုချစ်တယ်လို့လဲ ပြောမ သွားပဲနဲ့လေသံတွေမြင့်မနေနဲ့ သတိုး”

“မင်းကိုလဲ မင်းရဲ့ဖန်လုံးမက ချစ်လှပါချည်ရဲ့လို့ ကတိပေးသွားသလား”

“ဟေ့ကောင် မင်းကဘာလဲကွ ငါ့လာမမနဲ့”

“မဲတယ်ကွာ မဲတယ်ကွာ”

“မဲရင် ထိုးတယ်ကွာ”

“အေး ငါကလဲထိုးတယ်ကွာ”

သတိုးနဲ့ကြည်မင်းတို့ကား ပေါက်ကရတွေပြောရင်း ရန်ထဖြစ်ကြသည်။

ကြည်မင်းက သတိုး၏ပုခုံးကိုပိတ်တွန်းပြီး အရင်စ ထိုးလိုက်ရာ သတိုးမေးစေ့ကိုခွပ်ခနဲအသံမြည်အောင်ထိုးမိပါ သည်။

သတိုးက မခံ။သူ့လက်သီးနဲ့မိုနိုင်ရာ ကြည်မင်း၏ ဗိုက်ကို အားကုန်ပြန်ထိုးလေသည်။ကြည်မင်း ရှောင်လို့ရပေ မယ်မရှောင်ပါ။အုခနဲ အသံထွက်အော်လျက်ဗိုက်ကိုနှိပ်၍ ညည်းညူရင်း..

“ခွေးကောင် ကြည့်စမ်း မင်း တကယ်ထိုးတယ်ပေါ လေ”

“မင်းလဲ ငါ့ကိုတကယ်ထိုးတာပဲကွ မေးစေ့ကိုအိစိန့် သွားတာပဲ”

သူတို့ပြောဆိုရင်း လက်သီးတွေတရမ်းရမ်းဖြင့်တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ထိုးကြလေသည်။

သတိုး၏မျက်ခုံးထောင့်တစ်ဘက်အထိုးခံရလျှင် သတိုးကကြည်မင်း၏ပါးရိုးကိုခုန်၍ထိုးရ၏။သူက ကြည်မင်း ထက်လဲအရပ်ပုရာ မမိ။သို့သော် ခုန်ပြီးထိုးတော့မီသွားပါ သည်။

ကြည်မင်းက အဲဒီအခါမှာသတိုး၏ဗိုက်ကိုလက်သီး

www.burmeseclassic.com

ဖြင့်တိုက်၍ထိုးပြန်ပါသည်။ သတိုးကားခိုက်နိုင်သည်။ ညုလျက်
သား ကြည်မင်း၏ညိုသကျည်းကို သူ့ရဲလည်သာရှူးဖိနှပ်ဦး
ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းကန်လိုက်လေသည်။

တိမ်တိုက်ကတော့ လိုင်ဘရီ၏အောက်ဆုံးလှေကား
ထစ်တွင် ဖင်ချထိုင်။ တွေဝေငေးဝိုင်း။ သူ့ရှေ့မှာရန်ဖြစ်ထိုးကြိတ်
ကြလေသော သကောင့်သားနှစ်ယောက်ကို မြင်ဟန်လဲမပြု။
တားလဲမတား။ ဖျန်ဖြေဖို့လဲ စိတ်မဝင်စား။

အမှန်မှာ သတိုးနဲ့ကြည်မင်းတို့ဟာ ဟန်လုပ်ပြီးရန်
ဖြစ်ထိုးကြိတ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း သတိုးကြည်မင်းနဲ့
တိမ်တိုက်တို့ သုံးဦးစလုံးသိနေကြပါသည်။

သူတို့ သူငယ်ချင်းချင်း ဆော့စရာမရှိရာကြောင့် ဆော့လျှင်
ဤသို့ထိုးကြိတ်ဆော့ကစားတတ်ကြ၏။

တကယ်လဲ နာအောင်ထိုး၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်လဲ အပြန်အလှန်ထိုးကြတာဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ရဲထိုး
ချက်ကို ရှောင်လို့ရတာတောင် နောက်တစ်ယောက်က
ဘယ်တော့မှ မရှောင် အထိုးခံသည်။ အနာခံသည်။

ပြီးတော့လဲ ဘာမှမဟုတ်။ သူ့ဘာသာ ပြီးသွားကြပြီး
ဒဏ်ရာကိုယ်စီနဲ့ဆက်ပြီး စကားနိုင်လှကြဦးမည်။

သူတို့ ထိုးခဲ့တာ၊ နာခဲ့ရတာတွေအတွက် စိတ်ထဲမှာ
အတေးအမှတ်မရှိ။ အငြိုးအတေးလဲမရှိ။ ဤသည်ကား သတိုး
ကြည်မင်းနဲ့တိမ်တိုက်တည်းဟူသော လူငယ်လေးသုံးယောက်
၏ ထူးခြားတဲ့အပြုအမူတစ်ရပ်ပဲဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ ရန်ဖြစ်ပြီးတဲ့အထိထိုင်စောင့်ရမည်မှာ တိမ်
တိုက်၏ဝတ္တရားပဲဖြစ်သည်။

ထိုင်မစောင့်လဲဘာမှအပြစ်တင်ကြမှာ မဟုတ်ပေ
မယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စကားပြောချင်သည်။ ဆွေးနွေးချင်သည်။
ရင်ဖွင့်ချင်သည်။

တိမ်တိုက်၏ရင်ထဲကအကြောင်းတွေကို ဘာတစ်ခုမှ
သိခွင့်မရသေးသော သူတို့ကိုပြောပြရဦးမည်။

သူတို့ကလဲ သိချင်ကြမယ်မှန်း ပါးစပ်ကဖွင့်မပြော
လဲ တိမ်တိုက်ကရိပ်မိနေခဲ့ပါသည်။

“ဒါဆိုရင်ကွာ မင်းတို့တွေတာသိပ်မကြာသေးတဲ့အချိန်လေးအတွင်းမှာ သူကမင်းကိုချစ်သွားတာပဲဖြစ်မယ် အား ကျွတ်ကျွတ်”

သတိုးသည် မျက်ခုံးနှစ်ဖျားရိုးတွေမှာ ပလာစတာတွေကပ်ထားတာကို လက်ညှိုးနှိုးဖိရင်း တစ်ကျွတ်ကျွတ်ညည်းညူရင်းသူထင်မြင်ချက်ကိုပြောပါသည်။

ကြည်မင်းကတော့ ညှိသကျည်းကိုဦးစိုင်းဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးနဲ့မိဂသီ ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးနှစ်မျိုးရော၍ လူးနေရင်း တအီးအီးအသံထွက်ညည်းညူနေပါသည်။

“ခွေးကောင် သတိုး ငါ့ကိုသူ့ဖိနပ်ကြီးနဲ့ပိတ်ကန်တယ်နာလိုက်တာကွာ”

“မင်းလဲ ငါ့ကိုထိုးတာပါပဲကွာ”

“ကဲပါ မင်းတို့ကလဲတကယ်လဲမဟုတ်ပဲနဲ့စကားနိုင်လုမနေကြနဲ့တော့ကွာ ငါ့အလှည့်ပေးပါဦး မင်းတို့ပဲ ငါနဲ့ခင်အကြောင်းသိချင်ပါတယ်ဆို”

“ခင်..တဲ့လားကွာ ဒါနဲ့များ ငါတို့တွေတာနှစ်ခါပဲ

ရှိသေးတယ်တဲ့”

“သူက သူ့ကိုယ်သူ ခင်’လို့စသုံးပြီး ပြောတာက ငါက အဲဒီလိုပဲခေါ်မိတာပေါ့”

“မင်းစိတ်ထဲမှာလဲ ခေါ်ချင်ချင်ဆိုတာ ဝန်ခံစမ်းပါ တိမ်တိုက်ကြီးရာ အချင်းချင်းတွေ မင်းပါးစပ်ဟတာနဲ့ အူဘယ်နှစ်ခွေဆိုတာသိပြီးသားလာမညာနဲ့”

ကြည်မင်းက တမ်းတသလိုလိုအသံနဲ့...

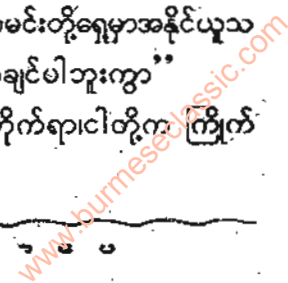
“ဪ ဖန်လုံးလေး ဖန်လုံးလေး နောက်ဆုံးကျတော့လဲ ငါတို့သူငယ်ချင်းရဲ့အဖော်လေးအဖြစ်တွေ ရမယ့်သူဖြစ်လာပါလားကွာ အံ့ဩဖို့တောင်ကောင်းနေပြီ။”

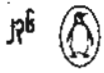
“ငါ သူ့ကိုဖွင့်ပြောဖို့ရည်ရွယ်ချက်လဲမရှိဘူး ဖွင့်လဲ မပြောတော့ပါဘူးကွာ”

“ဟေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့ ဒီလောက်အသည်းအသန် ကြိုက်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါကမင်းတို့ရှေ့မှာအနိုင်ယူသလိုကြီး တွဲပြရမှာမျိုးမဖြစ်ချင်ပါဘူးကွာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ တိမ်တိုက်ရာ၊ငါတို့က ကြိုက်

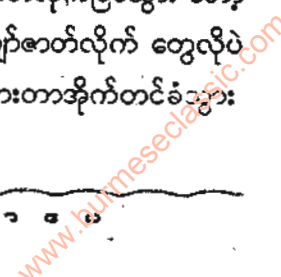

ပွင့်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

တုန်းကတော့ကြိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်ငါတို့သုံး
 ယောက် ထဲက ဘယ်သူရရကျေနပ်တာပဲ သူငယ်
 ချင်းရဲချစ်သူ ဖြစ်လာတော့လဲ ငါတို့ကလဲ သူငယ်
 ချင်း တစ်ယောက်အဖြစ်ဆက်ဆံလို့ရပါတယ်ကွ
 မင်းကငါတို့ကိုအထင်မသေးစမ်းပါနဲ့”
 “မဟုတ်ဘူး သတိုးရာ ငါတို့ကဘာမှပွင့်ပွင့်လင်း
 လင်းပြောရသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ရှေ့ဆက်မတိုး
 တော့လဲဘာမှဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး”
 “ဒါပေမယ့် ခင်ဝေးဝေးခင်ဘက်ကိုလည်း ထည့်
 တွက်ဦးလေ သူကလူမှုဆက်ဆံရေးမှာခေတ်မီ ပွင့်
 လင်းပေမယ့် “သူ့ အပြုအမူအနေအထိုင်ဟာ ဘယ်
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ အထာတွေ၊ ကဗျာတွေ
 ပေးတာမျိုးမရှိဘူးဆိုတာ ယောက်ျားတိုင်း သိတယ်
 မင်းတို့ကျတော့ သူ တကယ် ချစ်လို့ဖြစ်မယ် ဒါ
 ကြောင့်အထာတွေပေးတယ် စကားတွေကြောင်းပေး
 တယ်ကွာ၊ သူဟာဣန္ဒြေသီက္ခာရှိတဲ့မိန်းကလေးပါ
 ဒီလိုလုပ်ဖို့ သူဘယ်လောက်တောင်သတ္တိမွှေးရမလဲ
 စဉ်းစားကြည့်၊ မင်းကိုတော်ရုံတန်ရုံချစ်လို့တော့ မ

ဟုတ်ဘူး...
 အရမ်းချစ်လို့ သူ့ဘက်ကစတာ မင်းကစမလားလို့
 စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဘက်ကအ
 ရင်စလိုက်ရတာပါကွာ...
 ခင်ဝေးဝေးခင်ရဲစိတ်ကခန့်မှန်းလို့ရတယ် သူခင်တဲ့
 သူ့ကိုခင်မယ် သူ့ချစ်တဲ့သူ့ကိုကျတော့လဲတကယ်ကို
 သစ္စာရှိရှိနဲ့ချစ်မယ့်မိန်းကလေးမျိုးပါ”
 ကြည့်မင်းခေါင်က စီကာပတ်ကုံးပြောပြတော့ တိမ်
 တိုက်မှာပိုပြီးတွေဝေရပြန်ပါသည်။
 “ဟေ့ကောင် တိမ်တိုက်၊ မင်းဆက်ပြီး တွေဝေနေ
 မယ်ဆို ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်၊ ငါကလူပုပေမယ့်သတ္တိ
 ကတော့ မင်းတို့လိုအရပ်မြင့်တဲ့ကောင်တွေလောက်
 ရှိတယ်၊ မင်းကိုပြောမရတော့ရင် ငါ ထိုးတော့မယ်
 အဲဒီလောက် တိုက်တွန်းနေတာတောင် ဟိုလိုလို
 ဒီလိုလိုပြောနေရင် ငါကအမြင်ကပ်လာပြီ”
 “ဒီဇာတ်လမ်းမှာ သူက ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သွား တော့
 ရုပ်ရှင်မင်းသား နာမည်ကျော်ဇာတ်လိုက် တွေလိုပဲ
 ဖြစ်သွားတာ၊ ဘဝင်မြင့်သွားတာအိုက်တင်ခံသွား

တာ”

“အဲဒီ မြင့်နေတဲ့ဘဝင်ကို နို့မို့သွားအောင်ဆွဲချပစ်မယ်၊ ခံနေတဲ့ အိုက်တင်တွေကို မခံနိုင်တော့အောင် လုပ်ပစ်မယ်ကွာ”

“အေးကွာ ဟုတ်တယ်ကွာ လာသတိုးရာဒီကောင်ကို ဝိုင်းသမကြာရအောင်”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့အခါတစ်ရာလောက် ရည်းစား စကားပြောရတဲ့မိန်းမဟာ ဒီကောင်ကရည်းစားစကားလေးတစ်ခွန်းတောင်မပြောရသေးပဲနဲ့ အရူးအမူး စွဲလမ်းနေတာကို မနာလိုလိုငါလဲထိုးချင်နေတယ်”

သူတို့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပေါက်တတ်ကရတွေပြောချင်ရာပြော၊ အရက်ရှိန်လေးတွေ မူးရီရီနဲ့မို့အာသွက်လျှာသွက်တွေဖြစ်လိုဖြစ်။

နောက်တော့ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလိုအူတူတူ ငေါင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသော တိမ်တိုက်ကိုတစ်ယောက်က ချုပ်ပြီးတစ်ယောက်ကတစ်စွပ်စွပ်ထိုးပါသည်။

အနည်းငယ်လေး နာရုံ၊ ပူးရုံ၊ ယောင်ရုံကလေးထိုးတာဖြစ်ပြီး တိမ်တိုက်ကလည်း နောက်ကချုပ်ထားတဲ့ကောင် သ

တိုးကိုတံတောင်နဲ့တွက်။ ရှေ့ကထိုးနေတဲ့ ကြည်မင်းကို ခြေထောက်နဲ့လှမ်း၍ကန်။

သူတို့ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ တဟီးဟီး တဟားဟားရယ်ကြပါသည်။

နောက်တော့ သူတို့အားလုံးတိမ်တိုက်၏အိမ်ခန်းက ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြတော့သည်။

မနက် ဆယ်နာရီထိုးမှသူတို့ပြိုင်တူ နိုးကြသောအခါ အားလုံး၏မျက်နှာတွေရော ခြေတွေလက်တွေမှာရောဒဏ်ရာတွေနဲ့ တစ်အင်းအင်း တစ်ကျွတ်ကျွတ်ညည်းညူသံတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့လှပတဲ့နံနက်ခင်းဟာ စတင်ခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ခင်မင်မှုတွေ မဆုံးရှုံးတော့တဲ့နံနက်ခင်းတစ်ခုပဲဖြစ်ပါတယ်။

အချစ်ပြုနံပါတ် (၄)

၁၉၆၀:၆၀:၁၉

(၁)

ခင်သည် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများသာ ကားရပ်ခွင့်ရှိ
သော ကားပေါ်ကင်တွင်ကားရပ်ပြီးနောက်ကားပေါ်မှဆင်း
သည်။ခင်၏ ထမင်းချိုင့်၊ကော်ဖီဓာတ်တူး၊အာလူးကြော်ထုပ်
ဆီးသီးထုပ်နှင့်လက်ဖက်သုပ်ဘူးများအစီအရံထည့်ထားသော
ပလပ်စတစ်ခြင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီးခင်နံ့ဘေးတွင် အချထား
လိုက်၏။

ထို့နောက် ခင်ကခင်၏သားရေအိတ်အညိုကို ဆွဲယူ
ကာပုခုံးတွင်လွယ်သည်။ဟိုတယ်တွင်း၌ အေးစိန်လှတာမို့အ
ပြင်မှာဘယ်လောက်ပူပူ ကုတ်အင်္ကျီလေးတွေဝတ်ထားရတာ

လဲအလုပ်တစ်လုပ်။ ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို လက်တွင်တင်ပြီး
ကားသော့ကိုပိတ်လိုက်ပါသည်။

နောက်တော့ ခင်သည်ဘေးတွင်ချထားသောခြင်းကို
ကောက်ကိုင်လိုက်လျှင် ခင်၏ပလပ်စတစ်ခြင်းလေးကား
တော့။

ခင်သည် ရုတ်တရက်တော့လန့်ဖျပ်သွားပြီး ဘေးသို့
ကိုရှာဖွေလိုက်ရာ

“ခင် ရှာမနေပါနဲ့ ကိုယ်ယူထားတာပါ”

ခင်သည် သူ့ကိုမြင်တော့အံ့သြသလိုမျက်လုံးလေး
ပြူးနေသည်။

ခင်သည် သူ့မျက်နှာတွင်တွေ့ရသောအညိုအမည်း
များ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာကွဲလျက် သွေးခြေခဲလေးတွေတွေ့ရ
ချင်းများကို ဘစ်ခုခြင်းစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိပါသည်။

“ခင်ဆီ လာလည်တာပါ”

“ခင်နဲ့ရှင်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“ပတ်သက်ပါတယ် ခင်ရယ်”

“ဒီမှာ ခင်ကိုအနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့လား ခင်
အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ၊ မနေ့တစ်နေ့လေး ကို

က ခင်၊ ရူးခဲမိုက်ခဲတာတွေကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်
နှောင့်တရသွားပါပြီ အခု ခင် အားလုံးကို မေ့လိုက်
နိုင်ပြီ”

“ခင် ကိုယ့်ကိုစိတ်နာသွားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါ
တယ် ခင်”

“စိတ်နာရအောင် ရှင်နဲ့ခင်ကဘာဆိုင်လို့လဲ ဘာမှ
မဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုအလကားနေရင်း ခင်
စိတ်လဲမနာသလို စိတ်ထဲမှာဘယ်လိုမှလဲ မနေပါ
ဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်ရယ် ခင်၊ ဟိုတစ်နေ့က
ကိုယ့်ကိုမေးသွားတယ်လေ ဖိုတိမ်တိုက်ခင်းကိုဘာ
ပြောစရာရှိလဲဆိုတာ ကိုယ့်မှာအခုပြောစရာရှိသွား
ပြီ”

“အဲဒီတုန်းကလဲ ပြောသွားသားပဲ ခင်ကိုဓာတ်ပုံပြန်
ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့လေးပြီးနေတာပဲ၊ က
ပါ ခင်ခြင်းတောင်းပြန်ပေးပါတော့ရှင်၊ ခင် အလုပ်
ချိန်နောက်မကျချင်ဘူး ပြီးတော့ ခင်ခြင်းတောင်းကို
ခင်ကလို့ကလုတာကို ရှင်ကမပေးဘဲ ရှောင်နေရင်း

ခင်အတွက် ဣန္ဒြေပျက်စေချင်ပါတယ် သိက္ခာကျစေ
ပါတယ် ကိုတိမ်တိုက်ရယ်။ ခင်ကဒီဟိုတယ်ရဲရာထူး
အမြင့်ဆုံးအလုပ်ကိုလုပ်နေတဲ့လူပါ။ ခင်ဂုဏ်သိက္ခာ
ကိုထိခိုက်အောင် ဒီလိုရမ်းကားတဲ့အပြုအမူနဲ့မဆက်
ဆံပါနဲ့ ခင် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုတိမ်တိုက်”
“ခင်ရယ်..”

တိမ်တိုက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံနဲ့ ရေရွတ်
လျက် ခင်၏ခြင်းတောင်းကလေးကိုပြန်ပေးလိုက်ရပါသည်။
“ခင်ကို ဘယ်တော့မှထပ်မနေနှင့်ယှက်ပါနဲ့။ ခင်
ကိုတိမ်တိုက်တို့သုံးယောက်စလုံးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူး
သမျှကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ။ခင်တို့ မိတ်ဆွေတွေလဲ
မဟုတ်တော့ပါဘူး သူစိမ်းတွေပါ ကိုတိမ်တိုက်”
ခင်သည် သူ့မျက်လုံးတွေထဲ နောင်တရနေသောအ
ရိပ်ကိုမြင်ရတော့ အတော့်ကိုကျေနပ်သွားပါသည်။ခင်အပေါ်
သူငယ်ချင်းတွေလောက်တောင် သံယောဇဉ်မပိုနိုင်လေသော
သူ့ကိုခင် ,ရှောင်ရပါမည်။

သူဟာ ဒီနေ့မှခင်ဆီလာတယ်ဆိုတာဟာ သူတို့မှာ
ဘာအကြံတွေရှိလဲ။ဘာတွေ တိုင်ပင်ခဲ့ပြီးပြီလဲ။ဘာတွေနား

လည်မှုယူပြီးလို့လဲ။အဲဒါတွေ ခင် ဘာမှမသိနိုင်။
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို သူ့ယူငါယူနဲ့တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ညှာတာကြ။သဘောထားကြီးကြဦးစား
ပေးကြ လုပ်ကြဦးမည်။ပြီးမှ ခင် မျက်နှာသာအပေးဆုံး။
ခင်ဘက်ကစတင်မှုတွေကို အပေးခံရဆုံးသော တိမ်တိုက်ကို
ဦးစားပေးလိုက်တာပဲဖြစ်မည်။

ခင် အဲဒါကိုမုန်းကိုမုန်းနေတာ။
ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက် ကိုယ်မရှိ။

သူငယ်ချင်းတွေတိုက်တွန်းမှ သွေးထိုးမှပဲခင်ကိုချစ်
တယ်လို့ ပြောဖို့ခွန်အားတွေ၊သတ္တိတွေရှိလာသော သူ့ကိုခင်
မည်မျှပင်ချစ်နေခဲ့ပါစေ။ခင် သူ့ကိုပြန်ချစ်ဖို့ကိုမစဉ်းစားလို
တော့ပါ။ခင်သည် ခင်ကျောပြင်ကိုရပ်ကြည့်ငေးကျန်မည်ဖြစ်
သောတိမ်တိုက်အား တစ်ချက်မျှပင်လှည့်မကြည့်ခဲ့ပဲသူမ၏ဟို
တယ်လ်ကြီးထဲကိုဝင်လာခဲ့တော့သည်။

တိမ်တိုက်ကား ချက်ချင်းပင် သူငယ်ချင်းတွေကိုပြေး
ထွက်ပြီးရင်ဖွင့်ချင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျလျက်
ဟိုတယ်ရှေ့က ပလက်ဖောင်းတွင်ငွေးငေးငိုင်ငိုင်အကြားကြီး
ရပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

အချစ်သီချင်းတွေကိုပြောင်မြောက်စွာ ရေးဖွဲ့နိုင်သော တိမ်တိုက်သည် သူ့ရင်ထဲကအချစ်တွေကိုမီအောင်ရေးဖွဲ့နိုင် မယ့်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုဖန်တီးဖို့တော့ အတတ်ပညာများမဲ့နေသ လိုခံစားရတာကို ခင်၊ သိအောင်ပြောပြလိုနေခြင်းဆန္ဒတွေက တားမရ။ ဆီးမရ။

“စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးကမူ နေတာပါကွာ”

“မဟုတ်ဘူး သတိုးရာ သူငါ့ကိုတကယ်စိတ်နာသွား တာကွ”

“မှတ်ထား မိန်းမတွေကလိုက်ရင်ပြေးတယ် ပြေးရင် လိုက်တယ်၊ သူတို့ကိုမချစ်တဲ့လူကိုမှ ချစ်တတ်တယ် သူတို့ကို အရူးအမူးချစ်တဲ့လူကိုကျတော့ပြန်မချစ်ချင် ဘူး”

“ခင်က အဲဒီသဘောနဲ့မဟုတ်ပါဘူး ကြည်မင်းရာ မင်းက ဘယ်အငြိုးနဲ့မကောင်းမြင်နေတာလဲ”

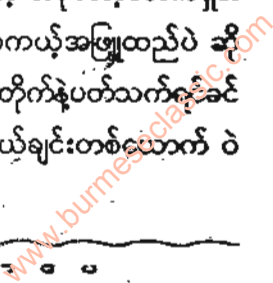
“မင်းကလဲ မင်းပဲ မောင်မောင်ခေါ်တုန်း ဗျာ ထူး တာမှမဟုတ်တာ၊မင်းကလဲ အမူလွန်တော့ဟိုကပြန် မူတာပေါ့၊ အမူ အမူချင်းတွေတယ် မူမူတွေ ဟား ဟားရယ်ရတယ် ငါပြောတာကို မူမူ ဆိုတဲ့နာမည် ရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်သာကြားရင် ငါ့ကိုထ၊သတ် ချင်လောက်အောင် မုန်းမှာပဲ”

“သူက သူ့အလုပ်ကိုလာတာမကြိုက်ဘူးကွ”

“ဟာကွာ ကြည်မင်းကတစ်မျိုးပြော တိမ်တိုက်တ တစ်မျိုးပြောနဲ့ငါတော့ ရူးချင်လာပြီ”

“ဟုတ်ရဲ့လား သတိုးရာ ငါတို့ကြောင့်ရူးချင်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟေ့ကောင် ကြည်မင်း၊တော်ကွာ ခုချိန်မှာဒီ အ ကြောင်းတွေမပြောပါနဲ့ကွာ တိမ်တိုက်နဲ့ခင်ဝေးဝေး ခင် အကြောင်းပဲပြောကြမယ် ငါတို့အရင်ကရူးခဲ့တာ လဲ ရူးခဲ့တာပေါ့ကွာ ဒါပေမယ့် အခုတော့စိတ်ကရှင်း နေပြီ၊ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ တကယ့်အဖြူထည်ပဲ ဆို တာကိုပြောရဲ့ပါတယ် တိမ်တိုက်နဲ့ပတ်သက်ရင်ခင် ဝေးဝေးခင်ဟာ ငါတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဝဲ

ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ငါလဲဒီသဘောပါပဲ၊ မင်းကိုတမင်စတာပါ မင်းကစလို့ကောင်းတယ် ဒေါသကြီးတယ်၊ ဟဲဟဲ ဒါကြောင့်ရှေးလူကြီးတွေစကားများတယ် မှန်ပါလားကွာ ဘာတဲ့ လူပုစိတ်တိုတဲ့ ဟုတ်လားကွာ ဟေ”

“ငါ မင်းကိုအသေထိုးတော့မှာနော် ”

“ဟာ တော်ကြပါတော့ကွာ မင်းတို့ကလဲ တစ်ယောက်တည်းစိတ်ဓာတ်ကျလို့ မင်းတို့နဲ့ဆုံပါတယ် မင်းတို့က ဘာမဟုတ်တာလေးကိုရန်ထဖြစ်ကြပြီး ငါမရှိရင် မင်းတို့ရန်မဖြစ်ဘူး ငါရှိရင်ဖြစ်ပြီ အဲဒါအလကားဆွဲမယ့်လူရှိလို့ တိုင်တည်စရာလူရှိလို့ဖြစ်နေတာ”

“ငယ်ငယ်တည်းကပါလာတဲ့အကျင့်ကြီးကို မင်းသိနေသားနဲ့သည်းခံ သူငယ်ချင်း”

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ဪ ငါတို့ကိုသည်းခံလက်စနဲ့ဆက်ပြီးသည်းခံပေါ့ကွာ ဒါပဲရှိပါတယ် တိမ်တိုက်ကြီးရာ”

“ရှစ်ထံ မှပဲ ငါကခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာအကြံတောင်းတာကွ လဒေ့ရ”

“သိဘူးလေ မင်းကငါတို့အကြောင်းပြောနေရင်းက အဲဒီကိစ္စရောက်သွားမယ်လို့ ဘယ်ထင်မလဲ”

“ဟီဟီး သတိုးသူရိန်ဆိုတဲ့ မွေးမေမေပေးထားတဲ့နာမည်ပျောက်ပြီး လဒေ့အမည်တွင်တဲ့ လဒေ့ပုဂံကိုမြင်ဖူးအောင်ကြည့်ထားမှပါကွာ”

“ကြည်မင်း မစ၊စမ်းပါနဲ့ကွာ မင်းကလဲ”

“မစတော့ပါဘူးကွာ မစတော့ပါဘူး”

“တိမ်တိုက်ရာ မင်း သူ့ကိုတကယ်ချစ်တယ် ဆိုရင် ဇွဲရှိရှိနဲ့လိုက်ရမှာပေါ့ မိန်းမတွေက သူတို့သွားလေရာကို ဇွဲရှိရှိနဲ့လိုက်နေတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ပိုအမှတ်ပေးတတ်ကြတယ်”

“ကလေးကလားနဲ့ကွာ”

“ဘာလဲ...မလုပ်ချင်နေအဲဒီ အကြံကလွဲရင်တခြား အကြံလဲ မပေးနိုင်ဘူး၊ဖုန်းဆက်တော့လဲ ဟိုက မင်းအသံကြားတာနဲ့ ဖုန်းချမစ်တယ်ဆို...”

“အမှန်တော့ကွာ...ခင်ဝေးဝေးခင်ဇာ ဒီကော့ကို

ကြိုက်နေတာပါကွာ၊သူ့ဘာသာ အထာတွေပေးတုန်းက ပေးပြီး နောင်တတွေရနေတာပါ။ ငါတို့လဲ ဒီကိစ္စကို သိမှာပဲဆိုပြီး ရှက်နေတာပါ။ မကြည်မှာမပူပါနဲ့ ကွာ၊မင်းကိုကြည်မှာပါ။”

“အနွေးနဲ့ အမြန်ပဲ ရှိတယ်”

“ဘာ အနွေးနဲ့အမြန်လဲ သတိုးရ”

“ဟဲ...ဟဲ သေဖို့ကွာ...သေဖို့”

“ဟုတ်တယ်ကွာကိုယ် သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရတာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အခွင့်အရေးတွေ တော်တော်များများ သေရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့အတွက် ညာတာရ၊ သနားရ၊ သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေ လုပ်ပေးရနဲ့ အဲဒါတွေပဲ လိုက်ဖြည့်ဆည်းရင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အခွင့်အရေးတွေဟာ သေဆုံးမှန်းမသိသေဆုံးသွားတာပဲကွာ၊ တကယ့်တကယ်တော့ကွာ ကိုယ်က သိပ်ချစ်တဲ့သူကို ရှာတာထက် ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့သူကို ရှာတာပိုကောင်းတယ်”

“ဪ... ကြည်မင်း... ကြည်မင်းကြီး၊ သံဝေဂ တွေ တယ်ရနေပါလားကွာ...ဟေ”

နောက်တော့သူတို့မောပြီး အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ သို့သော် သတိုးလည်း သတိုးမို့၊ ကြည်မင်းလည်း ကြည်မင်းမို့၊ တိမ်တိုက်လည်း တိမ်တိုက်မို့ ခင်ဝေးဝေးခင်တည်းဟူသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်စွဲလန်းကြပုံချင်း ပမာဏကလည်း တူညီခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ သတိုးနဲ့ကြည်မင်းတို့ကား ဟန်လုပ်၍ပြုံးနေခဲ့ကြရသူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သတိုးသည် ခဏလေးတော့ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီးမှ ပြန်နိုးလာတဲ့အခါ အိပ်မရခဲ့ပါ။ ခင်ဝေးကို သူ့တကယ်ချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ်တော့မှလည်း သေဆုံးသွားလိမ့်မည်မဟုတ်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအတွက် ရယ်မောပြနေပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ အမြဲငိုကြွေးနေခဲ့ရတာ ဘယ်သူမှမသိ။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ သင့်တော်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ လက်တွဲရမည်ဆိုလျှင်တောင် သူဟာ ခင်ဝေးကို ချစ်သလောက် ထိုမိန်းကလေးအပေါ် ချစ်လိမ့်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိနေလေသည်။ သူသည် ချစ်စရာကောင်းသော မျက်ဝန်းလေးများကို မေ့နိုင်အောင်၊ သတိမရတော့အောင် မျက်လုံးကို တင်းတင်းစုံမှိတ်လျက် အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား သူ့ရဲ့ညတာဟာ အိပ်မပျော်တဲ့

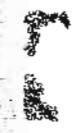
အခါ တကယ်ပဲ ရှည်လျားနေခဲ့ပါတယ်။

သတိုးလိုပဲ တလူးလူးတလွန်လွန်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘဲ
သော နောက်တစ်ယောက်ကား ကြည်မင်းပဲဖြစ်သည်။

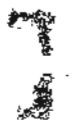
ကြည်မင်းသည်ကားသူငယ်ချင်းတွေအိပ်တုန်းထ
လိုက်၍ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း သူ လုံးဝ အိပ်
ပျော်ခဲ့ပါ။အိပ်၍ မရခဲ့ပါ။

ဖန်လုံးလေး ဟုချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဟာ သူ့ဘဝမှာ အရင်ဦးဆုံးနဲ့နောက်ဆုံးချစ်ရမထို
မိန်းကလေးပဲဖြစ်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းအတွက်ရယ်လို့ နောက်ဆုတ်ရှောင်ပေးခဲ့
တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ကိုယ့်ချစ်သူမိန်းကလေးကိုယ်တိုင်ထ
နှစ်နှစ်ကာကာချစ်နေခဲ့သော အမူအရာတွေကို မြင်လိုက်ရ
ကတည်းက သူကလေး စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ရယ်လို့ ရည်
ရွယ်ပြီး သူ နောက်ဆုတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်
ပါ။ဖန်လုံးလေးတစ်လုံးလို လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းမျက်နှာလေး ထို
မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်းကပဲ သူ့ရဲ့ အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေ
ဟာ ရှည်လျားလွန်းမက ရှည်လျားနေခဲ့ပါတယ်။

(၂)

ခင်သည် မှက်ဆိုလျှင် အလုပ်သွားရမှာကိုအရင်က
ထက်ပိုပြီး တက်ကြွနေလေပြီ။ခင်၏ နေ့ရက်တွေမှာ ခုမှ
တစ်ဖန် လှပစွာရှင်သန်ခဲ့တာပါဟု ခင်ကထင်ပါသည်။ခင်
၏ ချစ်သူကားခင်ရဲ့မနက်ခင်းများကို လှပအောင်ဖန်တီးပေး
နေပြီ။ခင် မနက်ဆို ဟိုတယ်လ် ကားပါကင်နေရာတွင်
ကားရပ်တာနဲ့ တိမ်တိုက်က ခင်ရဲ့မြင်ကွင်းထဲမှာ အေးချမ်း
သော အပြုံးကလေးနှင့် ကြိုဆိုနေတတ်ပါသည်။

ခင်က မူရာမာယာများက မျက်စောင်းတစ်ချက်
လောက်ထိုးရသည်မှာ ဝတ္တရားလိုပင်ဖြစ်နေလေပြီ။

သူက ခင့်ဆီမလာ၊ခင့်ခြင်းတောင်းကိုလည်း လာ မဆွဲ၊ခင့်ကို မနှောင့်ယှက်၊ခင့်အားစကားပင် လာမပြော၊လာ မနှုတ်ဆက်ဘဲ ငေးရုံသာငေးနေပြီး ခင် ဟိုတယ်လံထဲဝင် သွားတော့မှ သူ့ကားပေါ်တက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတတ်တာကို ခင်က ချောင်းကြည့်၍ သိပြီးနေပြီ။

“ဒါဟာ ရှင့်ရဲ့ ပညာတစ်ခုပဲလား ကိုရယ်၊နေ့တိုင်း လာလာ စောင့်ကြည့်နေတာဘာသဘောလဲ၊လူငယ် လေးတွေလို ချောင်းကြည့်ပြီးပြန်လုပ်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ပိုး ပန်းတာပဲလား ကိုရယ်....”

ခင်ကား ချစ်သူကိုတိတ်တခိုးနဲ့ ‘ကို’ ဟုခေါ်တွင်နေ မိခဲ့ပြီတည်း။ခင်သည် သူ ဒီလိုမနက်တွေမှာ လာလာစောင့် ကြည့်တာကို အစက မကြိုက်သလိုလို၊မလိုလားသလိုလို တကယ်ပဲ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတာမှန်သော်လည်း နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခင့်ရဲ့ မနက်ခင်းတွေဟာ အဲဒီလိုလာစောင့် ကြည့်ခံရခြင်းထဲမှာ သာယာလှပလာတာပဲဖြစ်လေသည်။

ခင်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံများစွာတွေ့မှာတော့ ချစ်သူရဲ့ အပြုအမူ အေးတိအေးစက်နဲ့ ငေးငိုင်ငိုင်အမူအရာတွေကို အား မလိုအားမရဖြစ်တဲ့အခါ တစ်ယောက်တည်း အရူးတစ်ယောက်

လိုပင် ရေရွတ်နေတတ်ခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့ကတော့ အလုပ်နားတဲ့ရက် တစ်ရက်မှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ခင်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုထွက်လာခဲ့တာ။ခင်တို့အိမ်ရဲ့ လမ်းထိပ်မှာ သူ့ကို ခင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ခင် အံ့လည်း အံ့ဩ၊ရင်တွေလည်း ခုန်လျက် သူ့အနားက ကားဖြတ်မောင်း လာခဲ့ပါသည်။

နောက်တော့ ခင်ဟာမျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ခင့်ကားရဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ တိမ်တိုက် ရဲ့ ကားများတွေ့ရလေမလား ဟု ရှာဖွေတဲ့အခါ သူ့ကားကို စိတ်ချမ်းသာစဖွယ်တွေ့လိုက် ရတော့တာပဲ။

“ခင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားမလို့ပါ ကိုရယ်”

ခင်သည် နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲမှာတွေ့နေရသော အေးဆေးတည်ငြိမ်သည့် သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံကို ခိုးကြည့် ရင်းနဲ့ နှုတ်ကပင် အသံထွက်စကားပြောမိပါသည်။

ခင့်နောက်ကို ဘာလိုက်လုပ်ဦးမလို့လဲ။ခင့်ကို ဒီနေ့ စကားလာပြောပါလား ငအလေးရယ်။ခင် ကိုကို တကယ် စိတ်နာလို့မရခဲ့ဘူး။စိတ်ဆိုးလို့ မရခဲ့ဘူး ကို သိရဲ့လား။ခင်

ဟန်ဆောင်နာကြည်းခဲတာကို တကယ်များထင်နေသလားကို ရယ်။

ခင်သည် ကားကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲတွင် နေရာရှာရင် ပြီးတော့ တိမ်တိုက်ထဲမှာ ကားပါကင်ရပ်ပြီးနေသလို ခင် ထက်လဲ ဈေးထဲကြိုရောက်နေတာတွေ့နေရပါသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကားပါကင်ရှာရ၊ရပ်ရ၊ ချိန်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီးကြာမြင့်မှန်း သူ သိပုံရ၏။သူက ခင်ကားရပ်နေတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ခံ ဖောင့်နေပုံပဲ။

ခင်သည် သူ မျက်လုံးတွေကို ဒီတစ်ခါဆုံလိုက်တော့ ကိုယ့်ဘက်က သာတယ်နာတယ် ကြည့်မနေတော့ပါဘူး။ သူ့အတွက် အပြုံးတစ်ခုလက်ဆောင်ပေးပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးသူ တော့မည်လို့ပင် မာနတွေကို လျှော့ချလိုက်မိပါပြီ။

ဒါပေမယ့် သူကခင်ကိုလည်းအသေအချာမကြည့် မြေပြင်ကိုပဲ စိုက်လျက်စိုက်လျက်ကြည့်နေ၏။ခင်သည်ခင် နောက်လဲလိုက်သေး ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့အ၊တီးအ၊တလုပ် အ သေးဟု အမြင်ကတ်သွားလေရာ ခင်သည်ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်ခြေလှမ်းတွေနဲ့ဈေးထဲလျှောက်လာရတော့သည်။

ခင်သည် သူ့ကိုခြေထောက်ညောင်းအောင်ပညာပြ မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ဘာမှမယ်မယ်ရရမဝယ်ပဲဈေး ကိုစိမ်ပြေနပြေ လျှောက်ပတ်တော့သည်။

ခင် ကိုယ်တိုင်လည်းမောတာပဲ။ညောင်းလာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ကသူ့ကိုပညာပြချင်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပင်ပန်း ခံလိုက်တာပဲ။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရောက်တော့ အဲဒီဆိုင်က ပိတ်စကလေး တွေကို ခင်၊သဘောကျသွား၍ ရပ်ငေးနေလိုက်သောအခါ “ခင်..”

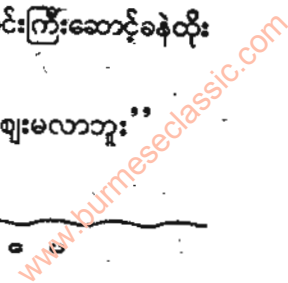
ဟူသော ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည့်အသံအား မျှော် လင့်မထားတဲ့အချိန်မှာကြားလိုက်ရလို့ပဲထင်ပါရဲ့။

ခင် တော်တော်ကိုပဲလန့်သွားရ၏။

“ဘာမှလဲမဝယ်ပဲနဲ့ ဈေးကိုအပင်ပန်းခံပြီး ဘာလို့ လျှောက်ပတ်နေတာလဲ အိမ်ပြန်ပြီး အေးအေးဆေး ဆေးနားပါလား ခင်ရယ်”

ခင်သည် တိမ်တိုက်ကိုမျက်စောင်းကြီးဆောင့်ခနဲထိုး လိုက်ပြီး...

“ဝယ်စရာမရှိပဲနဲ့ ဘယ်သူမှဈေးမလာဘူး”

“ဒါပေမယ့် ခုထိခင်ဘာမှဝယ်တာ ကိုယ် မတွေ့သေးဘူးလေ”

“ဝယ်မှာပေါ့ ဝယ်ကိုဝယ်ပြမယ် နောက်ကနေအထုပ်လိုက်ဆွဲပေးရင်ဝယ်မယ်”

“အထုပ်ဆွဲပေးမယ့်လူမရှိသေးလို့ မဝယ်တာကိုး”

“စကားကောင်းကောင်းပြောနေတာနော်၊ ခင့်ကိုအထုပ်ဆွဲပေးမလား မဆွဲပေးဘူးလား ပြော”

“ဆွဲပေးပါ့မယ် ခင်ရယ် အထုပ်ဆွဲပေးချင်လို့နောက်ကတကောက်ကောက်လိုက်နေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ပြီးရော ခင် ဒီမှာအင်္ကျီပိတ်စဝယ်မလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်သည် တမင်လူကိုလိုက်နောက်နေသလို မျက်နှာပေးနှိုးပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေသည့် သူ့ကိုမျက်စောင်းတွေထိုးရလွန်းခဲ့ရုံမျှကလုံးတောင်စောင်းလာပြီလားမသိ။ တိမ်တိုက်သည်ကောင်မလေးတမင်ညစ်ပြီးအိတ်ထဲကပါလာသောပိုက်ဆံတွေမကုန်မချင်တော့ ဝယ်နေတာဟုသိသော်လည်း စိတ်မပျက်ခဲ့ပါ။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြည့်လာ၏။ ပိတ်စများအလှပြင်ပစ္စည်းများ၊ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လက်ကိုင်အိတ်၊ မျက်နှာသုတ်

ဝါ၊ Tulips တံဆိပ်တစ်ယောက်အိပ် အိပ်ရာဖုံး၊ အလှဓာတ်ပုံလေးတွေထည့်ရာ ဓာတ်ပုံစတင်နံးလှလှလေးများ၊ မွှေးပွအရုပ်စာချို၊ ဖန်ခွက်လှလှများ စသဖြင့် အမည်စုံလှရာတိမ်တိုက်၏ လက်နှစ်လုံးတွင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေတစ်ပုံကြီးဖြစ်နေတော့သည်။

သိပ်တော့ မလေးပေမယ့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အများကြီးနဲ့မို့ လူကကိုယ့်ကိုကိုယ်ရယ်ချင်နေသည်။ ခင်ကား တစ်ကလေးမှလှည့်လဲမကြည့် ကူလဲမဆွဲ လမ်းလဲ တော်တော်လျှောက်နိုင်တဲ့ ခင်။

ဈေးကိုနှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ဝယ်နိုင်သူရည်း။

ဈေးဝယ်ပြီးသောအခါ ခင်က...

“ကားထဲလိုက်ထည့်ပေးပြီးရင် ပြန်တော့”

ဟု အမိန့်ပေးသလိုအသံနဲ့ပြောလျှင် တိမ်တိုက်သည် မြတ်နိုးစွာစိုက်ကြည့်ရင်း

“အိတ်ဆွဲခ ပေးရဦးမယ်လေ ကျွန်တော့်ကို အလကားခိုင်းလို့မရဘူးခင်ဗျ ကျွန်တော်အခကြေးငွေနဲ့အလုပ်လုပ်တာပါ”

“အံ့မယ် အစကမပြောဘဲနဲ့”

“အစကတည်းကပြောရင် အိတ်ဆွဲခွင့် မပေးတော့ မှာစိုးလို့ပေါ့”

ခင်သည် ခင့်ကားနောက်ဖုံးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူ ကအိတ်တွေကိုအသာထည့်ပေးလိုက်သည်။

ခင်သည် ရင်လေးတစ်သိမ့်သိမ့်ခွန်လျက် သူ့မျက်နှာ ကိုခိုးငေးရတာလဲ ငေး၍ပင်မဝတော့။ခင် သူ့ကိုအရူးအမူးကို ချစ်နေတာပါ။

“ခင့်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

သူက ကားနောက်ဖုံးထဲပစ္စည်းတွေထည့်ပြီးပြီးချင်း ရုတ်တရက်ကြီးခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်တော့ ခင်သည် အေးခဲ တော့မလိုဖြစ်သွားပါသည်။

“စတွေ့ကတည်းကချစ်တာပါ ခင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် အေးလေ ခင်သိမှာပါ ကိုယ်ကသူငယ်ချင်းတွေငဲ့ပြီး ခင့်ကိုရှောင်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာ ခင်၊သိပြီးသားပါ။ ခု တော့ သူတို့ကကိုယ်နဲ့ခင့် သံယောဇဉ်ကိုမြင်ပြီးသူ တို့ပဲနောက်ဆုတ်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်တာကိုပဲမြင်ချင်နေကြတယ်၊ ခင်ရယ်

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကကောင်းပါတယ် သူတို့ကိုယ့် ကိုနားလည်ပေးခဲ့ကြတယ်”

ခင်သည် စကားလုံးတွေထဲမှာသူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းအပေါ် ရှိနေသော သံယောဇဉ်ကိုအထင်းသားမြင်နေခဲ့ပါသည်။ခင်နဲ့ ဒီသူငယ်ချင်းတွေမှာ ဘယ်သူဟာဦးစားပေးသင့်သလဲဆိုတာ ကို ဘာကြောင့်ကိုရဲ့နဲ့လုံးသားက မသိတာလဲ ကိုရယ်။

“ဘာ ခင်တို့ရဲ့သံယောဇဉ်ဟုတ်လား၊ မဟုတ်တာ တွေစိတ်ကူးယဉ်နေတာပါ”

“ခင် ကိုယ့်ကိုသံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပြီး သားပါ ခင်”

“ခင့်ကို အထင်သေးတာလား ကိုတိမ်တိုက်ရယ်”

“အထင်မသေးပါဘူး ခင်ရယ် ခင့် ပါးစပ်ကသာ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့ရင် ကိုယ်အရမ်းဝမ်းသာ မှာပါ ခင့်ကိုကိုယ်တစ်သက်လုံးမြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ် သွားမှာပါ”

“ခင် ခဏစဉ်းစားပါရစေနော်”

“ခဏလေးလား”

“အခု ခဏလေးကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး တစ်ရက်

နှစ်ရက်တစ်ပတ်လောက်ကိုပြောတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်”

“ခင် ရှင်တို့ကိုမယုံရဲသေးတာ”

“ရှင်တို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပေါင်းပြီးခင်ကိုအရူးလုပ်မလို့လား၊ တကယ်ပြောနေသလားဆိုတာ ခင် စဉ်းစားပါရစေ”

“အရူးမလုပ်ပါဘူး ခင်ရယ် ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တွေကလဲ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိသလို၊ ကိုယ်ကလဲကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို အရူးမလုပ်ရက်ပါဘူး တကယ်ချစ်လို့ချစ်တယ် ပြောတာပါ”

“အင်းလေ ခင်း၊ ခဏအချိန်ယူပါရစေလို့ပြောသားပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်နေ့လောက်ကိုယ်တို့ပြန်ဆုံရမလဲ”

“နောက်အပတ် ဒီနေ့လိုမျိုးမှာ ခင်း၊ အိမ်ကထွက်လာတဲ့အချိန် မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်”

“အဲဒီအချိန်လောက် ခင်ထွက်လာမယ်”

“အိုကေ ကိုယ် သေသေချာချာစောင့်နေပါမယ်”

ခင်သည် အမှန်တော့သူ့အတွက်အဖြေဆိုတာဟာအဆင်သင့်ရှိနေရက်နဲ့ သူ့ကိုပြန်ချွန်နှိပ်စက်ထားချင်တာဟာ ခင်မမှားဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တစ်လမ်းလုံး ဝေဖန်လာခဲ့မိပါသည်။

ကိုတွင် ခင်ကအပြစ်မြင်စရာတာမှမရှိ။ အနေအထိုင်အေးဆေးသည်။ မပွေမရွပ်။ ခင်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခင်လည်း ခံစားနေရပါသည်။

ဒါပေမယ့် ခင်ကစိတ်ထဲမှာမတင်မကျဖြစ်တာတစ်ခုကတော့ ကိုဟာသူငယ်ချင်းတွေကိုဦးစားပေးပြီးပြောတတ်လွန်းတာပဲ။ သူ့စကားဆယ်စွန်းမှာရှစ်ခွန်းလောက်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းပဲဖြစ်နေတာကို ခင် မကျေနပ်။

ခင်ကား အတ္တကြီးချင်၏။ ခင်ချစ်သူဟာ သူ့ဘဝမှာ ခင်သာ အရေးပါဆုံးဦးစားအပေးဆုံးဖြစ်ကိုဖြစ်စေချင်၍ခင်က သူ့ကိုအဖြေမပေးသေးပဲညည်းဆဲထားရတာပါ။

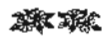
ခင်,စိတ်တကယ်နာသွားပါတယ် ဒီနေ့ရဲ့အဖြစ်အ
ပျက်ကို ခင်,ဒီတစ်သက်မမှေပါဘူး ခင်ကိုကျကျနနအကွက်
ဆင်ပြီး ဘာကြောင့်အရူးလုပ်ကြတာလဲ။

ခင်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပညာပြလိုက်တာကို ခင်
ဒီတစ်သက်မှတ်သွားပါပြီ။

ခင်နဲ့သူတို့သုံးယောက်ဟာ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှလဲမရှိ
ပါပဲ ခင်ကိုဒီလိုပညာပြတာဟာ ခင်မှာဝင်ကြွေးပါလို့ပဲဟုခင်
မှတ်ယူပါမယ်။

ခင်သည် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းဖိကိုက်ရလွန်း၍သွေး
ပင်စို့ကာ ပါးစပ်ထဲတွင်ငန်ကျိုကျိုအရသာကိုခံစားနေရတော့
သည်။

ခင်၏မျက်ဝန်းအိမ်များ၌ မျက်ရည်တွေပြည့်လွှဲစို့
ဘက်၍တစ်စုံတစ်ခုလည်းငိုကြွေးနေခဲ့ရပြီတည်း။

အမြစ်အပျက်အမှန်မှာ.....

သတိုးသည် သူ့မွေးနေ့အတွက် အပြင်မှာသွားစားကြ
ဖို့ချိန်းသည်။ဒီတော့ သုံးယောက်သား ညနေခြောက်နာရီခွဲ
လောက်မှာစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုဆုံပါသည်။

အဲဒီမှာ တိမ်တိုက်ကလည်း ဝမ်းသာအားရသူနဲ့ခင်
အကြောင်းပြောပြပါသည်။သတိုးနဲ့ကြည်မင်းတို့ကား ရင်ထဲ
မှာအသီးသီးကြေကွဲနေကြသော်လည်း အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
အတွက်တော့ သူတို့လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။

“သတိုးမွေးနေ့အတွက်တိမ်တိုက်ရဲသတင်းကိုပါ ကြား

ရတာ တကယ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ ငါတို့က မင်းဒီ
လောက်ထိသတ္တိရှိလာလိမ့်မယ်တောင်မထင်ခဲ့ဘူး
အထင်ကိုမကြီးဘူးကွာ”

“အထင်မကြီးရင် နေကွာ”

“နာမည်ကြီးသီချင်းရေးဆရာကြီးရဲ့ ကလေးဆိုတော့
နာမည်လှလှလေးပေးမယ်ပေါ့လေ။”

“အေးကွာ သမီးလေးအရင်မွေးကွာ ငါတို့ကဒီတစ်
သက် မစွဲမယ့်ကောင်တွေပီပီ မင်းကိုပဲ ယောက္ခမ
တော်တော့မယ်”

“ခွေးကောင် ပေါက်ကရတွေပဲကြံဖန်ပြောနေ ငါ့သ
မီးအသက်နှစ်ဆယ်မှာ မင်းကအသက်ခြောက်ဆယ်
နားကပ်နေပြီကွာ၊ မင်းကို ဘိုးဘိုးလို့မခေါ်ရင် ကံ
ကောင်း”

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြပါတော့ကွာ တော်ကြာ
ချင်းချင်းထထိုးကြရင် လူကြားလို့မှမကောင်း”

“သတိုးရေ ဟန်များမနေပါနဲ့ လူကြားလို့မကောင်း
တဲ့အလုပ်ကိုပဲ ငါတို့မကြာခဏလုပ်နေတာပဲ ငါတို့
အမြဲထိုးနေကြတာပဲ အဲဒါဆန်းသလား”

“သူများနဲ့မထိုးပဲ သူငယ်ချင်းချင်းထိုးရတာကွာ သူ
ငယ်ချင်းပေးတဲ့ဒဏ်ရာကိုခံရတာ နာပျော်ပါတယ်”

“မင်းရဲ့ခင်က ငါတို့ဒီလိုအပျော်တမ်းထိုးကြတာကို
ကျေနပ်ပါ့မလား တော်ကြာငါတို့နဲ့ထိုးလို့ မင်းဒဏ်
ရာတွေနဲ့သူ့ကိုသွားတွေရင် မင်းကိုမေးမယ် မင်းက
ပြောမယ် အဲဒီအခါကျရင် သူကငါတို့ကိုငြိုးမှာ
ကွာ”

“အေးလေ ငါတို့ကမင်းကိုအငြိုးထားပြီး ထိုးတယ်
ထင်ပြီး သူကငါတို့ကိုငြိုးမယ် ငါတို့မင်းအိမ် လာ
လည်ရင်သူကအိမ်ရှင်မပီပီ ငါတို့စားမယ့်အစားအ
သောက်တွေကိုအငန်တွေ၊အစပ်တွေထည့်ပြီး လုပ်
ကြံလိမ့်မယ်”

“အီးဟီးဟီး အမေရေ ငန်တာစပ်တာကိုတော့သေရ
မှာထက်တောင် ကြောက်ပါတယ်ဗျာ”

“ညဉ့်နက်တော့မယ်ကွ ပြန်ကြရအောင်”

“ငါတို့ထဲမှာ ဘယ်သူမောင်းမလဲ၊ငါတော့ မမောင်း
နိုင်တော့ဘူး”

“တိမ်တိုက်က ကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားတာမို့

သူ မောင်းလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်က သေရမှာ ကြောက်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းမှာ သေချာ တယ်၊ ဒီကောင်ကိုသော့အုပ်မယ်ကွာ ဟေ့ကောင် ကြည်မင်း ကျေနပ်လား”

“It's cool..”

“အံ့မယ် ဘိုလိုတော့ခဲနေပါလား”

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင်ရှိသော ကားရပ်ထားရာဆီ သူတို့လည်ပင်းဖက်ရယ်မော၍ထွက်လာကြသည်။ တိမ်တိုက် က သတိုး၏ကားကိုမောင်းပေးရမှာဖြစ်သည်။ တိမ်တိုက်သည် ကားသော့ကိုဖွင့်လိုက်တော့ ကားတံခါးတွေအသီးသီးဖွင့် သွားကာ ဟိုကောင်တွေကကားတံခါးဖွင့်ဝင်နှင့်ကြ၏။ နှစ် ယောက်သား အသည်းကွဲနေကြသူများပီပီ ကြဖန်၍ရယ်စ ရာတွေပြော တဟားဟားရယ်လိုရယ်။ တိမ်တိုက်ကတော့ ကား ကိုဂရုစိုက်မောင်းဖို့သာ အာရုံစိုက်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ကားပါကင်မှကားမြင့်မြင့် ကြီးတစ်စီးကား အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့်အရမ်းကာရော နောက် ဆုတ်ထွက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ထိုကား၏နောက်ဘက်

ဘန်ဘာနှင့်သူတို့၏ကားရှေ့မီးလုံးတို့ပင်းပြင်းထန်ထန်တိုက် မိသွား၏။ ကားမီးလုံးမှာခွမ်းခနဲအသံမြည်လျက် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာကွဲသွားပါသည်။

သတိုးသည် အမူးပင်ပြယ်သွားကာ...

“တောက်... ပြဿနာဖြစ်ပြီကွာ”

ဟုညည်းညူစွာပြောရင်း ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီးဆင်း လိုက်သည်။ တိမ်တိုက်နဲ့ကြည်မင်းကပါ အသီးသီးဆင်းလိုက် တော့ တစ်ဘက်ကားမှလည်းကားတံခါးတွေဖွင့်ပြီးအသီးသီး ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

တစ်ဘက်ကားသည်ကားနဲ့ပင်မလိုက်အောင် မောင်း သူရောစီးသူပါလူငယ်လေးတွေဖြစ်ပြီး ရှစ်ယောက်တောင် ဆင်းလာတာဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ညီလေးတို့ရာ ဖြည်းဖြည်း မောင်းလဲရသားနဲ့ ခုတော့တိုက်မိကုန်ပြီ”

သတိုးကလူကြီးဖီသစ္စာ လေသံအေးအေးဖြင့်ပြော ၏။ မောင်းသူဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်ကလေးကစိတ်မရှည် ပုံစံဖြင့်...

“ဩဝါဒမတွေ လာခြေနေနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကားမီးအ

တွက် ကျွန်တော် ဘယ်လောက် လျော်ပေးရမလဲ ပြော”

ကြည်မင်းက စိတ်ဆတ်သူပီပီတောက်ခေါက်ပြီး “တော်တော် ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ”

ဟုရေရွတ်လျှင် တိမ်တိုက်ကကြည်မင်းပန်းကိုပုတ်ရင်း..

“လူငယ်လေးတွေကွာ သူတို့ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးသွား ပြီးပြိုင်မဖြစ်မိစေနဲ့၊ ငါတို့ပဲ နာမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ရိုင်းလို့ပြောတာပါကွာ”

သတိုးကတော့ သူ့ကားမီးလုံး၏တန်ဖိုးကို ကောင်လေးအားပြောလိုက်လျှင် မောင်းသူကောင်လေးတင်မကကျန်တဲ့သူ့အဖော်တွေကပါ အီးအားနှင့်အော်ဟစ်ရယ်မောလှောင်ပြောင်ကြလေသည်။

“လူကြီးဖြစ်ပြီး လူကြီးစကားပြောရာ အဲဒီလောက် တန်ဖိုးမကြီးပါဘူး မဖြစ်နိုင်တာ”

“ညီလေး ကိုယ်တို့ ဘာလို့ ပိုတောင်းရမှာလဲ ဒါ... PARADO ကွ ရိုးရိုးဆလွန်းကားမဟုတ်ဘူး မင်း အခုမောင်းလာတဲ့ကားနဲ့တန်ဖိုးချင်းလဲ အတူတူပါပဲ

ကွာ၊မင်းလဲသိဝါတယ် တမင်သက်သက်မညစ်ပါနဲ့၊ ပြောပြေလည်လည်ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော် မညစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လျော်ပေးနိုင်တာဟဲဟဲ ခုလောလောဆယ်ဗျာ သုံးပစ်လိုက်လို့အိတ်ထဲမှာသိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ အိမ်က အေးသားကြီးကို တောင်းလိုလဲပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူများကားကိုဝင်တိုက်ခဲ့လို့ ကားမောင်းခွင့်တောင် ရှုမှအဟုတ်တော့ဘူး အိမ်ကိုမသိစေချင်ဘူး၊ ပြဿနာကို ဒီမှာပဲအပြီးရှင်းချင်တယ်ဗျာဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကျန်တဲ့ငါးရာပဲယူပြီးကျေနပ်ဗျာ ရော”

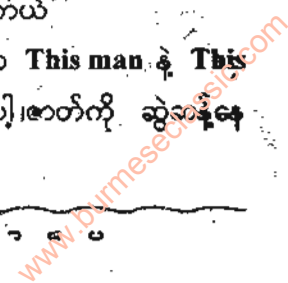
“ဟေ့ကောင် ငါ့ကားမီးလုံးကငါးရာတန်လားကွ”

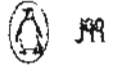
“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ငါးရာပဲ တတ်နိုင်တယ်လို့ပြောပြီးပြီပဲ”

“မင်း တမင်စော်ကားနေတာကွ”

“စော်ကားတယ်ထင်ရင်လဲထင်ဗျာ ကျွန်တော်ပေးတာ fair enough ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် ရှုပ်တယ်ကွာ This man နဲ့ This man ပဲ နားလည်ရမှာပေါ့၊ ဇာတ်ကို ဆွဲဆန့်နေ

တယ်”

“ငါးရာပဲ ပေးခဲ့...လာ သွားမယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ အပိုတွေပြောမနေနဲ့”

သတိုးသည် အသားတွေတဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်နေလေပြီ။ တိမ်တိုက်လည်း တော်တော်စိတ်တိုနေပြီ ကြည့်မင်းကဆို ပြောမနေနှင့်တော့လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ဆုပ်ရင်း...

“ဟေ့ကောင် မင်း လျော်ပေးမလား မလျော်ပေးဘူးလား တစ်ခွန်းပဲပြော”

ဟုအော်မေးလိုက်သည်။ မောင်းသူကောင်လေးကား ပခုံးကိုဟန်ပါပါတွန့်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော် ငါးရာလျော်ပေးတယ်လေ”

“အေး လျော်ပေးဦးကွာ လျော်ပေးဦးကွာ”

ဟူသော ဒေါသတကြီးအော်ပြောသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ အတူ ကြည့်မင်းသည်ကောင်လေးကိုပြေးပြီး ဆက်တိုက်ထိုးလိုက်တော့၏။ သတိုးနဲ့တိမ်တိုက်တို့ပင် လိုက်ဆွဲချိန်မရလိုက်။

တခြားသောကောင်လေးများကပါ ကြည့်မင်းဆီပြေးသွားပြီးထိုးတော့မည်မို့ သတိုးနဲ့တိမ်တိုက်တို့ငြိမ်မနေရတော့

ချေ။ သူတို့ပါ မပါချင်ပဲဤရန်ပွဲထဲဝင်ပါရတော့၏။

ကောင်လေးတွေက လူငယ်လေးတွေ။

ပြီးတော့ လူ့အုပ်စုကလည်းတောင့်ရုံမက ဘယ်ကဘယ်လိုလက်နက်တွေရလာသည်မသိ။ အုတ်ခဲတွေ၊ တုတ်တွေကလည်းလက်ထဲမှာတွေ့နေရ၏။

စားသောက်ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေကား ရန်ပွဲကိုဖြေရှင်းမို့ ဝင်မလာရဲပဲ ရဲကိုသာဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားထားနေကြလေသည်။

တိမ်တိုက်သည် သူကချည်းရှောင်ပေးနေ၍မြစ်တော့လျှင်ကောင်လေးတွေကိုပြန်၍ထိုးရင်းနဲ့ သတိလစ်သွားခိုက် တစ်ချက်မှာ သူ့ ရင်ဘတ်ကို ဖူးရှုသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု လာရောက် ထိုးစိုက် လိုက်တာကို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူသည် နာကျင်လွန်း၍ မျက်စိတွေ ချက်ချင်း ပြာဝေသွားခဲ့ချိန်တွင် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားမှန်း သူ့နောက်သိလိုက်ရပါ၏။

သူ သတိမေ့မလိုဖြစ်သွားချိန်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြေပြင်ပေါ်လဲကျသွားပြီမှန်း သူ သိလိုက်ရပါသည်။

သူ သတိမေ့တော့မလို အသိစိတ်တွေ မှန်ငါးဝါးဖြင့်

လာချိန်တွင် မနက်ဖြန်မှာ တွေ့ရမယ့်ချစ်သူထံသို့ ခုတ်ရောက် ရှိသွားခဲ့လေပြီတည်း။

“ဟာ...တစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့ ထိုးမိသွားပြီကွ”

“ဟာ...ဟာကွာ...တိမ်တိုက်ကြီးကွာ၊ သတိုး... သတိုး... ဒုက္ခပါပဲကွာ...တိမ်တိုက်ကို ထိသွားပြီ ကွ”

“တိမ်တိုက်...ဟေ့ကောင် တိမ်တိုက်...ဟာကွာ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်ကောင်ထိုးတာလဲ၊ မင်း မြင်လိုက် လား”

“ဆေးရုံ မြန်မြန်ပို့ပေးကြပါ၊ ကျွန်တော် လက်ကျိုး သွားလို့၊ ကားမောင်းလို့ မရတော့လို့ပါ”

သတိုးက အရူးတစ်ယောက်လို ဘေးဘီကို လှည့် ပတ်အော်ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းနေမိပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် တိမ်တိုက်...ဟာ...သတိုးရာ ဒီ ကောင်ကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး၊ အကူအညီတောင်း မနေနဲ့ သတိုး၊ ငါ မောင်းမယ်၊ ငါ သူငယ်ချင်းကို ငါကိုယ်တိုင် ဆေးရုံကို မောင်းပို့မယ်”

“မင်း...ခေါင်းပေါက်ထားတယ်”

“ပေါက်ပါစေ၊ ဒီမှာ ဟေ့လူတို့၊ ဒီကောင် ရှစ် ယောက်လုံးကို လုံးဝ မလွတ်စေနဲ့၊ ဖမ်းထားပေးကြ ပါ၊ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီကြပါ”

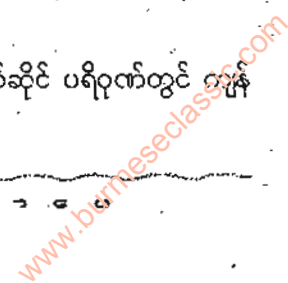
“ဟာ...စိတ်ချ၊ စိတ်ချ၊ အတော်ပဲဗျို့၊ ဟိုမှာ ကင်း လှည့်တဲ့ ရဲအဖွဲ့ရောက်လာပြီ”

“ရဲစခန်းကိုလဲ အကြောင်းစုံ အကြောင်းကြားပေး ပြီးထားပါပြီ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ မျက်မြင်သက်သေတွေ အကုန်ရှိပါတယ်၊ တရားခံတွေ တစ်ယောက်မှမလွတ် စေရပါဘူး”

ဘေးက လူတွေရော စားသောက်ဆိုင်ထဲရှိ လာ ရောက် စားသောက်သူတွေရော စားသောက်ဆိုင်ရှိ ဝန်ထမ်း အားလုံးရော အသံတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံများ။

ကင်းလှည့် ရဲအဖွဲ့နှင့်အတူ မရှေးမနှောင်းလေးမှာ ရောက်လာသော အကြောင်းကြားထားသည့် ရဲစခန်းမှ ရဲများ ၏ ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးမှုကြောင့် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်တော့ ပြီဖြစ်သော လူရမ်းကား လူငယ်လေးတို့ရဲ့ အရေးယူဖမ်းဆီး ခံရမှုများ။

စသည့် စသည့် စားသောက်ဆိုင် ပရိဝုဏ်တွင် ကျန်

နောက်တစ်လအကြာ.....

ခင်သည် သူ့အမည်စာတန်းလေးကို လက်ချောင်း
များဖြင့် တို့ထိနေပါသည်။

ခင်၏ မျက်ဝန်းများတွင် မျက်ရည်တွေပြည့်နှက်လို့
တည်း။

ခင်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုက်ရင်း ခပ်တိုး
တိုးပင် တစ်ယောက်တည်းပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောသွားပြီး ခင်ဆီက ချစ်
တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ လာပြီး နားမထောင်ဘဲ
ရှင့်ကို မုန်းပါတယ် တိမ်တိုက်ရယ်...”

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အထပ်ထပ် ဖွဲ့စည်းထားသော

အချစ်ကြီးအစုအဝေးထဲမှ...

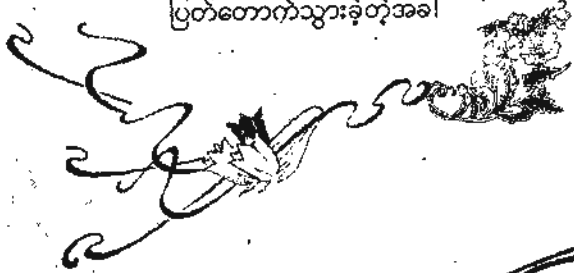
အချစ်ကြီးလေးတစ်ချောင်းကား.....

တယ်လိုမှ...

မရွှေ့လင့်စွာ...

တစ်နေ့မှာ...

ပြတ်တောက်သွားခဲ့တဲ့အခါ

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

4th November,

Thursday,

1999.